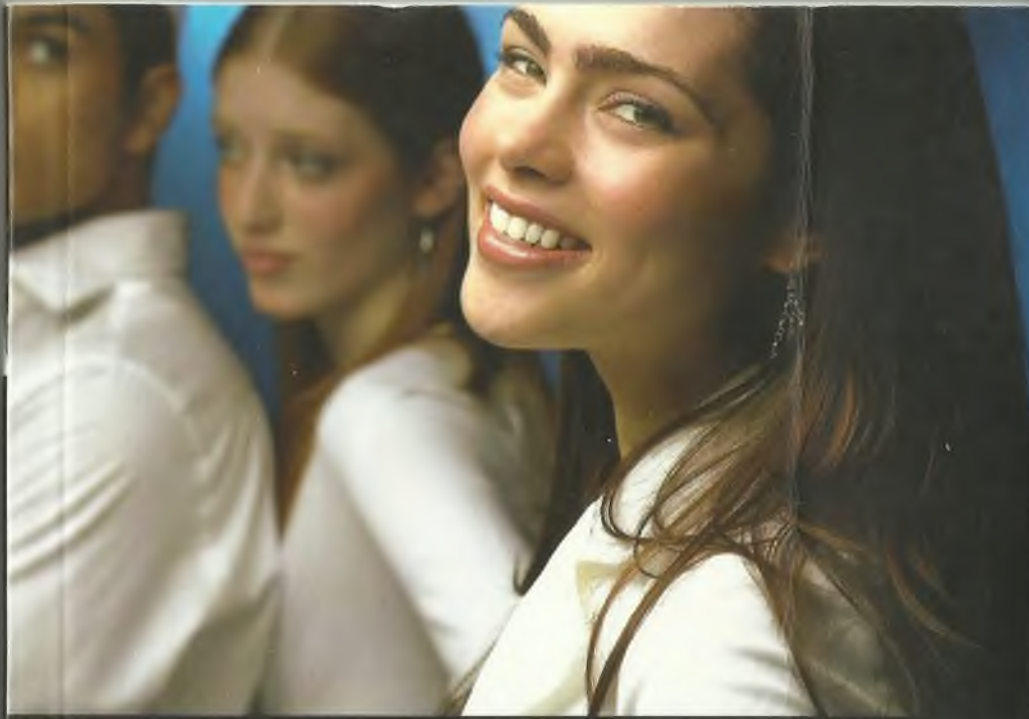

YEDİ ÖLÜMCÜL GÜNAH
ROBIN WASSERMAN

Kibir

Ne istediğini biliyor. Nasıl elde edeceğini de...

DE
X

Herkesin gurur duyduğu bir şey vardı:

Kaia, kasabanın bir numaralı erkeğiyle birlikteydi. Ancak serseri Reed de son zamanlarda bir hayli ilgisini çekmeye başlamıştı.

Kane'le Harper istediklerini elde etmişlerdi:

Adam'ı ve Beth'i... (Ancak onları ellerinde tutabilmek için, sırlarının ve geçmişlerinin asla ortaya çıkmaması gerekiyordu.)

Miranda'nın kalbi kırılmıştı, ama artık yepyeni bir görünüme kavuştu ve yepyeni işler peşinde.

Bazen istediğiniz her şeye sahip olduğunuzu düşünürsünüz ama sonra birden her şey altüst olur.

Yedi günah.

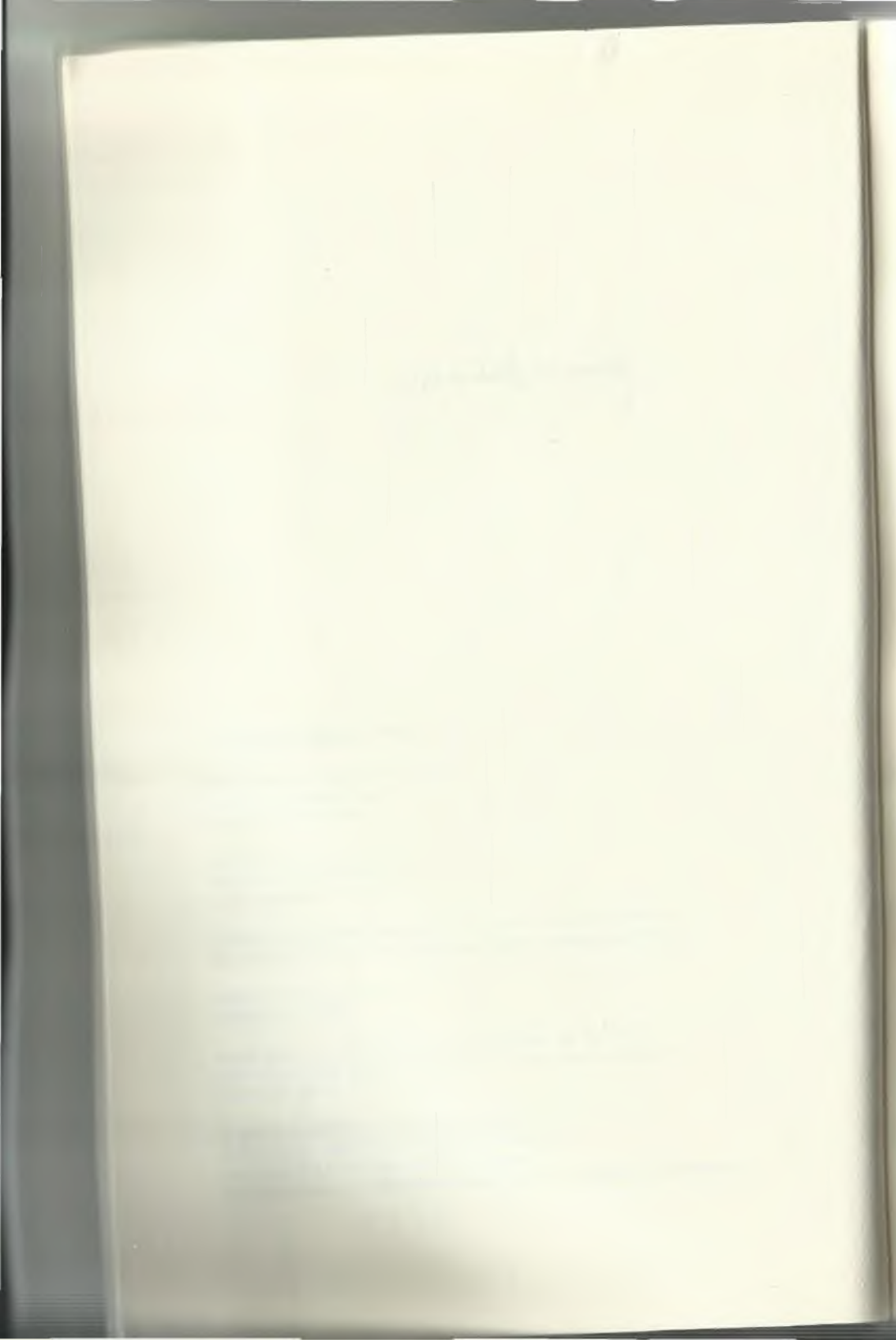
Yedi kitap.

www.dexpub.com

14.50 TL

Gururlu kişi kendi kendini yiyip bitirir:
Gurur onun boy aynası, sözcükleri ve yazgısı haline gelir.
– William Shakespeare, “Troilus ve Cressida”

Dünya fethedilmek için beni bekliyor.
– Eminem

B ö l ü m

1

Onu istiyorlardı. Hepsi onu istiyordu. O da bunu biliyordu.

Bu duruma resmen bayılıyordu.

Kane Geary on sekiz yaşına gelene kadar türlü beceriler edinmişti ama bunlardan en önemlisi güzel kadınların bakışlarını anında tespit edebilme becerisiydi. O gece, restorandaki tüm kadınların bakışlarını üstünde hissediyordu. Arka masadaki ateşli kızıl, erkek arkadaşının sarkık omuzlarının üstünden ona kaçamak bakışlar fırlatıyordu; kadınlar tuvaletinin önündeki kuyrukta beklemekte olan ince uzun sarışın gözlerinin içine bakıyordu; masalarına hizmet eden şen şakrak garson kız servis yapacağı zaman öne eğilip, arsızca omzuna sürtünüyordu; hatta ön masalardan birinde oturmakta olan orta yaşlı, kahverengi saçlı kadın bile kel kocası her arkasını döndüğünde, ona göz kırptıyordu.

O cumartesi gecesi tıklım tıklım dolu olan Chez Jacques'ın geniş yemek salonunun köşesinde oturmakta olan Kane, tek kelimeyle kadınların ilgi odağı olmuştu. Zaten o da bu durumdan oldukça hoşnuttu. Ashında Kane sürekli olarak dikkatleri

üstüne çekmeye çalışan kişiler gibi yüksek sesle, hızlı hızlı ve durmaksızın konuşmazdı. Bu tür şeyleri ilgiye muhtaç insanlar yaparlardı. Hem onca şeye ne gerek vardı? Kane bir şey yapmak yerine, yakışıklılığının ve doğal cazibesinin devreye girmesini beklerdi. Sonuç mu? Etrafındaki herkes bir anda onu gözler, onu inceler olurdu. "Herkesten" kasıt kızlar ve kadınlar tabii.

Her yaştan farklı farklı kadınlar tek bir şey isterlerdi: Onu. Bu da Kane'in aralarından dilediğini seçebileceği anlamına geliyordu ki genellikle bu fırsatı hiç kaçırmazdı.

Karşısında oturan sarışın güzele bakıp kendi kendine gülümsedi. *Bu sefer, gerçek bir şeyler yaşıyor olabilirim*, diye düşündü. Beth Manning akla gelebilecek her şeye sahipti: Zekiymiş, kişilikliydi, güzeldi, Barbie bebek gibiydi... Bundan tam iki ay önce çıkmaya başlamışlardı.

Ancak, deyim neredeyse, Beth'in daha önce çıktığı kızlarla uzaktan yakından alakası yoktu. Haven Lisesi'nin en gelecek vaat eden öğrencilerinden olan Beth, hem derslerinde, hem de diğer faaliyetlerde bir numara olmasına rağmen, pek de popüler sayılmazdı. Beth muhtemelen dünyanın son "iyi kızıydı." Kane, Beth'in onunla çıkmayı daha önce aklına bile getirmediğini de biliyordu. İyi kızlar Kane Geary'yle çıkmazlardı. Onlar daha ziyade Adam Morgan gibilerinden hoşlanırlardı. Adam, dürüst, iyi yürekli, şeker bir çocuktü. Tipik bir Amerikalı genç olduğu söylenebilirdi. Ama artık tarihe karışmış, Beth de onun olmuştu.

Beth'i elde etmek için gizliden gizliye azıcık uğraşması yetmişti. İşte, Beth tam karşısında oturuyordu. Onu aldattığını, hem de Kane'le aldattığını öğrenen sevgili erkek arkadaşı tarafından terk edilmişti. Daha doğrusu, Adam, Beth'i onu aldatırken yakaladığını sanıyordu. Kane pis pis sırıttı. Oysa uzun seneler kendisiyle arkadaşlık eden Adam'ın Kane'in görüldüğü

gibi olmadığını çoktan öğrenmiş olması gerekirdi. Ne yazık ki Adam onu asla derinlemesine tanımaya çalışmamıştı. Böylece, Kane de ayağına gelen fırsatı kaçırmamıştı.

Fırsat ki ne fırsat! Beth'e ödül demek daha doğru olurdu. Beth ciddi bir şekilde sandalyesine oturmuş, Kane'in elini tutuyor, Kane de masanın altından ayağıyla hafifçe onun bacağına okşuyordu. Beth gözlerini iri iri açmış, Chez Jacques isimli bu oldukça pahalı ve şık "Fransız restoranı"na Kane'in sonsuz aşkının bir göstergesiymiş gibi minnetle bakıyordu. Oysa bu restorandaki her şey en az McDonald's'daki yemekler kadar Fransızdı. Restoran "kasabadaki en iyi restoran" olarak lanse ediliyordu ama yaşadığınız kasaba toz toprak içinde, içki dükkanlarının ve harabeye dönmüş binaların bulunduğu Grace kasabasıysa ve diğer restoranlarda servis edilen yemekler sanki çöl toprağıyla ve kaktüsleriyle pişirilmiş gibiyse, Chez Jacques'ın bu denli abartılması da hiç şaşırtıcı değildi. Gerçi Beth bunların hiç farkında değildi. Kane onun Grace kasabasında, daha doğrusu Adam'la birlikte bir sene geçirdikten sonra hayattan fazla bir beklentisi kalmadığı izlenimine kapılmıştı. En azından, Beth'in damak zevkini yitirdiği kesindi.

Beth o gece her zaman giydiği sıkıcı tişörtle blucin yerine gözlerinin mavisini ortaya çıkaran derin kesimli, açık mavi renkli saten bir elbise giymişti. Uzun sarı saçlarını gevşek bir biçimde ensesinde toplamış, Kane'in kendisine hediye ettiği gümüş halka küpeleri takmıştı. Her hareket ettiğinde sallanan bu küpelerle ve zarafetiyle bir manken gibi görünüyordu. Olağanüstü derecede güzeldi, zarıftı... Mükemmeldi. Kane bundan daha azına asla tenezzül etmezdi zaten.

Kane restorandaki diğer kadınların kıskanç bakışlarının Beth'in üstünde olduğunu görebiliyordu. *Onun nesi var da ben de yok?* diye düşünüyor olmalıydılar.

Kane içinden, *sahip olmadığınız tek bir şey var hanımlar*, diye geçirdi. *Şu an için bunun BEN olduğunu söyleyebilirim.*

Beth yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına atarak, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu. Bu, artık sıradan bir soru haline gelmişti. Beth’in eski erkek arkadaşı Adam açık bir kitap gibiydi. Dolayısıyla, Kane kendisi gibi bir sürü sırrı olan, gizemli birisiyle çıkmanın Beth için zor olduğunu düşündü. Gerçi Kane gerçek bir yanıt vermesi gerekmediği sürece, onun ne düşündüğünü sormasına bozulmuyordu.

“Bu gece ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum,” dedi. Eh, tamamıyla yalan sayılmazdı hani. “Senin gibi bir kızla çıktığım için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum.”

Beth kıkırdadı. Yanakları al al olmuştu. “Asıl şanslı olan benim, Kane,” dedi.

Kane buna itiraz edemezdi.

Cumartesi geceleri genellikle Harper Grace için şu üç şey demekti: içki, erkekler ve can sıkıntısı. Genellikle, boktan birisiyle boktan bir bara gider, sahte kimliğini zavallı bir barmene gösterir, birkaç kadeh devirdikten sonra da Bay Yanlış’la oynamak için kuytu bir köşe aranırdı. Harper son birkaç senedir bu şekilde yaşıyordu. Gerçi bu oldukça riskli ve maceralı bir yaşam tarzıydı ama artık birilerini tavlayıp onları terk etme işi geçmişti. Grace oldukça ufak bir kasabaydı. Birkaç sene boyunca aynı barlarda aynı erkeklerle takılıp her randevusundan sonra arkadaşı Miranda’ya olanları anlattıktan sonra Harper bunalmaya başlamıştı. Miranda’yla konuşmaları nedense hep, “Neden o ezikle çıkmama müsaade ettin?” diye biterdi.

Ama artık Harper’ın hayatı değişmişti. Harper soluna baktı. Yanıp sönen ekranın aydınlatığı yerde Adam’ın yüzünü pek seçemiyordu. Onun ıslıl ıslıl gözlerini, tatlı gülümsemesini, mü-

kemmel yanık teniyle tezat oluşturan sapsarı saçlarını göremiyordu ama olsun. Onun her şeyini adeta ezberlemişti.

Harper, Adam'ın geniş omuzlarına yaslanıp elini tutarken artık her şeyin farklı olduğunu düşünüyordu. Ucuz maceralar geride kalmıştı, çünkü onu gördüğü ilk andan beri aşık olduğu Adam'la birlikteydi. Adam Morgan onun yan komşusu, çocukluk arkadaşı ve hani o tür şeylere inanırsanız, ruh eşiydi. Harper bu saçmalıklara pek inanmazdı. Ama Adam'a inanırdı... Onu elde etmek için sarf ettiği onca çabadan sonra ödül hak ettiğini düşünüyordu. Henüz birkaç aydır beraberlerdi ama Adam o günden beri Sıkıcı Kız Arkadaşı'yla geçirdiği o bir seneden bir kerecik bile söz etmemişti. Beth'in ismini her duyduğunda düşüncelere dalıp da gitmiyordu. Tatlı meleğinin bir başkasıyla yatağa girdiğini bilmek ve buna öğrenmek, onu unutması için yeterli bir sebep olmuştu. Adam'ın aklı nihayet başına gelmiş ve doğru kızın yan komşusu ve en yakın arkadaşı Harper olduğunu anlamıştı. Beth'in aksine, Harper onu asla yarı yolda bırakmamıştı, ona asla güvenmemelik etmemişti, asla da yalan söylememişti... Ha, tabii Adam'ın iyiliği için yalan söylediği olmuştu.

Ona hayran olan bir sürü insanın (Haven Lisesi'ne giden ve Harper'la arkadaş olmanın kendilerine bir fayda sağlayacağını düşünen kızlar; kestane rengi saçlarına ışığa üşüşen pervaneler gibi tav olan ve randevuya çıktığı genci bırakıp kollarına koşacağını düşünen iriyarı korumalar ile barmenler) önünde salınmak yerine, loş bir sinemada onunla birlikte bir Jackie Chan filmi seyrediyorsa, ne olmuştu yani? Gece gündüz ağzından çıkan her şeyi düşünmesi gerekiyorsa, Adam yanındayken muzip şeyler düşünmemek için gayret gösteriyorsa, ne olacaktı? Okulun geri kalanı gibi, Adam'm da onun pis bir sürtük olduğunu düşünmesine asla izin veremezdi. Onu elde etmek uğruna, çok sevdiği insanlara ihanet ettiyse, dört yıldır Haven

Lisesi'nde oluşturduğu itibarından geriye kalanları da feda et-
tiyse, kime ne zararı vardı?

Artık bunların hiçbir önemi yoktu. Adam'la birlikteydi.
Güçlü, yakışıklı, iyi yürekli, harika ve *mükemmel* Adam...

Harper onunla birlikte olabilmek için o kadar uzun zaman
beklemişti ki bu uğurda yaptığı her şeye değmişti. Hem de
hepsine. Adam kolunu Harper'ın omzuna atıp kendine doğru
çekti ve, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Harper ona soku-
lup başını göğsüne yasladı. Adam ona sürekli olarak bu soruyu
soruyordu. Harper nihayet birisinin onu yatağa atmak yerine
nasıl olduğuyla ilgilenmesinden dolayı çok mutluydu.

"İkimizi düşünüyorum," dedi. "Hala inanamıyorum." Har-
per yalan söylemişti ama söylediklerinde gerçek payı da vardı
tabii.

Adam hafifçe onu alnından öpüp, "Ben de," dedi.

Harper, Adam'ın ılık bedenine yaslanıp, *artık değişeceğim*,
diye geçirdi içinden. Parti kızı falan olmayacağım. Sığ ve yapay
bir sürtük olmayacağım. Adam nasıl olmasını istiyorsa, öyle
olacaktı. Adam onun görüldüğünden çok farklı olduğunu dü-
şünüyordu. Kim bilir? Belki de haklıydı.

Ne de olsa, her şey mümkündü.

Miranda'nın canı sıkılmıştı.

Bu kadar boş vaktinin olmasının iyi bir şey olduğuna inan-
dırmaya çalıştı kendisini. Nihayet, biraz kafasını dinleyebilir-
di. Kendisine ayıracağı zamanı uzun süredir yapmak istediği
işler için kullanabilirdi. Artık kimseyle uğraşamazdı: Ne an-
nesiyle, ne kız kardeşiyle, ne Harper'la, ne de hayatının nasıl
olması gerektiğini söyleyen herhangi biriyle. Kendi bildiği şe-
kilde hareket edecekti. O güçlü, zeki ve bağımsız bir kadındı,
öyle değil mi? (O ayın *Cosmo* dergisinde çözdüğü testte öyle

olduğu çıkmıştı.) Tek başına vakit geçirmekten keyif alabilirdi. Bunu zaten uzun süredir özlemle bekliyordu.

Ama artık gerçeklerle yüz yüze gelmesinin de vakti gelmişti. Son birkaç haftadır bir sürü güzel kitap okumuş, en sevdiği filmleri izlemişti. O kadar çok “rahatlatıcı” köpük banyosu yapmıştı ki neredeyse yüzgeçleri çıkacaktı. Artık yeter, diye düşündü. Sıkılmıştı. Fena halde sıkılmıştı.

Aslında, her dakikasını Harper’la geçirmek zorunda da değildi. Miranda onun en yakın arkadaşıydı, Harper’ın hayatta kalmasını sağlayan bir parazit falan değil. Miranda, *her ikisinin de* bu arkadaşlığa ihtiyaç duyduğuna inanıyordu. Çünkü yapayalңызdı. Yine. Bir başka cumartesi gecesi gelip çatmıştı. Harper hayatının aşkıyla çıkmıştı, Miranda ise evde oturup bilgisayarda kart oyunu oynamıştı. Oysa Harper’la her cumartesi köhne bir bara gidip dağıtır, ertesi gün de geç saatte kahvaltı ederken geceyi tüm detaylarıyla konuşturlardı. Harper eskisi gibi tuhaf saatlerde de aramıyordu, ki Miranda’nın en çok şikayet ettiği şeylerden biri de buydu. Ama kendisine bile itiraf edemediği bir gerçeğin farkına varmıştı: Birisinin ona ihtiyaç duyması güzel şeydi.

Yoksa Miranda en yakın arkadaşının mutlu olmasına bozulmuş falan değildi – çok değil, birazcık.

Harper ona sürekli olarak, “Halimi bir görsen, Rand,” diyordu. “Adam’la birlikte olmak hayal ettiğimden de güzel. Hep yanımda. Bu inanılmaz bir şey. Her şey mükemmel. Bunu bir gün sen de yaşayacaksın.”

Tabii, Miranda da mutlaka bir gün böyle güzel bir ilişki yaşayacaktı. Bir gün. Belki. O gün gelene kadar dış görünüşünü değiştirmeye çalışacak ve her zaman hayalinde olan Yeni Miranda olmak için uğraşacaktı. Miranda iyi bir gözlemciydi ve bunu başarması işten bile değildi.

Harper ona olanları detaylarıyla anlatmak istememişti.

Beth'in Adam'la çıkarken nasıl bir anda devre dışı kaldığını ve yerini Harper'ın aldığını anlamak güçtü.

Gerçi Beth gibi sönük sarışınlar bile uzun süre erkek arkadaşsız kalmazdı. Adam'la ayrılmasının üstünden otuz saniye geçtikten sonra Beth, Kane Geary'nin yeni avı haline gelmişti. Şimdilerde, sanki eskiden beri Kane'in kız arkadaşymış gibi, onun yanından ayrılmıyordu.

Hayır, sonsuza dek yalnız kalanlar, Miranda gibi kızlardı. Onca senedir Kane'e aşık olduğu halde, Kane kafasını çevirip ona bir kez bakmış mıydı? Bir kez olsun, Miranda'nın sönük saçlarına ve tombulluğuna rağmen, zekasının ve zarafetinin çıktığı sürtükleri gölgede bırakabileceğini aklından geçirmiş miydi acaba?

Hayır... Kane gibileri asla bunları düşünmezlerdi. Şartlar farklı olsa bile düşünmezlerdi.

Derken, Miranda'nın bilgisayarından *bıp* diye bir ses yükseldi. Yeni bir e-posta gelmişti. Büyük bir ihtimalle gereksiz bir şeydir diye düşünerek e-postasını açtı. Ya ona mutluluk vaat eden saçma sapan bir şey görecekti ya da e-posta bir porno sitesinden yollanmış olacaktı. Tanrı aşkına, kim bir cumartesi gecesi bilgisayarın karşısına oturup bunları insanlara yutturmaya çalışıyordu acaba? Dahası, kimler bunları yutuyordu?

Ancak, Miranda hiç ummadığı bir başlıkla karşılaştı: **AŞKI YANLIŞ YERDE Mİ ARIYORSUNUZ?**

Harika. Sanal alem bile ne kadar acınası bir durumda olduğunun farkındaydı demek.

Grace'in gençlere yönelik ilk flört sitesi **MatchMadeInHeaven.com'a** katılın! Farenize bir kere tıklayıp hayatınızın aşkını bulun! Yalnızlığa son verin...

Miranda içinden, *hah, şöyle!* dedi. Bir an için siteye üye olup olmamayı düşündü. Bundan kimsenin haberinin olmasına gerek yoktu. Hem belki de aradığı aşkı burada bulabilirdi. Belki de ona uygun birisi gerçekten de karşısına çıkacaktı. O kişi de doğru kızı arıyor olabilirdi. Elinden gelen *her şeyi* yapmadığı sürece, yalnız olduğu için şikayet etmesi doğru muydu?

Derken, içine yine bir karamsarlık çöktü.

Başını tiksintiyle sallayarak kendi kendine çıkıştı: *Ne yaptığını sanıyorsun? O kadar da çaresiz değilsin.*

En azından, şimdilik kendisini çaresizmiş gibi hissetmiyordu.

Hiç konuşmadan yemeklerini yediler.

Yemek masası geniş ve uzundu. İki kişi için fazlasıyla büyüktü. Kaia masanın bir ucuna, babası da diğer ucuna oturmuştu. Yemek boyunca, sessizliği bozan tek şey hizmetçilerin mutfaktan gelen konuşma sesleriyle, Tiffany marka çatal bıçakların Rafaelesco marka tabaklara çarpıp çıkardığı seslerdi. Kaia çatalını tabağına her çarptığında, babasının irkildiği görüyor ama buna aldırış etmiyordu.

Kaia'ya kalsa, her zamanki gibi koca oturma odasında düz ekran televizyonun karşısına geçip dışarıdan yemek sipariş ederdi. Asıl istediğiye, New York'a geri dönmek ve TriBeCa isimli restoranda yemek yemektir. Grace, California'da yemek yemekten, New York'taki dairesinde, yatak odasında bayatlamış patates cipsleri yemeyi tercih ederdi. O anda sağlıklı bir yemek yiyor oluşu, Kaia'nın annesiyle babasının kaprislerinin kurbanı olup bu ufak kasabaya tıkılmış olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Kaia kesinlikle çölün ortasındaki bu kasabada olmak, *Architectural Digest* dergisinden fırlamış gibi görünen bu gösterişli evde yaşamak ve el oyması meşe yemek masasının

diğer ucunda oturan adamla karşı karşıya yemek yemek istemiyordu. Kaia babasının ne düşündüğünü bilmiyordu ama onun o an orada olmak istemediğine emindi. Ama buna rağmen ayda bir kez birlikte yemek yemeye devam ediyorlardı.

Gece hiç bitmeyecek gibiydi.

Babası nihayet, "Okul nasıl gidiyor?" diye sordu.

Kaia, "Ne bileyim..." diye yanıt verdi.

"Kaia..."

Babasının ses tonundaki uyarı gayet açıktı. Kaia sık sık babasının onunla hizmetkarlarından biriymiş gibi konuştuğunu düşünürdü.

"Okul iyi gidiyor. Harika," dedi. "Her gün gidiyorum. Orada okumak benim için büyük bir deneyim. Bir sürü şey öğreniyorum. Bunları mı duymak istiyorsun?"

Babasını içini çekip başını salladı. "Sadece gerçekleri duymak istiyorum, Kaia," dedi. "Mutlu olduğunu duymak istiyorum."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm *babacığım* ama o dediğin iki farklı şey. Hatta bugünlerde gerçeklerle mutluluk kesinlikle bağdaşmıyor. Annemle sen işlerin bu hale gelmesi için bayağı uğraştınız."

Babası öfkeyle dudaklarını sıktı. Kaia babası Keith Sellers'ın her zamanki gibi öfkeli bir yanıt vereceğini, onu azarlayacağını sandı ama babası hiçbir şey söylemedi. Daha doğrusu, onun beklediği yanıtı vermedi. "Bu seneyi burada geçirecek olman bir ceza değil, Kaia," dedi.

"O halde, neden öyleymiş gibi hissediyorum?"

Sanki Kaia bunu hiç söylememiş gibi babası konuşmaya devam etti. "Bunu bir tatil olarak düşün. Annenin de, senin de biraz kafa dinlemeniz gerek. Hayatını şekillendirebilmen için biraz düşünmen gerek."

“Hayatımın normale dönmesini istiyorum,” dedi Kaia ama bu sözler ağzından çıkar çıkmaz da pişman oldu. Ne kadar keyifsiz olduğunu kimseye belli etmeye niyeti yoktu. Babası onun tüm kredi kartlarını kestiğinde zaten yeterince gözyaşı dökmüştü. Annesi onu havaalanına götürdüğünde de ağlamıştı. Ama tüm bunları umursadığını onlara belli etmek istemiyordu.

Babası neredeyse samimi sayılabilecek bir ses tonuyla, “Keşke sana yardımcı olabilseydim, Kaia,” dedi. “Belki evde birlikte biraz daha fazla vakit geçirmeliyiz...”

Kaia da içtenlikle, “Gerçekten bana yardım etmek mi istiyorsun?” dedi. Oraya geldiğinden beri bu anı beklemişti. “Beni bir süreliğine geri göndersen nasıl olur?” diye sordu. “Kış tatili yaklaşıyor, belki birkaç haftalığına—”

Babası sert bir tavırla, “Doğu Yakası’na geri dönmek yok,” dedi. “İki haftalığına da, iki günlüğüne de olsa geri dönmeyeceksin. Anlaşmamızı biliyorsun.”

“Anlaşmamış,” diye homurdandı Kaia. “Sanki bana sorunuz da...”

“Ne dedin?” dedi babası.

“Dedim ki bu bir ceza değilse, neden kendimi cezalandırılmış gibi hissediyorum?” dedi Kaia yüksek bir sesle.

“Katherine, bence bu gece yeterince şikayet ettin.” Babası bunları sakın bir şekilde söylediği halde, öfkesinin taşmak üzere olduğu her halinden belliydi. Keith Sellers’ın ani öfke patlamaları meşhurdur.

“Adım *Kaia*.”

Babası ayağa kalkarak, “Ben sana *Katherine* ismini verdim,” dedi. “Kendine o saçma sapan isimle hitap etmene ses çıkarmıyorum ama ben nasıl sonsuza dek baban olacaksam, sen de hoşuna gitse de gitmese de benim için Katherine olacaksın.”

“Bunu gayet iyi biliyorum,” diye mırıldandı Kaia. “İsmim-

le birlikte bu gerçeği değiştirebilseydim, bunu uzun süre önce yapardım zaten.”

Babası öfkeyle odasına gitmesini söylerken, Kaia çoktan yerinden kalkıp merdivenlere yönelmişti.

Sellers ailesinin evinde güzel ve samimi bir akşam yemeği böyle geçiyordu işte.

Bon appétit.

Kaia'nın babası uykuya daldığında vakit gece yarısını geçmişti. Kaia ancak o uyuduktan sonra gizlice evden dışarı çıkabildi. Hala kendi kendine annesiyle babasının hayatını yönetemeyeceği konusunda söylenip duruyordu. Bu konuda yanılıyorlardı. Onu ülkenin ta öteki ucuna, çölün ortasındaki bir kasabaya yollayabilirlerdi ama malikaneden gizlice kaçmasını, otoyola çıkıp yirmi kilometre ötedeki gri renkli, küçük ve sıradan bir eve gitmesini engelleyemezlerdi. Evin kapısını açmasına ve aşığının kollarına atılmasını da engelleyemezlerdi. Kaia evin önünde arabasından indi ve başını eğerek yüzünü meraklı bakışlardan saklamaya çalıştı.

Aşığ... Kaia onun aşığı olduğu fikrine bayılıyordu. Daha önce de bir sürü erkek arkadaşı olmuştu ama hiçbirisine aşığı diye hitap etmemişti. Daha önceki erkek arkadaşları özel okullarda okuyan toy liseli gençlerdi. Dolayısıyla, daha yetişkin ve olgun bir kişiyi tanımlayan aşık sözcüğü onlar için ağır kalıyordu. Bu sözcük yetişkin bir adamı anlatıyordu. Kaia'nın sevgilisi de yetişkin bir erkekti.

Kaia sevgilisinin kulağına, “*Je m'oublie quand je suis avec toi,*” diye fısıldadı.

Seninle birlikteyken, kendimi bile unutuyorum.

Sevgilisi Kaia'nın Fransızca konuşmasından hiç hoşlanmıyordu. Çünkü bu ona işini, gerçek dünyadaki, bu duvarların

ardındaki rollerini anımsatıyordu. O bir Fransızca öğretmeniydi, Kaia'ysa bir öğrenci. Bunu hiç aklına getirmek istemiyordu ama Kaia bu durumu asla unutmuyordu.

Bu, insana haz veren bir skandal, gizli bir ilişkiydi. Zaten Kaia'nın bu ilişkiye girmesinin nedeni de bu değil miydi? Onun eğitilmiş, cana yakın, bir film yıldızı gibi yakışıklı olması ve en azından ikisi yatakta yalnız kaldıklarında ona bir tanrıça gibi davranması kötü bir şey değildi ki! Ama Kaia'yı ona çeken asıl şey, ilişkilerinin gizli olması ve bunun yarattığı heyecandı. Sevgilisi yasak bir aşkın ilgi odağından başka bir şey olamayacak kadar sığ ve kibirli bir adamdı. Kaia masallarda tasvir edilen türde bir aşkın var olduğuna inanmazdı. Onun da aynı şekilde düşündüğünü biliyordu.

Bu yüzden de gayet iyi anlaşıyorlardı.

Sevgilisi kayıtsız bir şekilde, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu ama Kaia onun bu sorunun yanıtını pek merak etmediği hissine kapıldı.

"Senin ne kadar yüzeysel, kendini beğenmiş, iğrenç bir adam olduğunu düşünüyordum. Benim gibi tatlı ve masum bir genç kızı tuzağa düşürmeye utanmıyor musun?" Kaia, Jack Powell'la her zaman açık açık konuşabiliyordu. Çünkü birbirlerine ne dediklerinin hiçbir önemi yoktu. İkisi de bu ilişkiye sohbet etmek için girmemişlerdi.

Jack belirgin İngiliz aksanıyla, "Sen de duygusuz, ikiyüzlü ve sırf kendini düşünen bencil bir kızsın," dedi ve onu sert bir biçimde öptü. "Sana doyamıyorum."

İşte, bu mükemmel bir ilişkiydi... Cennetten çıkma olmasa da her ikisini de tatmin ediyordu.

Bölüm

2

Harper ağzından çıkan her sözcükten sonra soluklanmaya çalışarak, “Bu... hiç... de... fena... değilmiş...” diye yalan söyledi.

Miranda koşu bandının üstündeki kırmızı düğmeye basınca, neredeyse yere yuvarlanacaktı.

Öfkeyle Harper’a bakarak, “Dalga mı geçiyorsun?” dedi. “Bu şu güne dek aklına gelen en kötü fikirdi.”

Harper terden sıırıslıklam olmuş saçlarını geriye iterek suratını buruşturdu. Bu işin bu kadar zor olduğunu bilse, Grace kasabasındaki tek spor salonundan gelen ücretsiz deneme teklifini asla kabul etmezdi. Kim kış tatilinin ilk gününü spor yaparak geçirmek isterdi ki? Harper kendisini bu kadar zorlamaktan hoşlanmazdı.

Ama spor yapmanın kendisine iyi geleceğini düşünerek, bisikletin pedalını daha da hızlı bir biçimde çevirmeye başladı. Harper genellikle fiziksel güç içeren şeylerden uzak dururdu. (Tabii, kapalı kapılar ardında, yatak odasında olanlar hariç.) Harper egzersiz yapmanın bir gereklilik değil, bir tercih olduğuna inanırdı. Şayet günün birinde formunu kaybedecek olur-

sa, hiç düşünmeden egzersiz yapmaya başladılar.

İşte o an gelmişti. Ancak bedeni öylesine hamdı ki egzersiz bisikletinden düşmemek için büyük bir çaba harcıyordu.

“Belki de havlu atsak iyi olacak,” dedi Miranda. Sonra terini silmek için kullandığı sırlıslıkam havluyu işaret etti. “Mecazi anlamda söyledim tabii.”

Harper dişlerini sıkıp, “Asla,” dedi. “Daha yeni başladık.” Sonra spor salonunda zahmetsizce pedal çeviren ve koşu bandında koşan müşterilerin esnek bedenlerine nefretle baktı. Hepsi de ezik, diye geçirdi içinden. Hepsinin üstünde bol eşofmanlar ve spor sutyenleri vardı ama kimse yaralı bir hayvan gibi kesik kesik solumuyordu. Daha doğrusu Harper gibi...

Miranda tekrar koşu bandının üstüne çıkıp içini çekti ve koşmaya başladı. “Eee, nedir bu yeni spor aşkı?”

“Alo? Yakında okulun kayak gezisi var, unuttun mu yoksa? Bir an önce forma girmek gerek. Kalori mi yakıyorsun, beyin hücrelerini mi?”

“Aman ne komik.” Miranda gülümseliyordu. “Ama asıl neden bu değil bence. Sabahın köründe beni uyandırırıyorsun, ter içinde debelenip duruyoruz. Ne yani, *kayak* gezisine gideceğiz diye mi? Sen daha kayak yapmasını bile bilmiyorsun ki!”

Gerçekler acıdır.

Harper kayak gezisinde Adam’a kendisini beğendirmeye fikrinin çok saçma olduğunu biliyordu. Ama ne yazık ki evdeki egzersiz bisikletinin üstünde birkaç saat geçirmenin ve *Salaklar İçin Kayak* gibi kitaplar okumanın bir fayda sağlamayacağını da biliyordu. Çünkü Adam dokuz yaşından beri kayıyordu. Ama forma girmeye çalışmanın ne zararı vardı? Adam zaten eskiden beri her türlü spor dalıyla uğraşırdı. Yüzme, basketbol, koşu vs. vs. Bunların hepsinde o denli başarılıydı ki Harper çılgına dönüyordu. Dahası, Adam’ın eski kız arkadaşlarının hepsi

de sporcuydu. Gerçi Beth hiçbir spor takımında değildi ama doğuştan atletik bir yapıya sahipti. Harper bunu düşündükçe hırsından deliye dönüyordu.

Tek istediği, kayak gezisinde salak durumuna düşmemekti. Özellikle de bu hafta sonu. Ve hafta sonunun mükemmel geçmesini istiyordu.

Miranda ısrarla, "Tüm bunları Adam'ı etkilemek için mi yapıyorsun?" diye sordu. Harper en yakın arkadaşının onu çok iyi tanımasından ve suratındaki her ifadenin anlamını bilmesinden nefret ediyordu. Suratını buruşturdu. "Çünkü çocukluk yıllarınızdan beri birbirinizi tanıyorsunuz. Onu etkilemek için biraz geç kalmadın mı? Buna gerek var mı?"

Aradan iki ay geçmişti... Harper bu sürenin her dakikasını Adam'ın onun ne yaptığını öğreneceği, onunla ilgili gerçeklerin ortaya çıkacağı endişesiyle geçirmişti. Adam aşık olduğu kızın hiç de düşündüğü gibi birisi olmadığını öğrense, neler olurdu? Harper'ın onu her dakika etkilemesi gerekiyordu. Çünkü kendisi ve ikisi mükemmel olmadığı takdirde, Harper yerini alacak birilerinin sırada beklediğine emindi. Beth'e asla bu fırsatı vermeyecekti; ama acınası endişelerini de kimseye söylemeyecekti. Gururlu yanını kimseciklere, hatta Miranda'ya bile göstermeye niyeti yoktu.

"Sadece hafta sonunun iyi geçmesini istiyorum, tamam mı?" dedi Harper. Sonra bile karşı duvardaki minik televizyon ekranına bakarak, Jerry Springer'ın programına çıkan adamın yanlışlıkla transseksüel kuzeniyle yatmasıyla ilgileniyormuş gibi yaptı.

"Bu hafta sonunun diğerlerinden farkı ne ki? Ha, dur bir dakika..." Miranda'nın suratında zafer kazanmış gibi kocaman bir gülümseme belirdi. Hemen koşu bandından aşağı atlayıp Harper'ın bisikletinin gidonunu kavradı ve arkadaşının göz-

lerinin içine baktı. “Yoksa bu hafta sonu düşündüğüm şey mi olacak?”

Harper yanaklarının kızardığını hissedip başını başka tarafa çevirdi. Yanakları kızarmış olamazdı! O asla kızarmazdı.

Miranda heyecanla, “Öyle değil mi?” dedi. “HSS. Bunca zamandır siz...”

HSS.

Hafta Sonu Seksi. Harper’la Miranda bu terimi birkaç sene önce uydurmuşlardı. Harper’ın annesiyle babası onu ilk kez tüm hafta sonu boyunca yalnız bırakıp bir yere gitmişlerdi. Justin Daimon, lekros takımının kaptanı ve Harper’ın ilk ciddi erkek arkadaşı da onlar gittikten beş dakika sonra Harper’ın kapısında bitmişti. (Ama beş dakika sonra da evden ayrılmaya hazırdı.)

Harper başını sert bir şekilde salladı.

“HSS!” Miranda heyecanla fısıldadı. “İnanamıyorum!”

“Rand, keser misin artık?” dedi Harper. Sonra bisikletin pedallarına biraz daha asıldı. Miranda bunu öyle bir söylemişti ki sanki Harper her önüne gelenle yatağa giriyordu. Sanki bu konuda sabırlı olamazmış, birtakım kuralları yokmuş ve iradesizmiş gibi konuşuyordu.

Eh, aslında bir erkeği bu kadar uzun süre beklettiği de olmamıştı doğrusu. Beth’in hala bakire olduğunu biliyordu. Dolayısıyla, Adam’la yatmanın onu elde etmenin en kolay yol olduğunu da biliyordu. Ama Harper bundan fazlasını istiyordu. Adam o güne dek tanıdığı herkesten çok daha önemliydi onun için.

Harper bayılacağını hissetti ve pedal çevirmeyi bıraktı.

“Şükürler olsun...” Miranda koşu bandından indi ve su şişesinden kana kana su içti. “Al... Düşündüğümde de kötü görünüyorsun.”

Harper bunu duyunca biraz bozuldu. (Tamam, arkadaşı doğru söylüyordu.) Evet, biraz formunu kaybetmişti ama şişeyi geri vermeden önce o da kana kana su içti. “Egzersizizi kesmem *gerekmiyordu*,” dedi. “Sadece işe gitmeden önce yapmam gereken bir sürü şey var.”

İş mi? Harper’ın çalışmaktan bahsetmesi kulağa oldukça tuhaf geliyordu.

Miranda hayretle, “İş mi?” dedi. “Ne işi? Manikür falan mı yapacaksın?”

Harper başını diğer tarafa çevirdi. Miranda’ya ufak sorununundan bahsetmemiştir ama nasıl olsa er ya da geç söylemek zorunda kalacaktı. Jerry’nin misafiri kuzenini mikrofonun kablusuyla boğmaya çalışırken, “Bir iş buldum,” dedi.

“Ne?”

Harper arkadaşına bakıp, “İş dedim,” dedi. “Bir iş buldum, tamam mı? Annemle babam kayak gezisinin ücretini ödemeyeceklerini söylediler. Ben de iş buldum. Aman neyse, boş ver.”

Bu durum çok utanç vericiydi. Ne de olsa o Harper Grace’ti. Ailesi soyadını California’daki Grace kasabasına vermişti. Kasaba Grace ailesinin maden şirketinin ismini almıştı ve aile uzunca bir süre kasabanın tek hakimi gibi yaşamıştı. Ancak Harper dünyaya gelmeden yıllar önce maden kurumuştı. Artık madenden bakır falan çıkmıyordu. Dolayısıyla, Grace ailesinin kazancı da yok olup gitmişti.

En azından, Harper ailesinden duyduğu hikaye buydu. İdare edecek kadar para kazanıyorlardı. “Önemli” şeylere yetecek kadar paraları olduğunu söylüyorlardı ama Harper onların önemli addettikleri şeylere önem vermiyordu. Ve bu yüzden Harper, ailesinden kalan tek miras olarak Grace soyadını taşımak zorundaydı. Birkaç hafta boyunca çalışması gerekiyorsa da çalışacaktı. Başka çaresi yoktu. Ama çalışacağını düşündük-

çe ürpermeden de edemiyordu.

Miranda gülümsedi. Harper'la bu konuda dalga geçmemesi gerektiğini biliyordu. Söz konusu para, para kazanmak için çok çalışmak, başkaları için ve herkesin gözü önünde çalışmak olduğunda, hiçbir şey söylememesi daha yerinde olacaktı.

Miranda yavaşça, "Neden bana söylemedin?" dedi. "Belki ben—"

Harper ters ters, "Sakin bir şey söyleme," dedi. Grace ailesi başkalarının yardımına muhtaç değildi. Kimseye muhtaç değildi.

Miranda her ikisini de rahatsız eden uzunca bir sessizlikten sonra "Nerede çalışacaksın?" diye sordu.

"Ne fark eder?" Sanki Miranda'ya bar bar dolaşıp yaşı tutmadığı için defalarca geri çevrildiğini anlatacaktı! İçki içmek, flört etmek için yaşı tutmuyordu. En azından karşısına çıkan barmenler böyle demişlerdi. Kayıp Eşya Bürosu'na, Kaktüs Kantina'ya, hatta Bourquin'in Kafesi'ne ve ikinci el giysi satan Classic Rags isimli mağazaya bile gitmişti. Ama sonuç olarak sadece tek bir yerde iş bulabilmişti. Orası da akli başında kimsenin iş isteyeceği bir yer değildi. Bir başka deyişle, ancak fena halde paraya ihtiyacı olan çaresiz insanların başvuracağı bir yerdi.

Harper yavaşça saatine göz attı ve sanki gitmesi gereken önemli bir yer varmış gibi suratını ekşitti.

"Hemen gitmem gerek, Rand," diye yalan söyledi. Sonra sızlayan bacaklarının elverdiğince hızlı bir biçimde soyunma odasının yolunu tuttu.

Miranda ona yetişmeye çalışarak, "Bu hafta sonu senin için bu kadar önemli mi?" diye seslendi.

Harper ona bir HSS bakışı fırlattı. Miranda da başını salladı. Fazla söze gerek yoktu.

Miranda evine yürürken Harper'ı düşünmeden edemedi. Belki de bu yüzden "onu" görmemişti. Zihni en yakın arkadaşıyla öylesine meşguldü ki genellikle ona her şeyini anlatan, hiç sır saklamayan Harper'ın neden bir anda gizemli bir biçimde davrandığını anlayamaya çalışıyordu. Bir de iş meselesi çıkmıştı. HSS... Bu da mı bir sırdı? Harper bunu da söylememek için büyük bir çaba sarf etmişti. Ama zaten Adam'la ilişkisi hakkında nedense pek bir şey anlatmamayı tercih ediyordu. Ha, tabii, bugünlerde sırf Adam'dan bahsediyordu. Onun ne kadar harika olduğundan, onu ne kadar mutlu ettiğinden, Harper'la birlikte olmaktan dolayı ne kadar hoşnut olduğundan söz edip duruyordu. Sanki arkadaşlıkları artık bir Adam Morgan aşk festivaline dönüşmüştü. Gerçeklerden hiç bahsetmiyorlardı. Mesela, Harper hayatının ilk önemli ilişkisi hakkında neler hissettiğinden hiç söz etmiyordu. Miranda da ona en yakın arkadaşını kaybediyormuş gibi hissettiğinden söz etmiyordu. Ama en önemlisi ve en büyük sır da şuydu: Adam'la Harper nasıl olmuştu da bir araya gelmişlerdi?

Adam yüzme şampiyonasına gittiği gün neler olmuştu? Beth kasabada kalmıştı, Harper da ertesi sabah sanki hiçbir şey olmamış gibi Adam'ın kollarına atılmıştı.

İşin aslı, Miranda asla Harper'a o gün neler olduğunu sormamıştı. O gece, ikisi feci bir kavga etmişler, Harper onu ormanın orta yerinde, ağlar vaziyette bırakmıştı. Onu nedensiz yere tek başına bırakmış, bu arada kasabaya hayatı boyunca arzuladığı erkekle dönmüştü. Miranda'ysa her zamanki gibi tek başınaydı.

Harper o gece yüzünden arkadaşından bir kez olsun özür dilememişti. Harper, Adam'la birlikte olduğu için mutluluktan ne yapacağını şaşırıp Miranda'nın onu affettiğini düşünmüş ol-

malıydı. Harper olanları unutmuştu, Miranda'ysa onu affetmişti. Her zamanki gibi. Ama bu her şeyin normale döndüğü anlamına gelmiyordu. Miranda ve Harper hep bir çift olmuşlardı ama artık Harper Adam'la bir çift olmuştu. Miranda ise fazlalık durumuna düşmüştü. Harper'ın hayatında Miranda'nın tam olarak adlandıramadığı yeni bir sayfa açılmıştı. Bunu Harper'a asla söylememişti. Onu zavallı ve yalnız bir askıntı olarak görmesini istemiyordu. Sırf ona acıyor diye ya da eski arkadaşlıkları adına da aramasını istemiyordu.

Böylece, karşısına yeni bir sır daha çıkıyordu.

Acaba bir arkadaşlığı yok etmek kaç sırra mal olur, diye düşündü Miranda.

İşte, zihninden bu soru geçip duruyordu. Başka bir şey düşünemiyordu. "Onu" bu yüzden görmemişti. Ama birden burun buruna geldiler.

"Önüne baksana."

Miranda'ya çarpan çocuk, onun bu hiddetli çıkışına karşılık vermek üzere arkasını döndü. Kime çarptığını fark edince de olduğu yerde donup kaldı.

Miranda kekeleyerek, "Be, ben... özür dilerim," dedi. "Seni gör—"

Çocuk abartılı bir ciddiyetle, "Hayır, asıl *ben* özür dilerim," dedi. "Yüce Miranda'ya çarptığımı fark etmedim. Ne salağım."

Miranda, "Greg..." diye söze başladı ama sonra sustu. *Seninle birkaç kez çıkıp sonra terk ettiğim için özür dilerim. Zeki ve komik olduğun ve benden çok hoşlandığın halde, en yakın arkadaşıma senden daha iyisini hak ettiğimi söylediğim için çok üzgünüm.* Ona bunları mı söylecekti? Miranda böyle durumlarda ne yapması gerektiğini bilmiyordu ama en azından az önce ona bağırdığı için özür dileyebilirdi.

Nihayet, "Sana bağırdığım için özür dilerim, Greg," dedi.

“Sen olduğunu fark etmemiştim.”

Greg ona bakmadan, “Şuna da bakın, ismimi hatırlıyor,” dedi alaycı bir ses tonuyla. “Bana şeref verdin.”

“Greg, bak... Böyle mi davranmak...”

“Nasıl davranmalıymışım?” Greg bunu yüksek sesle söylemiş, bebek arabalarını ite ite yanlarından geçen iki kadının dönüp onlara bakmasına neden olmuştu. “Burada dikilip ne söyleyeceğin umurumdaymış gibi mi davranmalıyım?” dedi. Sonra biraz düşündü. “Hazır bu konu açılmışken söyleyeyim... Böyle davranmak zorunda değilim.”

Hızla Miranda’nın yanından geçip yürümeye devam etti. Bir süre sonra durup ona bakmak için arkasına döndü.

“Sana çarptığım için özür dilerim... Bundan *çok daha* iyisini hak ediyorsun,” diye seslendi.

“O talihsiz gün” bir yana, Greg’le burada karşılaşması bile Miranda’ya ondan çok daha iyisini hak ettiğini ispat etmeliydi. Keşke içgüdülerine güvenmiş olsaydı. O gerzeğe çok fazlaydı. Ancak bunu kendi kendine söylemesinin pek bir faydası yoktu. Haftalardır Greg hakkında söyledikleri yüzünden vicdan azabı çekiyordu. Greg söylediklerini duyduğunda altüst olmuştu.

Miranda aradan uzunca bir süre geçtiği için Greg’in bu konuşmayı unutmuş olacağını umuyordu. Onu affetmiş olabileceğini, onun soğuk ve korkunç bir insan olmadığını düşünüyor olabileceğini ummuştu. Hatta belki ileride arkadaş bile olabilirlerdi.

Ama bu pek olası görünmüyordu.

Harper yalan söylemişti ama bu söylediği ilk yalan değildi. İşe gitmesine ve diğer insanlar gibi çalışarak kepaze olmasına daha saatler vardı. Miranda ağzından işiyle ve erkek arkadaşıyla laf almadan önce oradan gitmesi gerektiğini düşünmüştü. En ya-

kin arkadaşından bunca şey saklamak çok yorucu bir şeydi. Bazen en iyisi, insanın biraz yalnız başına kalmasıydı.

Bu yüzden, biraz vakit geçirmek için Grace'in anacaddesi-ne çıktı. Kasabada yapacak iki şey vardı: Alışveriş yapmak ve içki içmek. İşe daha ilk günden sarhoş gidemeyeceğine göre, geriye tek bir seçenek kalıyordu.

İşyerinden alacağı ilk çeki önceden harcayacaktı. (İkinci çekse annesiyle babasına gidecekti. Gezi için ona verdikleri parayı iade edecekti. Ama işten kazanacağı ilk parayı kayak gezisinde harikulade görünmek için alacağı bir giysiye harcamak istiyordu.)

İlk olarak, bir video mağazasına girdi. İçeri girip bir süre spor bölümünde dolaştıktan sonra eline geçen ilk ve en ucuz egzersiz kasetlerini aldı: *Eski Şarkılarla Ter Atmak*, *Yeni Başlayanlar için Pilates* ve 1987 tarihli bir Paula Abdul dans aerobik kaseti. Tezgaha kasetlerin ücretini bıraktıktan sonra kasetleri spor çantasının içine tıktırdı ve kimsenin onu görmemiş olduğunu umarak hızla dışarı çıktı. O sabah spor salonuna gittikten sonra bir de egzersiz kasetleri alırken görölmek istemiyordu. Kimse onun Richard Simmons eşliğinde eski şarkılarla ter attığını görmemeliydi. Eğer gören olursa yerin dibine geçebilirdi.

Bir sonraki durak Angie's'di. Burası Grace kasabasının "doğru dürüst" giysi satan tek mağazasıydı. Harper genellikle giysilerini internet üzerinden alırdı. Grace'te satılan çoğu şey demodeydi. Kayak gezisi için internette bir şey sipariş etmeyi düşünmüştü ama kasabanın postanesinde sık sık bir şeylerin kaybolduğunu göz önünde bulundurarak bundan vazgeçti. Tek bir sorun vardı: Angie's çöl giysileri satan bir yerdi. Kış mevsiminin ortasında bile kış giysilerine ayrılan bölümde sadece kalın kalın çoraplar, incecik eldivenler ve üstlerinde koca koca kar tanesi desenleri bulunan birkaç yün kazak vardı.

“Ne rezalet, değil mi?”

Harper sesin bir hayli tanıdık olduğunu düşündü. Konuşan kişinin alaycı gülümsemesini görmek için arkasını döndü.

Gülümseyerek, “Ne güzel bir sürpriz,” dedi.

“Harika bir tesadüf,” dedi Kane alaycı bir tavırla. Cebinden bir sigara paketi çıkarıp başının tam üstündeki SİGARA İÇİLMEZ tabelasını dikkate almadan fütursuzca bir sigara yaktı.

Harper onu kadın giysileri bölümünde gördüğüne şaşır-mıştı ama bunu hiç belli etmedi. Onunla karşılaştığına gerçek-ten de çok sevinmişti. Bugünlerde bir araya gelip sohbet edecek fırsatı pek bulamıyorlardı. Ara sırada gizlice birbirlerini arayıp planlarının başarıyla sonuçlanmasını kutluyorlardı, o kadar. Harper kazanmaktan asla usanmazdı; kazandığı zaferleri tek-rar tekrar anmaktan da hiç sıkılmazdı. Hayatının en büyük başarısını sadece Kane’le Kaia’nın biliyor olması ne yazık ki!

“Beğendiğin bir şey var mı?” diye sordu Kane.

Harper elindeki açık mavi renkli fuları bıraktı. Mağazadaki tek kayda değer şey buydu. Fular harikuladeydi. Fiyatı da nere-deyse kayak gezisine vereceği para kadardı. Dolayısıyla, bunu satın alması mümkün değildi. Ama bunu Kane’e asla itiraf ede-mezdi.

“Hayır, yok,” dedi. “Burası bir moda çöplüğü.” Sonra tez-gahtarın elindeki aşk romanıyla yeterince meşgul olduğuna kanaat getirip bir sigara da kendisi yaktı. “Eee, nasıl gidiyor?”

Kane kaşlarını havaya kaldırdı. “Alışverişi mi? Şaka yapı-yorsun herhalde.”

Harper hafifçe Kane’in koluna vurdu. “Alışverişi demiyo-rum, Kane... Kızdan bahsediyorum. Sen. Beth. Her şey istedi-ğin gibi oldu mu?”

Kane’in suratını kocaman bir gülümseme kapladı.

“Çok daha fazlası oldu,” dedi. “Beth bana bayılıyor. Ama bu

şaşılabilecek bir şey değil tabii. Adam onu benzettiğinde Beth'in yüzünün aldığı hali görmeliydin. Adam'ın neden bahsettiğini bile anlayamadı. Mahvoldu." Kane kaşlarını oynatıp hikayenin bu kısmına her geldiğinde yaptığı gibi sırtarak, "Tabii, Beth'i teselli etmek de bana düştü," dedi. "Bana bir hayli minnettar olduğumu tahmin edebiliyorsundur."

"O da mı bir şey mi?" dedi Harper. "Asıl fotoğrafları gördüğünde, Adam'ın suratının ne hale girdiğini görecektin. O..." Harper lafının gerisini getiremedi. En eski arkadaşının Beth'le Kane'in fotoğraflarını gördüğünde düştüğü durum hiç de komik değildi. Adam resmen yıkılmıştı. Bunun tek suçlusu da Harper'dı. Oysa Adam'ı birkaç sözcükle teselli etmesi, ona fotoğrafların sahte olduğunu söylemesi, Kane'le birlikte her şeyi tezgahladıklarını ve her zamanki gibi Beth'in masum olduğunu söyleyebilirdi. Ama bunu yapması imkansızdı. Bunu yapamazdı, yapmayacaktı. Yaptığı şeyden gurur duymuyordu ama ne yazık ki istediğini elde etmenin başka bir yolu da yoktu.

"Yapma Grace, duygusallaşma," dedi Kane. "Artık kutlama yapmanın vakti geldi."

"Sadece bazen düşünüyorum da..."

"Doğru şeyi yapıp yapmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Kane.

"Sen hiç düşünmüyor musun?" dedi Harper.

Kane sırtarak, "Ne diye düşüneyim ki?" dedi. "Artık olan oldu. Adam'la Beth'in ilişkisi baştan bitmeye mahkumdu. Biz sadece onlara yardım etmiş olduk. Bunun bir çeşit ötenazi olduğunu düşün."

Harper, "Sanırım Adam omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordur kendini," dedi.

Kane kızmış gibi yapıp, "Dikkat et," dedi. "Bahsettiğin kişi benim kız arkadaşım."

"Senin kız arkadaşın, haklısın." Harper sigarasından derin bir nefes çekip keyifle dumanın ağzının kıvrımlarından dışarı yayılışını izledi. Adam onun sigara içmesinden nefret ederdi. Bu yüzden bırakmaya çalışıyordu. Eh, Adam'ı elde etmenin bedeli buysa, sigarayı bırakacaktı ama itiraf etmeliydi her sigara içtiğinde nikotin verdiğini de çok arıyordu. "Sanırım seni tebrik etmeliyim," dedi. "İlişkilerimizde ikinci aylarımıza girdik. Herhalde bu senin en uzun ilişkin, öyle değil mi?"

"Çok komik, Grace." Kane'in yüzündeki gülümseme aniden kaybolmuştu. "Bu ilişkinin öncekilerden farklı olduğunu düşündüğün oluyor mu hiç?" dedi.

"Kasabadaki her kızı götürmeye çalışan ve her şeyden on dakikada sıkılan Yüce Kane Geary'nin Beth gibi bir kız tarafından tavlandığını düşünüp düşünmediğimi mi soruyorsun?" dedi Harper. "Sarışın, sıkıcı, vasat Beth." Harper sigarasını bitirip sorunun yanıtını düşündü. "Hayır, sanırım bu hiç aklıma gelmemişti."

"Onu hafife alıyorsun, Grace. Hep öyle yaptın."

"Sen de onu abartıyorsun, Kane. İşin bu kısmına aklım ermiyor zaten. Etrafında onca kız varken, neden Beth? Beth senin bir serseri olduğunu düşünürdü, hem Adam'la çıkıyordu, hem de kesinlikle onun tipi değildin. Neden o?"

Kane gizemli bir tavırla gülümsedi.

"Neden olmasın?"

Hayatımın en unutulmaz anı...

Küçük bir kasabada, büyüdüğümde, bir gün hep...

Hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da...

Olmuyordu!

Beth polyester üniformasına bulaşan yağ lekelerini görmez-

den gelerek mutfak duvarına yaslandı. Birkaç haftaya kadar üniversite başvurularını tamamlaması gerekiyordu. SAT sınavından aldığı o korkunç puanı telafi etmek istiyorsa... Cevap kitapçığını gözyaşları içinde doldurduğunu anımsayınca tüyleri ürperdi. Adam'ın onu ansızın terk etmesi, ihanet etmekle suçlaması, hiç düşünmeden bir kenara fırlatması zaten yeterince kötüydü ama Beth onun bunları SAT sınavından bir gün önce yapmasını asla affetmeyecekti. Adam adeta onun hayatını mahvetmek için elinden geleni yapmıştı.

Hayır, şayet iyi bir başvuru mektubu yazamaz ve birilerini etkileyemezse geleceğini unutabilirdi.

Beth'in restorandaki patronu, "Manning! Yedi numaralı masa hala yemeklerini bekliyor!" diye seslendi. Ana yemek salonundan dönen diğer garson kızlardan biri Beth'e pis bir bakış fırlattı. *Bizden daha iyi olduğunu sanıyorsun ama değilsin!* der gibiydi.

Bir üniversiteye kapak atamayacak olursa, gelecekte bir şey de bekleyemezdi. Güzel Elliler isimli restoranda hamburger pişirerek, gerçek dünyadaki gerçek yaşamlarına dönmeden önce bahar tatilinde yemek yemeye gelen eski sınıf arkadaşlarına çaresizlik içinde gülümseyerek geçirebilirdi hayatının geri kalanını. İşin kötüsü, Beth, Kane'in ısrarla katılmak istediği kayak gezisine gidebilmek için iki misli daha fazla çalışıyordu. Dolayısıyla, üniversite başvurularıyla da doğru dürüst ilgilenemeyen vakti kalmıyordu. Geriye kalan her dakikasını da küçük erkek kardeşlerine bakıcılık yaparak geçiriyordu. Kış tatilinde *benden başka çalışan yoktur herhalde*, diye düşündü keyifsizce.

Beth ayağa kalkıp müşterilerle ilgilenabilmek için gücünü toplamaya çalıştı. Bir yandan da zihninde başvuru mektubunda neler yazacağını tasarlıyordu.

Sıkıcı bir kasabada yaşamakta olan bir kızım ama çok güzel

hamburgerler pişiririm...

“Garson! Yemeklerimizi daha ne kadar bekleyeceğiz?”

Beth yedi numaralı masaya baktı. Ama gördüğü manzara karşısında neredeyse arkasını dönüp mutfığa kaçacaktı. Tati-lini restoranda çalışarak, yere dökülen milkshakeleri temizleyerek, mutfakta üstüne başına yağ bulaşmasın diye köşe bucak kaçarak ve kapıdan içeri adım atan her kaba saba müşteriden emir alarak geçirmesi yeterince kötüydü. Ama o an gördüğü şey çok daha kötüydü. Burada en çok nefret ettiği şey şuydu: Arkadaşlarından emir almak.

Hem de eski arkadaşlarından...

Christie, Nikki, Marcy ve Darcy basketbol takımındaki çocuklarla çıkıyorlardı. Ama hangileriyle? Beth bazen onların hızlı aşk hayatını takip etmekte zorlanıyordu. Onların da takip edebildiğinden şüpheliydi.

Beth, Adam’la çıkmaya başlamadan önce, hiç kimsenin tanımadığı, tanımak da istemediği kendi halinde bir kızdı. Tabii hepsi ismini biliyorlardı. Çünkü Haven Lisesi öğrencileri ana-okulundan beri birbirlerini tanırldı. Bu minnacık kasabada birisini tanımamak mümkün değildi. Ama Beth birilerinin yanından geçtiğinde, onların boş bakışlarından ve yüz ifadelerinden onu tanıımıyormuş gibi yaptıklarını görürdü. Sanki kendisi onlar için bir hiçti.

Sonra Adam’la çıkmaya başladı. Adam, basketbol takımın ve diğer önemli spor takımlarının kaptanıydı, her sene balo-da kral seçilen yakışıklı çocuktı, yani Haven Lisesi’nin altın çocuğuydu. Bir anda Nikki’ler ve Christie’ler onu bağrılarına basmışlardı. Dahası, gruplarına katılması için ona resmen yal-varmışlardı.

Bir gün Christie evinde pijama ve bakım partisi yapıyordu!

Bir diğer gün Nikki’nin evine gidip güneşleniyorlar ve buzlu

Frappaçino içiyorlardı!

Hepsi aynı anda o çok şirin, pembe renkli fularlardan almaya ve aynı gün takmaya karar veriyorlardı!

Böylelikle, yapması gereken onca iş varken, onlara ya da yeni yeni edindiği konumuna güvenmeden Beth aralarına katılmıştı. Okul gazetesinde ya da ailesi ve Adam'la birlikte vakit geçirmedeği zamanlarda soluğu onların yanında almıştı. Zaten geriye pek de fazla vakti kalmıyordu. Onlarla takılmak eğlenceliydi ama şimdi fark ediyordu ki, aynı zamanda büyük de bir hataydı. Çok büyük bir hata.

Çünkü kızlar da onun Adam'a ihanet ettiğini ve kalbini kırdığını sanıyorlardı. Dolayısıyla, Adam onların gözünde hala Yakışıklı Prens'ti; Beth'se bir anda kötü kalpli bir cadiya dönüşmüştü.

Önce bir yabancıydı, sonra dost olmuştu. Ama öyle görünüyordu ki artık düşmandı.

Nikki onu masalarına çağırarak, "Garson!" diye seslendi. "Bir sorun mu var? Açlıktan öldük burada."

Beth içinden, *ismimi biliyorsun!* diye düşündü. Dişlerini öfkeyle sıkarak, "Hemen yanınıza geliyorum, Nikki," diye seslendi.

"Elini çabuk tutsan iyi olacak," diye bağırdı Nikki.

Beth kendisine hakim olamadan, "Yoksa ne olacak?" dedi.

Nikki hayretle, "Sen ne dedin?" dedi. Soluna döndü. "Christie, bana mı öyle geliyor, yoksa garson kız bize terbiyesizlik mi etti?" diye sordu.

Christie yapmacık bir sesle, tatlı tatlı, "O asla öyle bir şey yapmaz, Nikki," dedi. "Yoksa gidip onu hemen patronuna şikayet edeceğimizi mutlaka bilir."

Nikki, "Haklısın," dedi. "Yanılmış olmalıyım." Sonra Beth'i bembeyaz pantolonuna bulaşmış bir leke gibi kış kışlayarak,

“Tamam, işine bak garson,” dedi. “Yemeğimiz hazır olunca hemen getiriver. Sakın hesapta da bir *numara çekeyim* deme. Elinde değildir belki ama...”

Beth zoraki bir gülümsemeyle, istifini bozmadan yanlarından uzaklaştı. Belki bu alaycı laflardan rahatsız olmuyormuş gibi davranırsa, kızlar onu rahat bırakırlardı. Ya da onlara karşı kayıtsız kalmayı başarırsa, bir süre sonra onları kafaya takmamayı da becerebilirdi. Ancak, şu an için rahatsız olmuyormuş gibi davranması gerekecekti. Kızların masasından birkaç adım uzaklaşmıştı ki Marcy’nin arkasından yüksek sesle, “Burada servis neden artık çok yavaş,” dediğini duydu.

Beth kendisine bir kez daha hakim olamayarak tereddütle onlara döndü.

Nikki ters ters Beth’e bakıp, “Annem bugünlerde ne diyor biliyor musunuz?” dedi. “Şöyle insanın güvenilebileceği, çalışkan kişileri bulmak artık çok zorlaşmış.”

Beth o anda yerin dibine girmek istedi. İşinden derhal istifa edip evine gitmek ve mezun olana dek de orada kalmak istiyordu. Ama bunu yapmak yerine, restoranın diğer ucundaki bir masaya gidip diğer müşterilerin siparişlerini almaya koyuldu. İşler bundan daha kötüye gidemez diye düşünüyordu.

Ama yine yanılmıştı.

“Selam güzelim.”

Kane menünün arkasından kafasını uzatıp ona gülümsedi. Sürpriz!

Beth dudağını ısırıp onun neredeyse ağlamak üzere olduğunu fark etmemesini umdu. Kane’in kendisini o halde görmesini istemiyordu. Üstündeki korkunç üniformayla, insanlara hizmet ederken ve yerin dibine geçerken onun orada olmasından rahatsızlık duyuyordu. Acaba Kane, Nikki’nin dediklerini duymuş muydu? Onu ve arkadaşlarını görmüş müydü?

Bu durumdan duyduğu rahatsızlığı örtbas etmek için, asabi bir tavırla, "Burada ne işin var?" diye sordu.

Kane, Beth'in eline yapışıp sıkı sıkı tuttu. "Kasabadaki en güzel garsonların burada çalıştığını duydum," dedi. "Ben de gelip bir bakmak istedim."

Beth kızarak, "Eee, ne düşünüyorsun?" dedi.

Kane onu öpmek için ayağa kalkıp, "Jüri henüz karar vermedi," dedi. "Ama belki benden bir rüşvet kabul edersin ha?"

Beth geriye çekildi.

Geri geri gitmeye devam ederek, "Kane yapma," dedi. Kane'in orada olmasını istemiyordu. Yeşil gömleği yağ lekeleleriyle kaplıydı, üstü başı da lahana salatası ve kızarmış soğan halkaları gibi kokuyordu. "Sana çalıştığım zamanlarda buraya gelmemeni söylemiştim," dedi. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Emrin olur. Hemen gidiyorum," dedi yüzündeki o bildik gülümsemesiyle. "Sadece sana bunu vermek istemişim."

Kane ona gümüş renkli zarif bir hediye kağıdına sarılmış minik bir paket uzattı. Beth ne diyeceğini bilemedi.

"Ama doğum günüm falan değil ki..."

Kane elini Beth'in sırtına koyup, "Bunu üstünde görmek istedim ve hemen satın aldım," dedi. "Açsana."

Beth yanakları hafifçe kızarmış halde hediyesini açtı ve kutunun kapağını kaldırdı. Kutunun içinde mavi renkli harikulate bir fular vardı! Fuların rengi gözlerinin rengiyle aynıydı.

"Kane, bu harika bir şey!" diye bağırdı. Fuları yanağına dokundurup kumaşın ne kadar yumuşak olduğuna hissetti.

"Bu—"

"Kaşmir," dedi Kane.

"Bu çok güzel ama kesinlikle—"

Kane fuları alıp yavaşça Beth'in boynuna doladı. "Çok yakıştı," dedi. "Hem kayak gezisinde bununla çok iyi ısınırsın."

Bakarsın seni ısıtmaya ben yeterli olmam.”

Beth gülerek ona sokuldu. Bir anda, üstünde ne olduğu, nasıl görüldüğü ya da koktuğunun bir önemi kalmamıştı. Tek bildiği, o anda ona sarılmak ve ılık dudaklarını öpmek istediği idi.

Geri çekilip, “İşim bitince beni almaya gelecek misin?” diye sordu.

“Bana bu konuda güvenebilirsin.”

Beth, Kane’e gerçekten de güvenmeye başlayabileceğini hissediyordu.

www.matchmadeinheaven.com

Kullanıcı adı: Spitfire

Şifre: MStevens88

Haven Lisesi'nde Cuma günü çıkan yemek: köfte

(Miranda son bölümü de doldururken, bunun dahiyane bir fikir olduğunu düşündü. Yoksa Web sitesi, öğrencileri sapıklardan ve sanal alem gediklilerinden nasıl ayırt edecekti?) Giriş tuşuna bastı ve profilinin son hali ekranda beliriverdi.

Kullanıcı adı: Spitfire

Cinsiyet: Kadın

Yaş: 17

Boy: 1.55

(Tamam, boyunu olduğundan biraz daha uzun göstermişti ama hala uzuyor olabilirdi.)

En sevdiği renk: Kırmızı

En sevdiği yemek: -----

Bir hayvan olsaydım, şu olurum: Fil

(Eh, bu da pek seksi bir yanıt sayılmazdı ama dürüst olmakta fayda vardı.)

Söylediğiniz en iyi yalan: Anne, bugün harika görünüyorsunuz... Yoksa kilo mu verdin? Ha, bu arada harçlığımı biraz arttırır mısın?

En çok benzediğiniz ünlü kişi: Scarlett Johansson

(Yani gözlerini kısıtığında ve kafası iyi olduğunda ona benziyor olabilirdi tabii!)

Olmasa asla yapamayacağınız üç şey: 1) iPod'um, 2) en yakın arkadaşım, 3) çikolatalı kurabiyeler

Ben... her zaman gülmeye ya da başkalarını güldürmeye hazırım. Dürüst, vefakar, eğlenceli birisiyim (sizin için kin bile tutabilirim.)

Siz... Tıpkı benim gibi bu soruların aptalca olduğunu düşünen birisiniz. Rezil olmadan eğlenmesini bilen, rezil olduğunda da kendisine gülebilen birisiniz. Rezil olmanın ne demek olduğunu da iyi bilirsiniz. Kısacası, zeki, komik, kendine güvenen ve benim de bu özellikleri taşıdığımı memnun olan birisiniz.

Kendine güven kısmı yalandı tabii. Ama Miranda bunun profilinde iyi görüneceğini ve doğru erkeklerin ilgisini çekeceğini düşünmüştü. Hani, gerçek hayatta kendi kız arkadaşlarını bulmakta zorlanmayan türden erkekler... Miranda, bu tür erkeklerden birinin sitede oluşturmuş olduğu profile uyacağından oldukça şüpheliydi.

Ama bu fikir çılgınca da olsa bunu deneyecekti. Gururundan başka kaybedecek neyi vardı ki?

Bölüm

3

“Üniforman burada, şu da süpürge.”

“Ne? Süpürge mi?” Harper polyester kumaştan dikilmiş ka-barık eteği sanki mikroplu bir şeymiş gibi iki parmağıyla ucundan tuttu. Süpürgeye ise bakmakla yetindi. Temizlik yapmak bir kenara dursun, o şeye dokunmak bile istemiyordu.

Bay White, yani Güzel Elliler'in sahibi, “Ne yani, seni işe hemen garson olarak alacağımı mı sanmıştın?” dedi. Sonra başını geriye atıp kat kat çenesi sallana sallana kahkahalar patlattı. Nihayet, durup düşünceli düşünceli kel kafasını kaşdı. “Aslında, garson olabilecek kadar güzelsin, hakkını yememek lazım,” dedi.

Adam pörtlek gözleriyle onu tepeden tırnağa süzerken Harper istifini hiç bozmadı. İğrenç biriydi ama süpürgeye dokunmamak uğruna onun bakışlarına katlanmak zorundaysa buna çaresiz katlanacaktı.

Adam, “Ama hiç deneyimin yok,” dedi. “Müdür hazır olduğuna karar verince, garson olarak çalışmaya başlayabilirsin.”

“Müdür mü?” dedi Harper. “Müdür siz değil misiniz?” Har-

per etrafına bakınıp restorandaki hangi ezik suratlının müdür olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Aslında garson olmaması belki de iyi bir şeydi, çünkü tanıdığı insanlara servis yapmak zorunda kalmayacaktı. Elinde süpürgeyle, kimselere görünmeden çalışıp para kazanabilirdi.

Bay White bir kahkaha daha patlatıp, “Ben mi?” dedi. “Senin seviyendekilere müdürlük yapmıyorum. Hayır, bu işi yapan başka birisi var. Sanırım onu tanıyorsun.” Bay White koca kafasını mutfak kapısından dışarı uzatıp bağırdı: “Bayan Manning! Bir dakika buraya gelir misiniz?”

Harper dizlerinin çözüldüğünü hissetti. Bir an için dengeğini kaybedeceğini düşünüp duvara yaslandı. *Tabii ya*, dedi içinden. Onunla burada karşılaşacağını tahmin etmeliydi.

“Buyurun, Bay White?” Beth mutfığa girip de dehşetle ona bakan Harper’ı görünce olduğu yerde kalakaldı. Harper bu sefer Beth’i o iğrenç üniformayla görmenin keyfine bile varmamıştı. Çünkü çok yakında kendisi de aynı üniformayı giyecekti.

“Sana iyi haberlerim var. Bak, sana bir yardımcı buldum,” dedi Bay White. “Harper Grace, bu müdürünüz Bayan Manning.”

Beth soğuk bir tavırla, “Biz tanışıyoruz,” dedi.

“Tahmin etmiştim.” Bay White, Harper’ın eline süpürgeyi tutuşturup deterjanlı su dolu bir kovayı da ayağının dibine itti. Suyun birazı sahte Manolo marka ayakkabılarına sıçrayınca Harper tiksintiyle geri çekildi.

“Harper’ın ilk aşamadan başlamasını istiyorum: Yerleri, tuvaletleri ve lavaboları temizleyecek. Sen ona ne yapması gerektiğini zaten anlattırısın. Ama sırf tanıyorsun diye sakın ona özel muamele yapma, tamam mı?”

Beth kocaman bir gülümsemeyle, “Tabii, Bay White, hiç

merak etmeyin,” dedi. “Ben onunla ne yapacağımı gayet iyi biliyorum.”

Harper tekrar duvara yaslanıp süpürgeyi sıkı sıkı tuttu.

İçinden, *bunu yapabilirsin Harper*, dedi.

Sonra da içinden geçenlere kendini inandırmaya çalıştı.

Adam genellikle basketbol sezonunun açılmasını dört gözle beklerdi. Mütevazılığından bunu pek dile getirmezdi ama Haven Lisesi'nde öğrencilere sunulan her spor dalında son derece başarılıydı. Önceki sene lekros takımının en çok sayı yapan oyuncusu olmuş, yüzme takımının kaptanı olarak da kelebek yarışlarında okulunun yeni bir rekora imza atmasını sağlamıştı. Ama en sevdiği spor basketboldu. Basketbol sezonu başladığında, sadece kasaba canlanmakla kalmaz, aynı zamanda kalabalığın tezahüratları, takımdan övgüyle söz eden gazete manşetleri ve sevimli amigo kızlar da işin içine girerdi. Basketbol ona keyif veren bir spordu: Ağır basket topunu ellerinde tutuşu, yerden havalandığında hissettiği hafiflik, topu potaya sokacağından emin olması ve topun havada mükemmel bir kavis çizerek potaya girmesi ona büyük keyif verirdi. Gözlerinizi kapatıp arkanızı bile dönebilirdiniz. Sonra da topun potaya giriş sesini duymayı beklerdiniz.

Adam o gün şafak sökerken uyanmış ve evin içinde dönüp durmuştu. Öğleden sonra basketbol takımının o sezonki ilk antrenmanına katılacaktı. Soyunma odasına girerken uzun süredir kendisini hiç bu kadar iyi ve rahat hissetmediğini fark etti. Derken, bir anda her şey bozuldu.

Adam suratını ekşitip, “Ne işin var burada?” diye sordu.

“Ben—”

“Neyse, bir şey söylemesen daha iyi olacak.” Adam arkasını dönüp dolabının kapağını açtı. Spor çantasını yere atıp içinden

antrenmanda giyeceği tişörtü çıkardı. Kane'le her şeyin mahvolduğu o geceden beri konuşmamıştı. İşin kötü tarafı, onunla burada, yani kendisine ihanet ettikleri yerde karşılaşacağını hiç düşünmemişti.

Kane sakın bir şekilde, "Ben de takımdayım," dedi. "Burada olmaya hakkım var."

"Takımda falan değilsin," diye bağırdı Adam. Kane onuncu sınıfta takımda yer almış ve bu sadece bir ay sürmüştü. Çok iyi bir oyuncuydu ama antrenmanı üst üste iki kere ekince, antrenörleri Hanford onu takımdan atmıştı. Şu an takımın en iyi oyuncusu Adam'dı. Ama ancak Kane takımdan atıldıktan sonra en iyi oyuncu konumuna yükselmişti. "Antrenör Hanford takıma dönmene asla izin vermez."

"Artık antrenör Hanford değil," dedi Kane. "Haberin yok mu? Emekli olup Arizona'ya yerleşmiş. Şansıma Antrenör Wilson fena bir herif değil... Sanırım takıma girebilmek için onu ikna ettim."

Adam şortunu giydi ve dolabının kapağını çarparak kapattı.

Adam, "Bunu nasıl—" dedi ama sonra duraksadı. Öfkelenmeden Kane'le ne konuşabiliyor, ne de ona bakabiliyordu. Geçenin geç bir saatinde onun ve Beth'in bu soyunma odasında sarmaş dolaş olduklarını gösteren fotoğraflar gözünün önünden gitmiyordu bir türlü.

"Eğlenceli olabilir, dostum," dedi Kane. "Tıpkı eskisi gibi, sen ve ben..."

Adam nihayet ona bakıp öfkeyle, "Senin dostun mostun değilim..." dedi. "Buraya gelip ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama umurumda da değil. Benden uzak dur yeter."

Adam, Kane'in yanından hızla geçip kapıya yöneldi. İçinden basketbol sahasına gidip potaya top fırlatmak geçiyordu. Hem de var gücüyle.

Kane arkasından, “İnsan arkadaşıyla bu şekilde mi konuşur?” diye seslendi.

Adam içinden, *biz arkadaş değiliz*, dedi. *Sanırım daha önce de değildik.*

Ama Kane’e hiçbir şey söylemedi. Kane onunla arkadaş olma hakkını kaybetmişti. Arkadaşlıklarına ihanet etmiş, Adam’ın hayatını mahvetmişti. Hangi cesaretle *buraya* gelip yüzüne bakabiliyordu? Hangi cesaretle tekrar *takımına* girmeye çalışıyordu? Yoksa Adam’ın hayatındaki önemli bir şeyi daha mı mahvetmeye çalışıyordu? Adam’ın basketbola olan sevgisi çok büyüktü, hani neredeyse bu sporu saf ve katıksız bir biçimde seviyordu. Kane’in bunu kirletmesine ya da elinden almasına müsaade etmeyecekti.

Bu sefer değil.

Bir daha buna asla izin vermeyecekti.

Beth her zaman “iyi” bir kız olmuştu. Daha doğrusu, “iyi kız” ifadesini hep başkalarından duyduğu için buna alışmıştı. Annesi ona hep, “İyi bir kız ol!” derdi. Öğretmenleri ona gururla bakıp, “Ne kadar iyi bir kız!” derlerdi. Bugüne dek ona hep başkaları nasıl olması gerektiğini ve kim olduğunu söylemişti. Ama bugünlerde Beth’in içindeki ses ona başka bir şey söylüyordu.

Son gülen her zaman iyi kızlar olur.

İşte, bunun en iyi kanıtı da karşısında duran Harper’dı. Harper “iyi kız” tanımının zıttı olmasına rağmen, her zaman istediğini elde ederdi. Güzeldi, popülerdi ama *kötü kalpliydi*. Ve istediklerini elde etmekte asla zorlanmazdı. Beth’in erkek arkadaşını çalmıştı. (Beth içinden, Adam’ın artık *eski erkek* arkadaşı olduğunu düşündü.) Ve şimdi Harper eline düşmüştü.

Beth doğru olanı, *iyi kızların* yapacağı şeyi yapabiliirdi. Yani

Harper'ın işini kolaylaştırmak için ona ne yapması gerektiğini teker teker anlatabilir, White'ın onu rahat bırakması için birtakım ipuçları verebilir, daha uzun süre nasıl mola alabileceğini de söyleyebilirdi. Ayrıca onu birkaç gün içinde temizlik işinden de kurtarabilirdi.

Ya da... Harper gibi davranıp iyi bir kız olmaktan vazgeçebilirdi. Katı, kötü kalpli ve şirret birisi haline gelebilirdi.

Beth bunun hiç de zor olmadığını fark etti.

Harper elinde süpürgeyle orada dikilirken Beth ona dönüp sert bir tavırla, "Ne bekliyorsun, davetiye falan mı?" dedi. "Tuvaletler şu tarafta, hemen işe koyul."

Harper ayaklarını sürüye sürüye tuvaletlerin yolunu tuttu. Beth onun üniformasını giymediğini fark edince, neredeyse arkasından seslenip bunu hatırlatacaktı. Ama sonra vazgeçti. Tuvaleti üniforma giymeden temizlemenin akıllıca bir iş olmadığını Harper kendisi de öğrenebilirdi. Sessizce Harper'ın peşinden gitti. Ne de olsa onun müdürüydü ve yapılacak çok iş vardı.

Harper yerleri on beş dakika kadar temizledikten sonra "Bütün gün orada durup beni mi izleyeceksin?" diye sordu.

Beth ters ters, "Gerekirse, evet," dedi. "Her şeyi yanlış yapıyorsun. Baştan başlasan iyi olacak."

Harper, "Ne?" diye bağırdı. "Yapamam."

"İstersen Bay White'ı çağırayım da fikrini alalım."

Harper içini çekip omuzlarını silkti. "Boş ver... Patron sensin," dedi.

Beth kendisine "patron" diye hitap edilmesinden hoşlanmıştı. Kasabanın başka bir yerinde olsalar, Harper daha üstün bir konumda olabilirdi. Ama Beth bir anda ona karşı avantaj kazanmıştı. Bu durum çok ama çok hoşuna gitmişti.

Harper, "Adam sana bunca zamandır nasıl tahammül etti

bilmiyorum doğrusu,” diye homurdandı.

Beth öfkeyle, “Ne dedin?” dedi.

Harper tatlı bir ses tonuyla, “Hiç,” dedi. “Bu geceki randevuma ne giysen diye düşünüyordum. Erkek arkadaşım beni çok özel bir yere götürecekmış. Onunla çıkmaya başlayalı iki ay oldu biliyorsun.”

Beth bunu biliyordu. İki ay önce olanları daha dünmüş gibi hatırlıyordu. Adam aniden Harper’ın kollarına koşmuş, onu aldattığını düşünmeye başlamıştı. Beth bu iki olaydan hangisinin daha önce olduğunu bilmiyordu. Ama bunu Harper’a sormaya da niyeti yoktu.

Tek kelime bile etmeden tuvaletten çıkıp mutfığa gitti ve temiz bir sünger aldı. Sonra geri dönüp süngeri Harper’a fırlattı.

Ayaklarının dibindeki bir noktayı işaret edip, “Yerleri temizlerken dizlerinin üstüne çöksen iyi olur,” dedi. “Bak şurada bir leke var.”

Harper tiksintiyle süngere baktı. “Yere mi çökeceğim? Bu leş gibi yerde mi? Dalga geçiyorsun herhalde.”

“Bana bak, bu işi beceremeyeceksen, hemen istifa et,” dedi Beth. Sesinin bu kadar duygusuz çıkmasına kendisi bile şaşırmıştı. Nasıl da değişmişti bir anda! Harper ona yanıt vermeden konuşmaya devam etti. “Dediğin gibi, patron benim.” Harper yavaşça dizlerinin üstüne çöktü.

Kane ne sürprizlerden, ne de sırlardan hoşlanırdı. Adam bunca zaman sonra onu Beth olayı yüzünden affetmeyince de fena halde bozulmuştu. İşin kötüsü, Adam’ın ona neden bu kadar kızdığını hala anlayamamıştı.

Evet, Adam’ın kız arkadaşını çaldığı doğrudur. Ondan bu yüzden bir teşekkür falan da beklemiyordu. Ama sanki on

yaşına geri dönmüşler gibi, Adam onunla hiç konuşmuyordu. Sanki Kane onun yepyeni bisikletini falan yürütmüştü. (Kane bunu yaptığında, Adam'ın onu affetmesi bir hafta sürmüştü.)

Beth yepyeni bir bisiklet falan değil, bir kızdı. Onu okulda ilk gören de Kane'di.

Birlikte büyüdükleri Beth Manning eskiden kimsenin konuşmaya bile tenezzül etmediği sıkıcı bir kızdı. Adeta insanın çekmecesinin dibine tıklılmış eski bir tişört gibiydi. Tanındıktı, güvenilirildi, insanın üstüne giyemeyeceği kadar *çirkin* de değildi. Ama çaresizlik içinde kıvrana dek de elinizi atıp üstünüze geçireceğiniz bir şey de değildi.

Kane onun kim olduğunu biliyordu. O, bütün kızları tanır-
dı. Ama birisini tanımakla, umursamak iki farklı şeydi. İkisi resmen ayrı dünyanın insanlarıydı.

Derken, ikinci sınıfa geçtiler. Okulun ilk günü, biyoloji laboratuvarına bir tanrıça girdi. Uzun boylu, ince yapılı, pürüzsüz tenli, parlak sapsarı saçlı bir tanrıça... Bu Beth'ti. Sıkıcı buldukları kız gitmiş, yerine yepyeni bir Beth gelmişti sanki. Kane o gün, onu elde edeceğim diye yemin etmişti.

Ama bunun bu kadar zor olacağı hiç aklına gelmemişti.

Duvar gülü misali, kimsenin tanımadığı bir kızın Kane gibi bir gencin ilgisi karşısında sevinçten havalara uçması gerekirdi. Onun gibiler Beth Manning gibi kızlarla konuşmazlardı. Daha doğrusu, Beth'in önceki haline benzeyen kızlarla konuşmazlardı. Ancak Beth onun ilgisine karşılık vermemişti. Sanki Kane'in cazibesinden zerre kadar etkilenmemişti.

Kane de böylece Adam'ın, yani *en yakın* arkadaşının yardımını istemişti. Kane bunları düşünürken olayların nasıl farklı bir yön çizdiğine hayret etti. Adam, Beth'in laboratuvar partneriydi ve işi de son derece basitti. Beth'le arkadaşlık kuracak, ona okuldaki popüler çocukların, yani A takımın o kadar da

kötü olmadığını anlatacak, ona ve en yakın arkadaşı Kane'e güvenebileceğine dair telkinlerde bulunacaktı. O günlerde, kızları etkilemek için hep Adam'ı öne sürüyorlardı. Adam'dan hoşlanan kızlar, Kane'in "iyi bir çocuk" olduğu varsayımıyla hareket ediyorlardı. Kane'in öyle olmadığı en baştan anlaşılıyordu. Kızların gerçeği anlaması biraz zaman alıyordu. Kane de onlar bunu anlayana kadar genellikle onlardan istediğini almış oluyordu. Adam'la aralarında bir anlaşma vardı. Bazen Kane ikinci planda kalıp kızları etkiliyor, sonra da onları Adam'la tanıştırıyordu. Adam dürüsttü, güvenilirildi ama sıkıcıydı. Aralarındaki anlaşma gayet iyiydi; ikisi birlikte iyi çalışıyorlardı. Tıpkı birer suç ortağı gibi. Haven Lisesi'nin sığ sularında ilerlemeye çalışıyorlardı.

Kendilerine bir kural da koymuşlardı: Diledikleri kızla çikabilirlerdi. Önemli olan kızı önce hangisinin gördüğüydü.

Dolayısıyla, Kane'in ortağına güvenmiş olması, Adam'ın Beth'i etkileyip onu Kane'in kollarına yollayacağını düşünmesi pek de şaşırtıcı bir durum değildi. Adam, Beth'i kendisine saklamak isteyince, Kane büyük bir şaşkınlık geçirmişti.

Bu düpedüz ihanetti. Kane ilk kez arkadaşı tarafından aldatılmıştı. Bunu bir türlü unutamadı. Ancak bunu Adam'a da hiç söylemedi. Yani işi büyütmemeyi tercih etmiş, duygularına yenik düşmüş gibi görünmek de istememişti. Daha doğrusu, bu bir kız meselesi olduğu için renk vermemeye çalışmıştı. Ama diğer taraftan, bu konu onun için kapanmamıştı. Hiçbir kız başkasını ona tercih edemezdi. Tercihi Adam bile olsa.

Adam'ın Beth'i tavlaması bir sene sürmüştü ama sonunda istediğini elde etmişti.

Beth ise Kane onu ilk gördüğü andan bu yana daha da güzelleşmiş ve nihayet gerçeği görmüştü. Bu sefer hatasını anlayıp doğru kararı vermişti. Kane, Beth'le olan ilişkisinden sıkıldığı-

nı her hissettiğinde, onu elde edene dek ne kadar çabaladığını hatırlatıyordu kendisine. Beth onun hakkıydı ve bu durumun keyfini sürecekti. Adam, Beth'i kendisine aşık etmeyi başarmış ve onunla birlikte olmuşsa, bunu o da yapabiliirdi.

Bunun için Adam'dan onay alması da gerekmiyordu. Adam'm onu affetmesine de ihtiyacı yoktu. Kane'in kimseye ihtiyacı yoktu. Ama arkadaşlıkları sona erecekse, bu kararı Kane vermeliydi. Kane buna henüz hazır değildi. Adam olmayınca Grace kasabasında vakit geçmek bilmiyordu. Böylece, Kane antrenörük ikna edip basketbol takımına geri dönmüştü. Üstelik antrenöre resmen yalvararak rezil olmayı da göze almıştı. Sürekli olarak Adam'a onunla birlikte ne kadar iyi bir ekip olduklarını hatırlatırsa, Adam çocukça inadını bırakabiliirdi. Bu arada, Kane de iyi bir oyuncu olduğunu kanıtlamak için antrenmanları hiç aksatmayacak, çalışacak ve bu iş onun için önemliymiş gibi davranacaktı. Kane elinden gelen her şeyi yapacaktı ama Adam'dan asla özür dilemeyecekti.

Beth nihayet ona sataşmaktan bıktı ve Harper'ı elinde süpürge ve kovayla baş başa bıraktı.

Harper içinden, *dedikleri doğru*, diye geçirdi. *İnsan kendisine sataşanları görmezden gelince, seni rahat bırakıyorlar.* İşin komik tarafı, o güne dek başkalarına sataşan hep kendisi olmuştu.

Restorandaki iş Harper'ın tahmin ettiğinden de kötüydü. Ama ödülüne, yani Adam'a odaklanacak olursa, belki de zaman çabucak geçiverir, hemen onun kollarına koşardı.

Adam'ın kollarına... İşte, bu güzel olurdu. Harper, Adam'ın güçlü ve sıcak kollarını düşündü. Sonra ikisinin birlikte koltuğa oturup kocaman bir pencereden dışarıyı seyrettiklerini hayal etti. Uzaktan güzel bir dağ manzarası görünüyordu; pencerenin kenarına karlar birikmişti ama Harper üşümüyordu.

Çünkü Adam'ın kollarında kendisini gayet rahat hissediyordu. Gözlerini kapatınca onun yanında hissedebiliyordu...

"Harper, sen misin?"

Harper gözlerini açınca, yanı başında kendisine dehşet içinde bakmakta olan Marcy ile Darcy'yi gördü.

"Harper, burada ne işin var?"

Harper panik içinde süpürgeyi yere fırlattı ve onları başından savmak için ne söyleyeceğini düşündü. "Ben, şey—"

Beth aniden birbirlerine tıpatıp benzeyen ikizlerin arkasında belirip, "Harper artık burada çalışıyor," dedi neşeyle. "Özür dilerim. Sanırım tuvaletin şu anda temizlendiğini belirten yazıyı kapıya asmayı unutmuşum. Hay aksi!"

Sonra bunu kasten yaptığını gayet iyi bilen Harper'a bakıp gülümsedi. Tabii, Beth'in bir anda orada bitivermesi de tesadüf değildi. Harper'ın kızların karşısında ezilip büzülmesini izlemeye gelmişti.

Tatlı bir sesle, "Bir şey mi oldu, Harper?" dedi. "Çünkü işine baksan iyi olacak."

Harper derin bir nefes aldı ve vermeden önce birkaç saniye tuttu.

Nihayet, "Burada işim bitti," dedi. "Görüşürüz kızlar." Ona sevimli bir gülümseme fırlatıp kovayı ardından sürükleye sürükleye oradan uzaklaştı.

Rezil olmuştu olmasına ama bu durumun fazla uzun sürmeyeceğini düşünerek kendini teselli etmeye çalıştı. O salakları kim dinlerdi ki? Fakat Adam'la birlikte kayak merkezine gittiklerini bir kez daha hayal etmeye çalışınca bunu başaramadı. Gözlerini her kapattığında, Beth'in yüzü Cheshire Kedisi gibi gözlerini önüne geliyordu.

Bu yüzden Harper, işine bağlı her elemanın yaptığı şeyi yaptı: İşine devam etti. Hayalinde de Beth'in onu kontrol et-

mek içine tekrar yanına geldiğini ve kendisinin de pis su dolu kovayı Beth'in kafasından aşağıya boca ettiğini geçirdi.

Hatta işi daha eğlenceli bir hale getirmek için Beth'in üstünün başının ketçapla ya da hardalla kaplandığını, başından aşağı lahana salatası ve turşu suyu boca ettiğini düşündü.

Onu hayalinde dilediği gibi canlandırabilirdi. Beth'i kötü bir duruma düşürecek sayısız şey düşündü. Böylece, işini çabucak bitirdi. Eh, insan eğlenirken vakit hızlı geçer derler, değil mi?

Kaia'nın babasının yepyeni, gıcır gıcır BMW'sinin beş litrelik bir benzin deposu, on silindiri, beş yüz beygir gücü, V-10 motoru ve inanılmaz bir devir gücü vardı.

Ama Kaia boş otoyola çıkınca, arabanın aküsünün boşalmış olduğunu fark etti. Sorun ya buydu ya da egzozu fazla ısınmıştı. Belki de karbüratöründe sorun vardı.

Kim bilir? Hem bu kimin umurundaydı? Araba yerinden bile kıvıldamıyordu. Kaia ıssız yolda mahsur kalmıştı.

Kaia siyah deri kaplı ön koltukta geriye yaslanıp çekiciyi beklerken, *tahmin etmeliydim*, diye düşündü. Arabada oturup dışarıyı izlemekten ve birilerinin gelip onu medeniyete geri götürmesini beklemekten başka çaresi yoktu. *İşte, hayatımı gayet güzel özetleyen bir durum*, diye düşündü. İssız bir yerde mahsur kalmıştı ve birilerinin onu kurtarmaya gelip gelmeyeceğini de bilmiyordu.

Jack Powell'ın evinden çıkmış, kendi evine dönüyordu ve morali çok bozuktu. Çünkü Powell okulun kayak gezisine öğrencilerle birlikte gideceğini, bir süre aşk yuvalarında buluşamayacaklarını söylemişti. Kaia geziye falan gitmek istemiyordu ama Powell özellikle ona gelmemesini tembihlemişti. Herkesin yanında Kaia'nın yanlış bir şey yapmasından endişe ediyordu.

Sanki Kaia kendisini kontrol etmeyi beceremiyormuş gibi.

Aslında Kaia oldukça kontrollüydü. En azından, Powell'a hayal kırıklığına uğradığını belli etmemişti. Kış tatilini Grace kasabasında, kocaman, boş bir evde bej renkli şık duvar kağıtlarına bakarak geçireceği için ne kadar hayal kırıklığına uğramıştı. Şayet Powell ona ihtiyacı yokmuş gibi davranacaksa, o da öyle yapacaktı.

Güneş batmak üzereydi. Kaia ürpererek karanlık yolun ötesinde ne olduğunu düşündü. New York'ta on yedi sene yaşadıkdan sonra güvenlik konusunda önemli bir ders almıştı: Karanlık ve ıssız yerler her zaman tehlikeliydi. Kaia oradan bir an önce gitmek istiyordu.

Gerçi çalılıkların ardından kafası iyi bir soyguncunun falan fırlayacağını sanmıyordu ama etraf oldukça karanlık ve sessizdi, ayrıca kasabadan da oldukça uzaktaydı. Babası ona bir seferinde, otoyolun oralarda çakalların cirit attığını söylemişti. Kaia o güne dek bir sürü abuk subuk korku filmi izlediğinden, dışarıda olmaktansa arabada olmanın daha güvenli olacağını düşünmüştü.

Başının çaresine bakabilirdi. Yeterince deneyimi vardı, değil mi? Sanki o güne kadar hep birisi arkasını kollamış, ona destek mi vermişti? Metroda sapıklarla uğraşmak ya da öfkeli erkek arkadaşlardan sakınmak ayrı şeydi, çaresiz bir şekilde ıssız bir otoyolda kalmak ayrı şeydi.

Kaia korkuyor olmasına rağmen, sanki etrafta birileri varmış da hiç renk vermemesi gerekiyormuş gibi, arabanın içinde gayet sakin bir biçimde bekliyordu. Rahatlamak ve kendini güvende hissetmek için de kimseyi aramamıştı. Parmakları bembeyaz kesilene dek direksiyona da yapışmamış, en ufak bir ses duyduğunda korkuyla arkasına da bakmamıştı. Bir saat sonra çekici geldiğinde hafifçe tebessüm bile etmemişti.

Çünkü çekiciyi kullanan kişiyi tanıyordu. Sürücü onunla aynı okulda okuyan ve son günlerde başını hangi tarafa çevirse karşısına çıkan şu serseri kılıklı, kafası dumanlı ve de oldukça seksi olan gençti. Üstünde yağ lekeleriyle kaplı bir tişört, sol dizi yırtık bir blucin vardı. Kaia tiksintiyle çocuğun ayakkabılarını bantla tutturduğunu fark etti. Karmakarışık siyah saçları adeta “beni yıka” diye bağırıyordu. Son birkaç gündür tıraş olmadığı belliydi. İşte Kaia’nın kahramanı, bu uzun boylu, esmer ve üstü başı leş gibi olan çocuktü.

Genç çocuk çekiciden aşağı inip Kaia’nın ön koltuğa oturmasına yardım ederken Kaia, “Amma da geciktin,” diye homurdandı.

Kaia’nın BMW’sinin güvenli bir biçimde çekiciyi bağlı olup olmadığını bir kez daha kontrol ettikten sonra genç çocuk, “Seni de tekrar görmek çok güzel, Kaia,” dedi. Sonra da sürücü koltuğuna oturdu.

Kaia onun gibi birini tanıyıp tanımayacağını ima etmek istercesine burnunu kırıstırıp, “Seni tanıyor muyum?” diye sordu.

“Daha önce karşılaşmıştık,” diye mırıldandı çocuk.

Aslında, rezil haremine onu da katmaya çalışan pis bir sarhoşun elinden kurtardığını hatırlatmaması iyi olmuştu. Kaia o günü unutmaya çalışıyordu. Ama bu bezgin çocuk bir kez daha onu kurtarmıştı. Kaia’nın aklına o pis barda olanlar geldi. Gerçi ona ne teşekkür etmeye, ne de onu hatırladığını itiraf etmeye niyeti vardı.

Kaia sanki onu o anda hatırlamış gibi parmaklarını şıklattı.

Bilmiş bilmiş, “Sen şu pizzacı çocuksun!” dedi. “Neydi ismin, Ot Kafa mıydı?”

“Reed.” Reed başını sallayıp boğuk bir sesle, “Reed Sawyer,” dedi.

“Tabii, doğru ya! Neden ismini hatırlayamadım, bilmiyo-

rum doğrusu,” dedi. Sonra içinden, *üstünden buram buram yayılan ot kokusu yüzünden olmasın?* diye geçirdi.

Reed, Kaia'nın tekrar karşılaşmalarından duyduğu rahatsızlığı fark edip durumdan yararlanmaya çalıştı. “Beni sürekli olarak başından atıp her seferinde geri geldiğim için olmasın?” dedi.

“Eee, şimdi de çekici mi kullanıyorsun?” diye sordu Kaia sanki onunla ilgileniyormuş gibi.

“Çekici olan asıl babam. Bazen ona yardım ederim de.”

Demek Reed bir oto tamircisiydi. Üstünden başından belliydi zaten.

Bir süre hiç konuşmadan yola devam ettiler. Kaia, Reed'in pasaklı haline rağmen ne kadar kaslı bir bedeni olduğunu hemen fark etmiş, çaktırmadan onu süzüyordu. Onun bu leş gibi giysilerin içine tıklılması ne kadar da kötüydü. Kaia içinden *ama biraz üstünü başını temizlesem...* diye düşünürken dehşet içinde kalakaldı. Kaslı, yanık tenli kolu ona sürtünse de, ince uzun parmakları direksiyonu okşar gibi tutsa da... Kaia içinden, *yeter*, diye geçirdi. *Kes şunu.*

Reed nihayet, “İyi misin?” diye sordu.

“Neden iyi olmayacakmışım?”

“Daha önce de bu otoyolda mahsur kalan kadınlar oldu,” dedi Reed. “İssız bir yerde mahsur kalmak insanların ödünü patlatır. Biz yanlarına gelene kadar, kadınların çoğu kafayı yer.”

“Eh, tabii, sonra seni ve seksi gülümsemeni görünce, minnet duygusuyla kollarına atılırlar herhalde,” dedi Kaia ters ters. Reed kısacık bir an ona bakınca, Kaia'nın sesi titremişti. Buna aldırmamaya çalıştı. “Herkesin bunu yapmasını mı beklersin?”

Reed istifini bozmadan, “Tek beklediğim bir teşekkür,” dedi. “Ama istersen...”

Kaia tozlu pencereye dönüp karanlığa baktı ve, “Teşekkür-

ler,” dedi ters ters.

“Sorun değil.” Bir süre ikisi de konuşmadılar. Sonra Reed, “Demek gülümsememin seksi olduğunu düşünüyorsun?” dedi. Kahretsin.

“Unut gitsin,” dedi Kaia. “Galiba siz kovboylar hem espri yapmakta, hem de üstüne başınıza özen göstermekte pek başarılı değilsiniz.”

Kaia ona bakmadı, Reed de gözlerini yoldan ayırmadı. Ama Kaia onun yüzünde alaycı ve bilmiş gibi gülümsemenin belirmediğini hissedebiliyordu.

Reed’in gülümsemesi öncekinden de seksiydi.

Adam arabasını park edip dışarı çıktı. Geç kalmıştı. Harper’ı işteki ilk gecesinde yalnız bırakmak istememişti. Ama basketbol antrenörü antrenman bittikten sonra ona serbest atış yaptırmıştı.

“Bugün pek havanda değilsin,” demişti antrenörü.

Hem de hiç havasında değildi.

Adam restoranın girişine doğru koşmaya başladı. Harper’ı bekletmekten hiç hoşlanmazdı.

Ama park alanında endişeyle beklemekte olan kişi o değil, Beth’ti. Adam onu Harper sanıp neredeyse kucaklayacakken kendisini zor durdurmuştu.

Aniden durup elini yarım yamalak havaya kaldırıp selam verdi.

Beth de ona hafifçe gülümsedi.

Beth, “Harper’ı almaya mı geldin?” diye sorunca, Adam iş çıkışı onu almak için defalarca buraya geldiğini hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

Adam evet anlamında başını salladı.

Beth, Adam’ın gözlerine bakmamaya çalışarak, “Üstünü

değiştiriyor,” dedi.

“Teşekkürler. Sanırım sen de... onu bekliyorsun.”

“Kane’i bekliyorum, evet.” Beth sanki Kane’in Camaro’sunu düşünce gücüyle oraya getirebilirmiş gibi park alanına baktı. Araba görünürlerde yoktu.

“Neyse, nasıl gidi—”

“Adam, ben şey—”

İkisi aynı anda konuşmuştu. Durup gülmeye başladılar.

“Ne tuhaf bir durum,” dedi Beth.

Adam boynunu kaşıyarak, “Hem de nasıl,” dedi. Harper nerede kalmıştı? “Ben içeri girip baksam—”

“Adam, bekle.” Beth, Adam’ı durdurmak için kolunu tutmuş ama elini hemen çekmişti. O gecedan beri... Adam onu terk ettiğinden beri ona ilk kez dokunuyordu. Adam onun ellerinin ne kadar yumuşak olduğunu unutmuştu. “Adam sana uzun süredir söylemek istediğim bir şey var. Sana ihanet ettiğimi düşündüğünü biliyorum—”

Beth sustu. Adam düşüncelere dalmıştı. Beth’e o günden beri ilk kez irkilmeden, onu görmezden gelmeye çalışmadan ve daha da kötüsü ona zarar vermek istemeden bakıyordu. Acaba onu unutmaya mı başlamıştı? Gün geçtikçe kendisini daha iyi hissediyordu.

Beth tereddütle, “Şey...” dedi. “Aramızda olanlara rağmen, sana şunu söylemek—”

“Adam!” Harper, Beth’in yanından hızla geçip Adam’ın kollarına atıldı. “Geç kaldığım için özür dilerim. Nasıl bir gün geçirdiğimi bilemezsin.”

Adam nazıkçe ondan sıyrılıp elini tuttu. “Bana her şeyi arabada anlatabilirsin, Harper,” dedi. “Eminim ki elinden geleni yapmışsındır.”

Harper onu yanağından öptü ve sahiplenirmiş gibi kolunu

omzuna doladı.

Beti benzi atmış olan Beth'e dönüp, "Beth olmasaydı mahvolmuştum," dedi gülümseyerek. "Bana bugün ne kadar yarıdımca oldu bilemezsin."

Adam kız arkadaşının samimi olup olmadığından emin değildi. Şöyle bir Harper'a baktı. Harper bırakın Beth'i, kimse hakkında iyi bir şey söylemezdi.

Adam içinden, *Harper'a hep haksızlık ediyorum*, diye geçir-di. Ona bu gece onunla ne kadar gurur duyduğunu mutlaka söylemeliydi. Sadece iş konusunda değil, her şeyiyle gurur duyuyordu.

Harper gibi bir kızın hayatında olmasından dolayı bir anda içini sıcak bir his kapladı. Ona sarılıp uzun uzun öptü.

Nihayet Harper, "Bu ne içindi?" dedi.

Adam utangaç bir tavırla, kolunu Harper'ın omzundan çekmeden, "Öylesine bir öpücüktü," dedi.

Harper, Beth'e dönüp, "*Hep* böyle yapıyor," dedi. Beth gülümsemeyi bile başaramadı. "Ama sen bunu zaten biliyorsundur!"

Adam, Beth'in ona bir şey söylemek üzere olduğunu hatırlayıp, "Bir dakika, az önce ne diyordun?" diye sordu. Bir an için Beth'in orada olduğunu unutmuştu.

Beth, "Hiçbir şey," diye mırıldandı. "Size iyi geceler."

Harper'la Adam el ele arabaya yürüdüler. Tam yolu yarıl-mışlardı ki Adam arkasına döndü. Beth karanlıkta tek başına beklerken çok üzgün görünüyordu.

"Sen iyi misin?" diye seslendi. "Eve bırakmamızı falan ister misin?"

Beth belli belirsiz titrek bir sesle, "Teşekkürler," diye seslendi. "Kane az sonra burada olur."

Doğru... Kane. Beth artık onun sorunuydu. Adam bunu

gayet iyi biliyordu. Ama sarı saçları rüzgarda başının etrafını altın bir taç gibi sararken bunu unutmak o kadar da kolay olmuyordu.

Hayatının en kötü günlerinden birini geçirmişti. Ama o geceyi daha tatlı kılan da geçirdiği gündü zaten. Eve döndükten sonra evlerini ayıran arka bahçedeki kayanın üstüne uzanmışlardı. O gün oldukça uzun ve yorucu olmuştu ve Harper'ın tek isteği, Adam'a sarılıp öylece uzanmaktı. Ne yazık ki Adam başka bir şey yapmak istiyordu.

"Kane'in yaptığına inanabiliyor musun? Karşıma geçip san-ki hiçbir şey olmamış gibi pis pis sırttı!"

Harper içini çekip Adam'a sokuldu, ona sıkı sıkı sarıldı.

"Belki de artık olanları düşünmesen daha iyi olacak," dedi. "Seni üzgün görmek hiç hoşuma gitmiyor."

Adam öfkeyle, "Ona tahammül edemiyorum!" dedi. "Yani Beth onda ne buluyor anlamıyorum."

Harper ona daha da sıkı sarılıp Adam'ın sözlerinin ardındaki imayı duymazdan geldi. O güne dek onunla Beth arasında geçenlerden hiç bahsetmemişlerdi ve Harper bu durumdan memnundu. Böylece, onun Beth'i unuttuğunu düşünüyordu. Adam artık yoluna devam etmeliydi. Ve sadece Harper ve Harper'ın istekleri umurunda olmalıydı.

"Kane bugüne dek o kadar çok kızla çıktı ki," dedi Adam. "O sürtüğün teki biliyor musun? Erkekler sürtük olabilirler mi? Çünkü Kane öyle. Beth bunu resmen yuttu. Kane'in ona diğerlerinden daha farklı davranacağını falan sanıyor herhalde." Adam alaycı bir şekilde güldü. "Kane gibi birisi asla değişmez."

Harper gözle görülür bir biçimde gerilip geri çekildi. İşte, o sözcük yine karşısına çıkmıştı. *Sürtük*. Gerçi Adam onun hak-

kında böyle düşünüyör olamazdı ama...

İşin aslı, Harper da pek masum değildi. Gerçi geçmişte yaptığı şeylerden pişmanlık duymuyordu ama... Pişman olsa bile yaptıklarını değıştiremezdi ki! Asla Beth gibi olamazdı... Şayet Adam onun gibi olmasını istiyorsa...

Harper'ın kendisinden uzaklaştığını fark eden Adam, "Hey, nereye gidiyorsun?" dedi. Sıcacık elini Harper'ın yanağına koyup yüzünü ve boynunu okşadı. "Özür dilerim, bu konuyu hiç açmamalıydım," dedi. "Sana haksızlık ediyorum."

"Hayır." Harper ayağı kalkıp Adam'ı yanına doğru çekti. Sonra Adam'ın ellerini tuttu. "Söyleyeceğın her şeyi dinlemeye hazırım," dedi. "Bana istediğın her şeyi anlatabilirsin. Bunu sen de biliyorsun."

Adam ona bakıp muzip muzip gülümsedi. "Yani sana dilediğım zaman 'Gracie' diye hitap edebilir miyim?" dedi. Onun çocukluk isminden ne kadar nefret ettiğini biliyordu.

"Seni dilediğım kadar gıdıklayabilirsem, evet," dedi Harper ve Adam'ın üstüne atlayıp onu sırtüstü yere devirdi. Adam kahkahalara boğuldu. Nihayet, Harper onu rahat bıraktı ve uzun bir öpücükle susturdu. Her ikisi de kendilerini öpüşmeye kapırmışlardı. Aslında Harper kayak gezisine gittiklerinde onunla birlikte olmayı planladığı ve biraz daha bekleyerek mükemmel bir ortamda bunu yapmak istediğı halde geri çekilmek istemiyordu. Adam'm dudakları öylesine yumuşak, öpücüğü öylesine güzel, bedenlerinin kıvrımları birbirine öylesine harikulade bir biçimde uyuyordu ki sanki birbirleri için yaratılmışlardı.

Birkaç dakika sonra nefes nefese ilk geri çekilen Adam oldu. Harper'ın saçlarını geriye itti ve onu hafifçe alnından öptü. Gece serin ve berraktı. Harper kayanın üstünde uzandığı yerden yatak odasının karanlık penceresini görebiliyordu. Kim bilir kaç kere eve tek başına dönmüş, ikisinin birlikte oynadık-

ları bu kayayı izlemiş ve onunla birlikte olmayı dilemişti? Kim bilir Adam kaç kez birkaç metre ötede, kendi yatak odasında Beth'le birlikte vakit geçirmişti?

Adam kulağına eğilip hafifçe fısıldadı. "Harper, şunu bilmeni istiyorum," dedi. "Ben..."

Harper'ın kalbi neredeyse duracaktı.

"... burada seninle birlikte olmayı çok seviyorum."

Harper bir an için gözlerini yumdu. Gözlerini açtığı anda, Adam'ın şefkatli ve güven dolu bakışlarıyla karşılaştı. Demek Adam burada onunla birlikte olmayı seviyordu.

Bu, her şey demek değildi... Ama kesinlikle güzel bir başlangıçtı.

B ö l ü m

4

Adam uzun süredir kasabadan uzaklaşmak ve zihnini boşaltmak için fırsat kolluyordu. Sonbahar öylesine olaylı geçmişti ki Adam'ın o güne dek bildiği dünya tamamen altüst olmuştu. Derslerden, baskıdan ve insanlardan, her şeyden uzaklaşmak istiyordu. Harper'la birlikte oturup düşünebilecekleri, birlikte olabilecekleri, okuldan uzaklaşabilecekleri ve tüm saçmalıkları geride bırakabilecekleri uzun, sessiz ve romantik bir hafta sonu geçirmek istiyordu.

Ama okul gezileri nasıldır bilirsiniz: Okulda ne kadar hoşlanmadığınız insan varsa hepsini karşınızda bulursunuz.

“Adamım var ya, şu kayakların canına okuyacağımı!”

Adam bir anda kendini gezi otobüsünün arka tarafında, birbirleriyle OEGH (okulun en gerzek herifi) unvanı için yarışan basket takımından “arkadaşlarıyla” bulmuştu.

“Umarım orada birkaç fıstıkla tanışırız!”

“Evet, çünkü benim fena halde yol yordam bilen bir dağ tavşanına ihtiyacım var, anlarsınız ya?”

“İşte, bu iyiydi dostum.”

Gerçi Adam onlarla takılmayı severdi. Hatta içlerinden hiç-biri kaymayı bilmediği halde, ne kadar iyi kaydığı konusunda böbürlense de, otobüsün deri koltuklarına maket bıçaklarıyla isimlerinin ön harflerini kazısalar da Adam iyi vakit geçirebilirdi. Ama o gün havasında değildi.

Yanındaki çocuk onu dürterek, “Neyin var, Morgan?” diye sordu. “Bu saçma sapan erkek muhabbetleri fazla mı geldi sana? Ön tarafta kızlarla birlikte oturmayı mı yeğlerdin?”

Şey... Evet mi deseydi acaba?

Basketbol takımının daimi oyuncularından biri diğerlerine, “Bu herif amma da ödle,” dedi. Herkes ona onay verircesine bağırıştı.

“Nikki burada olsaydı sanki sen fıstıklardan bahsedebilecektin,” dedi Adam. Çocuk bir daha ağzını açmadı. Adam’a laf atan çocuk iki metre boyunda, iriyarı bir oyuncuydu ama çıtı pıtı Nikki’den ödü kopardı. Bunu da takımdaki herkes bilirdi. Kızlar yanlarında olduğunda, her biri birer beyefendi kesiliverirlerdi.

Ancak kızlar yol boyunca otobüsün ön tarafında olacaklarından, çocuklar bunu fırsat bilmiş, kahvelerinin içine biraz da Baileys eklemişlerdi. Bomboş çöl yolu hiç de bitecekmiş gibi görünmüyordu.

“Bu gece fena dağıtacağım... Var mısınız?”

“Dalga mı geçiyorsun, tabii varız!”

Takım arkadaşları neşe içinde bağırıp çağırırken Adam hafifçe gülümsedi.

İçindeki beş yaşındaki küçük çocuk sürekli olarak aynı soruyu soruyordu: *Daha varmadık mı?*

Varmak mı? Henüz yolu yarılamadık bile.

Çölde kış mevsimi berbat geçirdi.

Kaia buna şaşırmaması gerektiğini biliyordu. Ona göre çöldeki her şey berbatı ama kış mevsimi onda büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştı.

Oysa Kaia kışı hala çocuksu bir heyecanla beklerdi: Rockefeller Merkezi'ne gidip paten kaymayı, Seredipity'de Donmuş Çikolata yemeyi, Macy's mağazasının Noel ve yeni yıl süslemelerini ve Lincoln Merkezi'nde *Fındıkkıran* balesini izlemeyi dört gözle beklerdi. Ocak ayında, herkes ayazdan, yağmurdan çamurdan ve kapkara gökyüzünden bıkip usanmış olurdu. Ancak aralıkta kış henüz yeni başlamış olurdu. Hava berrak ve serin olur, tüm şehir adeta canlanırdı.

Öte yandan, bu kasabada heyecan verici hiçbir şey yoktu. Gündüzler sıcak mı sıcak, gecelerse buz gibi geçiyordu. Çöl rüzgarı, çöl kumu... Etrafta başka bir şey yoktu. Buz pateni alanı diye bir şey yoktu, insanı soğuktan koruyan şık Burberry's marka atkılar da yoktu. En kötüsü de bu bölgede hiç kar yağmıyordu.

Kaia, Powell'ı aramış, onun kasabada olmadığını bildiği halde sesini duyup neşelenmek istemişti. Ama Powell telefona cevap vermemişti. Onu geri de aramamıştı. Gerçi Kaia onu özlemiş falan değildi. Hem o salak okul gezisine de gitmek istemiyordu. Diğerleriyle birlikte kayak gezisine gitmektense evde oturmayı yeğlerdi. (Evde ağrı kesici olmadığı için gidip bir dişini çekirtmek gibi bir şeyse evde oturmak daha iyiydi.) Kaia sıkılmıştı. Powell kayak yaparken o oturma odasındaki kocaman koltuğa yapışıp kalmıştı. Powell kesinlikle yalnız kalacak bir tip değildi. Yakışıklılığı ve seksi İngiliz aksanı Grace gibi bir kasabada heba oluyordu ama bir kayak merkezinde neler olacağı hiç belli olmazdı.

Bunlar da Kaia'nın umurunda değildi. Onun kendine ait bir yaşamı vardı. O anda hayatı pek heyecan verici olmasa da dilediği gibi yaşamakta özgür olduğunu düşünüyordu.

Aniden telefon rehberini eline alıp Guido'nun pizza restoranının numarasını buldu. Aslında karnı pek acıkmamıştı. Yani Guido'nun pizza deme cüretini gösterdiği, yağlı mı yağlı peynirle ve sulu bir sosla kaplı hamur dilimlerini yemek istemiyordu. Evet, pizzalar berbatı ama pizzaları dağıtan gerçekten çok yakışıklıydı. Midesi olmasa da gözleri güzel bir ziyafet çekebilirdi.

Powell da kayak merkezinde dilediğini yapabiliyordu. Kaia onsuz eğlenmeye hazırды.

Adam ceketinden içeri bir avuç dolusu kar atınca Harper çılgınlığı bastı. "Şimdi görürsün sen!"

Okul bu sefer gezi için son derece isabetli bir karar vermişti. White Stone Lodge aslında pek de ahım şahım bir yer değildi ama önceki sene gittikleri yerlere kıyasla, yine de fena sayılmazdı. Otobüs, çevresi bodur, kırmızı renkli personel evleriyle çevrili üç katlı bir binanın önünde durdu. Bina insanların gözüne daha sıcak görünsün diye kiremitlerle ve taşla kaplanmıştı. Ama köhne bir motel bile böyle bir yerde insanın gözüne harikulade görünebilirdi. Binaların çatısını olduğu gibi kaplamış olan kar parılıyor, çatıların kenarından narin buz saçakları sarkıyordu. Kayak merkezi bu haliyle çatısı şekerle kaplı tarçınlı bir çöreği andırıyordu. Arka planda dağın sivri uçlu tepelikleri görünüyor, masmavi gökyüzünü delip geçiyordu. Kasabanın o uçsuz bucaksız gri renkli çorak arazisi çok geride kalmıştı.

Harper kocaman bir kartopunu Adam'a fırlatınca, Adam hızla kaçtı.

Harper'ın yanından yeterince uzaklaştıktan sonra ona bir kartopu fırlatıp, "İtiraf et, Gracie," diye seslendi. "Bu işi bece-remiyorsun."

Sahi mi?

Harper hemen eline bir kartopu daha alıp Adam'ın peşinden koştu ve onu tek hamlede yere devirdi. İkisi birlikte kahkahalar atarak karların üstüne yuvarlandılar. Adam hemen doğrulup elindeki kartopunu Harper'ın yüzüne tuttu.

Kar suyu Harper'ın yüzüne damlarken, "Benden bir parça ister miydin?" diye sordu.

Harper dikkatle Adam'ın yüzüne baktı. Adam tıpkı küçük bir çocuk gibi heyecana kapılmış, yanakları kızarmıştı. Harper ani bir hareketle onu öpüverdi.

Samimi bir ses tonuyla, "Bir parçanı değil, *her şeyini* istiyorum," dedi. Sonra Adam'ın boş bulunmasından faydalanıp tüm suratını karla kapladı.

Sonra kahkahalarla gülerek, "Seni şapşal, kaybettin," dedi. Adam da onun yanına yatıp gülmeye başladı.

Gökyüzü ne kadar farklı görünüyor burada, diye düşündü Harper ellerinin ve ayaklarının buz tuttuğunu neredeyse fark etmeyerek. Sanki elini uzatsa, gökyüzüne dokunabilecekti.

Adam eldivenli eliyle Harper'ın elini tuttu. Harper ona sokulup kayak merkezinin arka tarafında, herkesten uzak olmayı diledi içinden. Onunla yalnız kalmak istiyordu. Hem de hemen.

Masum bir tavırla, "Oda arkadaşın bu gece sizin odada uyuyacak mı?" diye sordu. Harper, Adam'a HSS planından söz etmemişti ama onun da en az kendisi kadar bu hafta sonu yakınlaşabileceklerinin farkında olduğunu biliyordu.

"Hayır, Nikki de kendi oda arkadaşını odadan atmış. O yüzden odada bu gece yalnızca ben olacağım."

Harper içinden, sadece bu gece değil, diye düşündü. Nikki pençelerini birisine geçirince, onu kolay kolay bırakmazdı.

Adam tereddütle, "İstersen..." dedi.

Harper kayıtsızca "Eh, madem oda boş olacak, değerlendir-

dirmemek yazık olur,” dedi. Ama bunu söylerken, kalbi güm güm atıyordu. Neden bu kadar heyecanlıydı?

Adam, “Emin misin?” diye sordu. Sesi son derece ciddiydi.

Harper gökyüzüne, dağlara, kara ve Adam’ın yüzüne baktı. Burası, mükemmel bir an için biçilmiş kaftandı.

“Eminim.”

Öğretmenleri kayak merkezine varır varmaz ortadan kaybolduğundan, Haven Lisesi öğrencileri White Stone Lodge’da dilediklerini yapabilirlerdi. 17 numaralı odada bir parti veriliyordu; 32 numaralı odada beleş ot dağıtılıyordu; Miranda’ysa birilerinin jakuziye çıplak gireceğini duymuştu.

Ama Miranda hiç havasında değildi. Yepyeni dizüstü bilgisayarını da yanına almış, kablosuz ağdan internete bağlanabileceğini umuyordu. Yeni üye olduğu siteye profil bilgilerini yükleyeli birkaç gün olmuştu ve kendisi her ne kadar bunu itiraf etmek istemese de birilerinin ona mesaj yazıp yazmadığını görmek için can atıyordu. Aslında bunca yolu gelip, onca para harcayıp bir cumartesi gecesini daha televizyonun karşısında geçirmek resmen saçmalıktı... Öte yandan, Miranda e-postalarını bakarken Harper’ın o gece odada kalmayacağını biliyordu. Dolayısıyla, dilediğini yapabiliirdi.

Tebrikler **Spitfire**... Şu kullanıcılar profilinizle ilgilendiler:

Kullanıcı adı: **TheDude**

Cinsiyet: Erkek

Yaş: 17

Boy: 1.90

En sevdiği renk: Altın rengi

En sevdiği yiyecek/içecek: Bira

Şayet bir hayvan olsaydım, bir PARTİ hayvanı olurum.

En benzediğim ünlü: Brad Pitt

En başarılı yalanım: Hayır memur bey, içki içmiyordum

Hayatımda mutlaka olması gereken üç şey: Bira, seks, ot

Ben: Çılgın bir gencim; bir ya da birden fazla kızla eğlenmek istiyorum

Siz: Çok güzelsiniz, özellikle de mini etek giydiğinizde ve giymediğinizde. Anlarsınız ya! He, he...

İkinci kullanıcının bilgileri şöyleydi:

Kullanıcı adı: HanSolo

Cinsiyet: Erkek

Yaş: 16

Boy: 1.50

En sevdiğim renk: Mars kırmızısı

En sevdiğim yiyecek/içecek: Fıstık

Şayet bir hayvan olsaydım, Yeti olurum.

En başarılı yalanım: Bu bir bebek değil, oyuncak asker

En benzediğim ünlü: Mark Hamill

Hayatımda mutlaka olması gereken üç şey: Yıldız Savaşları filmleri koleksiyonu, çizgi romanlarım ve kendi yaptığım Millennium Falcon maketi

Ben: Sınıfın en gerisinde oturan ve daha önceden hiç fark etmediğiniz kişiyim. Hani, okuldaki dolabınızın etrafında dolanan ve tek kelime etmeden yanından geçtiğiniz çocuk. Çok zekiyimdir. Ama sosyal ilişkilerim biraz zayıftır. En azından annem öyle olduğunu söyler:

Siz: Dost canlısı, Yıldız Savaşları hayranı (Tanrı sizi korusun!) bir kızsınız. Toplantılara katılmaktan ve maket yapmaktan hoşlanırsınız. Prenses Leia gibi altın renkli bir bikini giymeyi göze alabilirsiniz.

Bu Miranda'nın en hoşuna giden kullanıcıydı:

Kullanıcı adı: **Thrasher**

Cinsiyet: Evet, var

Yaş: 18

Boy: 40 santim

En sevdiğim renk: Tanga'nın rengi neyse, ben de en çok onu severim

Şayet bir hayvan olsaydım, gelincik olurdu

En başarılı yalanım: Tabii ki ismini hatırlıyorum

En benzediğim ünlü: The Rock

Hayatımda mutlaka olması gereken üç şey: Motosikletim, içkim ve müzik grubum

Ben: Motosikletlerden, kamyonetlerden, içkiden ve hard rock tarzı müzikten hoşlanırım

Siz: Yukarıda saydıklarımın hoşlanan erkeklerden hoşlanırsınız.

Spitfire, bu kullanıcılardan herhangi birine bir mesaj yollamak isterseniz, buraya tıklayın.

Miranda tiksintiyle suratını buruşturdu. Ne olacağını sanıyordu ki? Bu aptal Web sitesine ancak ezikler ve ucubeler girerdi zaten. Hele Spitfire'in kim olduğunu gördüklerinde yüzlerinde ki ifadeyi görmek için neler vermezdi! Bu korkunç bir düşünceydi. Ellerine fırsat geçtiğinde, bu ezikler bile onunla çıkmak istemezlerdi.

Miranda kendi kendine, *artık bu durumu kabullensen iyi olacak*, dedi. *Sonsuza dek yalnız kalmaya mahkumsun*.

Beth, Kane'in kollarından sıyrılıp, "Biraz uyusak cidden iyi olacak," dedi.

Kane komodinin üstündeki saate baktı. Saat daha 10:40'tı.

Şaşkınlıkla, "Uyumak mı?" dedi. "Ama daha çok erken. Ayrıca..." Beth'i kendine doğru çekti. "... yapacak çok daha ilginç şeyler bulacağımıza eminim."

Beth bir anda gerilip geri çekildi.

Kane içinden bir küfür savurdu. Beth sürekli olarak ondan uzak duruyordu. Artık sabrı taşmaya başlamıştı. "Tamam, uyuyalım," dedi ters ters. "Ama senin yanında uyanmayı dört gözle bekliyordum—"

Beth yataktan kalkıp gömleğini üstüne geçirirken, "Ben odama dönsem iyi olacak," dedi. (Kane'in tüm çabalarına rağmen, Beth'in pantolonu asla üstünden çıkmamıştı.)

"Neden? Burada ikimize de yer var. Hem bizi kimse rahatsız edemez. Bu yüzden buraya—"

Beth dudağını ısırıp endişeyle saçlarını kulaklarının arkasına attı. Kane'den uzaklaşıp, "Yakalanacak olursak, başımız lene halde derde girer," dedi yavaşça. "Hem gerçekten odama dönsem iyi olacak... Yarın uzun bir gün olacak. Belki yarın akşam..."

"Hey, dur bir dakika," dedi Kane. Ayağa fırlayıp Beth'in odadan dışarı çıkmasına fırsat vermeden bileğine yapıştı. Beth'i kendisine bakmaya zorlayarak, "Sorun nedir?" dedi. "Titriyorsun."

Kane, Beth'in kaslarının gerildiğini hissetti. Beth yine ondan uzaklaşacak gibi oldu ama sonra vazgeçip ona sokuldu. Kane'in yüzünü hafifçe okşadı. "Gitmem gerekiyor. Tamam mı?" dedi.

Kane, "Nasıl istersen," diye yanıt verdi.

"Bana kızmadın değil mi?"

"Hayır, kesinlikle kızmadım." Kane uzanıp Beth'i yavaşça, uzun uzun öptü. "Gitmek istediğine emin misin?"

Beth daha da sokularak onu tutkuyla öptü. “Bu işi zorlaştırıyorsun,” dedi. Kane’in bedenine bir can simidine yapışır gibi yapışmıştı. “Hem de çok ama *çok* zorlaştırıyorsun,” dedi.

Sonra tekrar öpüştüler.

Ve Beth odadan çıkıp gitti.

Adam, “Harper?” diye fısıldadı.

Oda kapkaranlıktı. Harper odayı aydınlatan ay ışığının altında Adam’ın ancak silüetini görebiliyordu. Ona sokulup ellerini Adam’ın yüzünde, teninde ve kıvrımlarında gezdirdi. Sanki onun her noktasını elleriyle hissetmeye çalışıyordu.

“Harper, biliyorsun ki ben Kaia’yla—”

Harper onu bir öpücükle susturup yavaşça, “Biliyorum,” dedi. O anda duymak ve düşünmek istediği son şey Kaia’ydı. Daha doğrusu, Adam’ın Kaia’yla birlikte olmasıydı. Burada ondan bahsetmek istemiyordu.

“Sadece şunu bilmeni isterim,” dedi Adam. “Onunla sadece bir kez birlikte oldum... Şimdi de seninle ilk kez...” Adam konuşmayı kesip yana kaydı. Yüzleri neredeyse birbirine değecekti. Adam, Harper’ın saçlarını geriye attı. “Seninle her şey daha farklı,” dedi.

“Adam, bak bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece—”

“Hayır, bunu sana mutlaka söylemem gerek,” dedi Adam. “Eskiden... Yani, bunu bilmen gerek... Seni ne kadar... Hayatımda senin gibi birisini hiç tanımadım, Harper. Senden başka kimseye güvenemeyeceğimi hissediyorum—”

“Her zaman yanıdayım,” dedi Harper. “Buna emin olabilirsin.”

“Bana söylediğin her şeye inanıyorum, Gracie, çünkü bana bugüne dek gerçekleri söyleyen tek kişi sensin. Lütfen bana karşı her zaman dürüst olacağına dair söz ver.”

“Ah, Adam...” Harper onu kendine doğru çekip sert bir biçimde öptü. Kollarını omuzlarına dolayıp Adam’ın çıplak tenine sokuldu. Bu kadar konuşma yeterdi. Çünkü biraz daha konuşacak olursa, yalan söylemek zorunda kalacaktı.

“Hey dostum, içeride misin?”

Bu sözlerin ardından birisi kapıya güm güm vurdu. Dışarıdan gülüşme sesleri geliyordu. Harper hemen Adam’ın yanından uzaklaştı. Adam öfkeyle homurdandı. Çocuklar gelmişti. İşte, bu harikaydı. Zamanlamaları ancak bu kadar kötü olabiliyordu.

Adam yerden spor ayakkabısını alıp kapıya fırlattı. “Gidin buradan!” diye bağırdı. “İşim var.”

Bir başkası, “Herhalde iş üstündeyim demek istedin,” diye seslendi.

Adam, “Gerzekler,” diye mırıldandı. Ezile büzüle Harper’a döndü. “Bir dakika bana müsaade et de şunlardan kurtulayım,” dedi. Bir an önce Harper’ın yanına dönmek istiyordu.

Harper, Adam’ın dudağına ufacık bir öpücük kondurup hemen ayağa fırladı. “Dur, bırak da ben halledeyim,” dedi.

Tam kapıya yönelmişti ki dışarıdaki bağırış çağırışlar tekrar başladı.

“Dostum, içeride Grace mi var yoksa?”

Harper donup kaldı.

“Eminim onunla çok eğleneceksin... Zamanında *ben* onunla gayet iyi vakit geçirmiştım.”

“Bana teşekkür borçlusun adamım. Ona bildiği her şeyi ben öğrettim.”

“Sakın kızı odaya kapatma. Bırak biz de biraz eğlenelim.”

Adam yataktan fırladığı gibi Harper’ın yanından geçti ve kapıyı ardına kadar açtı.

Pis pis sırtıtmakta olan takım arkadaşlarına yumruğunu sallayarak, "Defolup gidin buradan!" diye böğürdü.

"Adamım sakin ol, azıcık dalga geçiyoruz, ne var bunda?"

Adam kapıyı arkadaşlarının suratına çarparak, "Eğlence bitti," dedi. Olanların kendi suçu olduğunu ve Harper'dan özür dilemesi gerektiğini hissediyor olmalıydı ki ona dönüp, "Hepsi sarhoş," dedi. "Haydi gel." Harper hala olduğu yerde duruyordu. "Yatağa geri dönelim."

İkisi birlikte yumuşacık yatağa uzanıp yatak örtüsünü üstlerine çektiler. Adam tekrar onu kollarına aldı.

Harper tereddütle, "Ad, az önce söyledikleri var ya..." dedi titrek ve tuhaf bir sesle.

"Şşş, unut gitsin. Önemli değil. İkimiz hala buradayız. Ve ben seni hala istiyorum."

Gerçekten de Harper'ı çok istiyordu.

Ama zihninden az önce duyduklarını ve arkadaşlarının kahkahalarını atamıyordu. Dikkati dağılmıştı. İlişkilerini bir sonraki aşamaya getirmeye ve yeni bir başlangıç yapmaya hazır bir biçimde Harper'ın üstüne uzandı. Ancak dehşet ve utanç içinde bunu yapamayacağını fark etti.

Kane kapıyı Beth'in ardından usulca kapattı. Sonra kapıyı bir güzel tekmeledi. Tek kişilik oda tutmasının ne anlamı kalmıştı şimdi? Ya Beth'i bu geziye gelmeye ikna etmesinin? Tanrı aşkına, saat daha on bir bile değildi. Ne yapacaktı şimdi? Uslu bir çocuk gibi yatağa girip uyuyacak mıydı yani?

Sakin ol, dedi kendi kendine. Yalnız olduğunda bile duygularını gözler önüne sermekten hoşlanmazdı. Ne hissettiğini belli etmemek için yıllarca uğramıştı. İfadeden yoksun suratı olmadan Kane hiçbir şeyin üstesinden gelemeyeceğini hissederdi.

Bu arada...

Otel personelinin her hafta kendi aralarında poker oynadığını duymuştu. Oyuna katılmak için onları ikna edebileceğine emindi.

Seçenekleri düşündü.

Uyumak mı? Hayır, bunu beceremeyeceğini biliyordu.

Arkadaşlarının verdiği partiye mi katılacaktı? Partinin düzenlendiği odada yerlerin şimdiden kustumukla kaplı olduğuna emindi. Kane kasabada olduğunda bu eziklerle takılmazdı. Bunu kayak merkezinde de yapmaya hiç niyeti yoktu.

O halde, poker oynayacaktı.

Personelin kaldığı bölüme gitmek üzere lobiye indi. Onlara gözetmenlik yapmakla sorumlu öğretmenlerine orada rastlayabileceğini düşündü ama yine de aşağı kata indi.

Sonra tahmininde yanılmadığını gördü. Jack Powell gerçekten de lobideydi ama kucağında oturan ve kulağına bir şeyler fısıldayan sarışın hatuna bakılacak olursa, Powell'ın gözetmenlik yapmaya niyeti yoktu.

Kane hayranlıkla başını salladı. Nihayet, Haven Lisesi'ne örnek alabileceği bir öğretmen gelmişti.

Bu durumdan etkilenmiş bir halde personel bölümüne yö-neldi. Eğlenecekti tabii ama işin eğlence kısmını *abartmak* istemiyordu. Ne de olsa artık gerçek bir kız arkadaşı vardı. Bu da yanlış kişilerle eğlenmemesi gerektiği anlamına geliyordu. Bunu Adam başardıysa, o da başarabilirdi.

Tahmin ettiği gibi, otel personeli onun cazibesine dayanamayıp onu oyuna dahil etti. Tabii, elindeki para destesini göstermesi de oyuna kabul edilmesini sağlayan diğer bir etkendi.

İçerisi tıpkı düşündüğü gibiydi: Karanlık, kaliteli İskoç viskisi vardı ve karşısında iki tane dünyalar güzeli kadın otuyordu. Kadınların narin ve sıkı kasları bedenlerinin yumuşak kıvrımlarının belli belirsiz seçilmesine neden oluyordu... İçeri-

de görmeyi beklemediği tek bir şey vardı. Amber ile Claire'in sağında oturan kız: Harper.

Kane alelacele oluşturulmuş poker masasına oturup, "Burada ne işin var?" diye sordu.

Harper gözlerini devirip, "Hiç sorma. Ya sen?" dedi.

"Soru sormamanın iyi bir prensip olduğunu söyleyebilirim. Sen de bana soru sorma..." Kane sağındaki dolgun göğüslü kıza bakıp "... burada gördüklerini de kimseye anlatma," dedi.

Onu oyuna alan adam kartları dağıtıp, "İyi fikir," dedi. "Ha bu arada, Amber sana söyledi, değil mi?"

Kane kıza göz kırpıp, "Neyi?" diye sordu.

"Oyunda gerçek para kullanmaya başlamadan önce, birkaç ısınma turu oynarız. Anlayacağın, az sonra strip poker oynayacağız," dedi Amber. "Umarım senin için bir sakıncası yoktur."

"Sakıncası mı?" dedi Kane. Harper'a baktı. Harper kaşını havaya kaldırıp hafifçe gülümsedi. "İnan bana, hiçbir sakıncası yok."

Acaba çıldırmış mıydı?

Kaia çekicinin tozlu penceresinden dışarı bakıp çıldırıp çıldırmadığını düşündü. Bu salakça planı kabul etmiş olmasının başka ne sebebi olabilirdi ki?

Birkaç saat önce, Reed'in buz gibi olmuş yağlı pizzayı getirmesini yarı korkuyla, yarı umutla beklemişti. Her karşılaş-tıklarında olduğu gibi, birbirlerine hakaret ettikten sonra Kaia ondan Grace kasabasında yapılacak eğlenceli bir şey olup olmadığını sormuştu. Reed de bunun üzerine pizzacıdaki işini bitirip toz toprak içindeki kamyonetiyle tekrar Kaia'nın evine gelmişti. Kaia'ya teklifi şuydu: Yabancı birisiyle kamyonete atlayıp gecenin bir vakti turlamak "eğlenceli" olabilirdi. Hem bu tehlikeli de değildi. Yani Kaia gecenin sonunda kendisini morg-

da falan bulmayacaktı.

Kaia onu neden aradığını bile bilmiyordu. Tamam, Reed oldukça yakışıklıydı. Bunu inkar etmenin hiçbir anlamı yoktu. Ayrıca, göz göze geldiklerinde heyecanlandığını da itiraf etmesi gerekirdi.

Ama tüm bunlar onu niye aradığını açıklamıyordu. Bunlar saçma sapan mazeretlerdi. Kaia Sellers'ın bu Ot Kafa'yla, bu fakir, aptal, amaçsız ve toplum tarafından kabul görmeyen gençle işi olamazdı. Ama...

Ama onu yine de aramıştı. Reed kapısında belirdiğinde, Kaia onu içeri davet etmişti, öyle değil mi? Reed parfümünün kokusunu alsın diye hafifçe öne doğru da eğilmişti. Onu gayet baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle karşılamıştı.

Sonra Reed'in eski kamyonetine atlamışlardı. Reed'in yanı başında karanlık otoyolda giderlerken, medeniyetin (daha doğrusu köhne Grace kasabasının) ışıkları geride kalmıştı.

Kaia, *çıldırılmış olmalıyım*, diye düşündü. Bu durum karşısında ağlasın mı gülsün mü, kendisi de bilemiyordu. Ama aklına gelen tek açıklama, kafayı sıyırmak üzere olduğuydu.

Eh, bir geceliğine çıldırmak kötü bir şey değildi canım. Ama Kaia o gece her ne olursa olsun, bunun o geceyle sınırlı kalacağına dair kendisine söz vermişti. Reed Sawyer hayatının bir parçası olamazdı. O, çok farklıydı. Asla Kaia'ya uyum sağlayamazdı.

Sessizce yolda ilerliyorlardı ki Reed kamyoneti aniden durdurdu. Sonra tek kelime etmeden aşağı indi. Reed'in ona kapıyı açmayacağını anlayan Kaia da bir süre sonra dışarı çıktı ve hayal kırıklığıyla etrafa göz gezdirdi. Hiçbir şey yoktu.

Tamam, beni buraya öldürmek için getirdi, diye geçirdi içinden panikle.

Reed kamyoneti toprak bir yola park etmişti. Yolun sonun-

claysa karanlıktan başka bir şey yoktu. Tam karşılındaysa, uzunca bir süre önce terk edilmiş gibi gözükten kocaman bir bina duruyordu.

Kaia içinde biriken paniği ve hayal kırıklığını belli etmeye çalışarak, "Geldik mi?" dedi.

Reed evet anlamında başını salladıktan sonra kamyonetin üstüne oturdu.

"Peki 'burası' tam olarak neresi?"

"Burası Grace madeni," dedi Reed. "Daha doğrusu, eskiden öyleydi. Uzun süre önce kapandı. Sonra da yandı."

Kaia her şeye rağmen madenin öyküsünü merak etmişti. "Sonra ne oldu?" diye sordu. Reed'in yanına oturup dikkatle dolunayın altında parlayan madenin kalıntılarına baktı.

"Sonra bir şey olmadı. Burayı adam edecek para kimde var ki?" dedi Reed düşünceli düşünceli. "Burası kendimi bildim bileli bu durumda. Sanırım sonsuza dek de böyle kalacak."

Kaia madenin eski halini gözünün önüne getirmeye çalıştı. Bir zamanlar servet peşinde olan, ekmek parası kazanmaya çalışan genç maden işçileri makinelerin gürültüsü arasında var güçleriyle çalışmış olmalıydılar. O zamanlar burası hayat dolu olmalıydı. Ya şimdi? Etrafta sadece makinelerden arta kalan silindirler, kül öbeklerinin arasında duran bira kutuları ve kırık cam parçaları vardı. Maden kurumuş, bir cesede dönüşmüştü. Kocaman ölü bir devi andırıyordu bu haliyle.

Kaia umduğundan da ciddi bir ses tonuyla, "Buraya sık sık gelir misin?" diye sordu.

Reed evet anlamında başını salladı. "Burada tuhaf bir şey var..." dedi. Önce Kaia'ya, sonra tekrar etrafa baktı. "İstersen hemen gidebiliriz."

"Hayır, biraz kalalım."

Kaia şaşkınlıkla bunu gerçekten istediğini fark etti.

Birbirleriyle hiç konuşmadan ve birbirlerine dokunmadan sessizce orada oturdular. Uzunca bir süre sadece binaya ve binanın ardındaki uçsuz bucaksız çöle baktılar. Kaia biraz titreyince, Reed ceketini alıp omuzlarına yerleştirdi. Ceket hem ağırdı, hem de sıcaktı. Tıpkı Reed gibi kokuyordu. Ama ceketten yayılan koku ot kokusu değildi. Ateşte pişirilen keskin kahve kokusunu andırıyordu. Reed buraya mükemmel bir biçimde uyum sağlıyordu. Aynı buradaki kalıntılar gibi tuhaf, karanlık ve oldukça da gururluydu.

Kaia tam onun elini tutacaktı ki yağmur çiselemeye başladı.

Yağmur mu? Çölde mi?

Kaia daha ne olduğunu anlayamadan, bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Sanki gökyüzünden kovalar dolusu buz tanecikleri boşalıyordu. Yağmur olanca hızıyla ve sertliğiyle yağıyor, derilerini dövüyor, etrafı bir çamur gölü haline getiriyordu.

Apar topar kamyonete binerlerken Kaia, “Bu da ne böyle?” dedi. “Çölde yağmur mu yağarmış!”

Reed, Kaia’nın arabaya binmesine yardımcı olurken, “Bazen yağar,” dedi. Sonra hemen sürücü tarafına koşup hızla kamyonete bindi.

Birbirlerine bakıp bir anda kahkahalarla gülmeye başladılar. Üstleri başları sıırsıklam olmuş, giysileri üstlerine yapışmıştı.

Kaia gömleğinin ucunu sıkarak, “Doğrusu, bu hayatımın en tuhaf randevusu,” dedi.

Reed alaycı bir gülümsemeyle, “Bunun bir randevu olduğunu da nereden çıkardın?” diye sordu.

Kaia kamyonetin ön camından aşağı süzülen suyu göstererek, “Yola çıkmadan önce biraz beklesek iyi olacak galiba,” dedi.

“Evet, beklesek iyi olacak,” dedi Reed. “Üşüdün mü?”

“Ne?”

“Titriyorsun.”

Kaia o anda üşüdüğünü fark etti. Dışarıda otururken bunun farkında bile değildi. Evet anlamında başını sallayınca, Reed tereddütle kolunu omzuna attı. Kaia da ona doğru kayıp Reed’e yaslandı. Gerçi bu şekilde ısınmıyordu ama geri de çekilmedi.

Başını Reed’in omzuna yasladı. Birlikte yağmurun kamyonete ve zemine çarpıp çıkardığı sesi dinlediler. Kaia tekrar titreyince, Reed ona daha da sıkı sarıldı. Saçlarından hala sular damlıyordu. Kaia su damlalarının Reed’in yüzünden aşağıya kayışını izledi. Tıpkı gözyaşlarına benziyorlardı.

Uzunca bir süre hiç kımıldamadan o şekilde oturdular.

Sonra yağmur dindi ve geri döndüler.

B ö l ü m

5

“Beth, ciddi ciddi seninle kayak okuluna geleceğimi mi sanmıştın?” dedi Kane gülerek.

Beth kıpırmızı kesildi. Başını sallayarak, “Yok canım,” dedi. “Sanırım kaymayı bana senin öğretebileceğini düşünmüştüm.”

Kane, Beth’in kayak çizmelerinin kayışlarını bağladı ve kayaklarına tutturmasına yardımcı oldu. Sonra kendi kayağını alıp onu karlı tepeciğe doğru götürdü.

Kane tekrar güldü. “Ben mi? Kendini hastanede bulmak istiyorsan, yardımcı olurum tabii,” dedi. “Ama kötü alışkanlıklarımı sana geçirmek istemem.”

Hastane mi?

Beth’in gözlerinin önünden, karla kaplı yüksek bir tepeden aşağı düşüp bir tarafını kırdığı geçti.

Kane onun dehşete kapıldığını fark ederek, “Merak etme,” dedi. “Sadece kaymayı bu işin uzmanından öğrenmeni istiyorum, o kadar. Böylece, ben de biraz kayarım. Öğleden sonra-mızda bize kalır.”

"Tamam," dedi Beth. Uzanıp Kane'i kar maskesinin üstünden öptü ama neredeyse yere devrilecekti. Kane onun dengesini sağlamasına yardımcı olduktan sonra Beth, "Kane?" dedi. "Dün gece için tekrar özür dilerim."

"Sorun değil. Ben de erkenden uyuduğuma sevindim aslında. Haklıydın. Önümüzde uzun bir gün var!" Kane neşeyle bunları söyledikten sonra sırtıp el salladı ve tepeden aşağı süzüldü.

Beth derin bir nefes alıp yavaş yavaş WHITE STONE KAYAK OKULU: YENİ BAŞLAYANLAR yazılı tabelaya doğru ilerlemeye başladı. Dümdüz yolda bile zorlukla ilerliyorsa, kim bilir kaymaya başlayınca neler olacaktı? Ama kaymayı öğrenmekten başka seçeneği de yoktu.

Beth kalabalığın arasında tek tanıdığı kişi olan Miranda'nın yanına gitti. İki kız birbirlerine şöyle bir baktılar. İkisinin de yüzlerinden, *ay, sen miydin?* dedikleri belli oluyordu.

Ancak, parlak turuncu renkli bir kayak giysisi giymiş ve aynı renkte kayaklar takmış olan sevimli kayak hocaları yıldırım hızında ne yapmaları gerektiğini anlatmaya başlayınca, ikisinin de bu işe bozulacak vakitleri kalmamıştı.

Dizler birbirine değecek ve hafifçe kırılacaktı. Ağırlık bir ayaktan diğerine verilecekti Ama bunu aşırı bir biçimde yapmamak gerekiyordu. Denge sağlanmalıydı. Kayak sopalarını aşağı indirip kolları dışa doğru...

Ancak, tüm bu bilgiler Beth'e fazla gelmişti. Kayak hocası sözünü bitirmeden, kayaklarını çıkarıp otele geri dönmeye ve tüm gününü kitap okuyarak geçirmeye hazırды. Nedense, kayak hocasının, "Hızlı gidebilmek için kayaklarınızı kızarmış birer patates dilimi gibi dümdüz tutun" ya da "Yavaş gitmek için de kayaklarınızı birer pizza dilimi gibi tutun" gibisinden talimatları Beth'e fazla güven telkin etmemişti. Yani bir tepe-

den aşağı kocaman bir ağaca doğru kayarken bunları yapmanın bir yararı olacağını sanmıyordu.

Kadın, "Pekala tavşancıklar, ilk denememizi yapalım!" diye bağırdı heyecanla. "Kayaklarınızı itin... Hazır mısınız?"

Beth'in etrafındaki diğer kayak öğrencileri yavaş yavaş hareketlere geçerken Beth tereddütle tepeciğe baktı. Minnacık tepelik bir anda doksan derecelik bir yamaç gibi gelmişti gözüne.

"*Dalga geçiyor* herhalde," diye mırıldandı Miranda. Onun da tıpkı Beth gibi kendine hiç güvenmediği ortadaydı.

Bir süre sonra tepede sadece ikisi kaldılar. Miranda, Beth'e bakıp hafifçe gülümsedi.

Çekingen bir tavırla, "Şimdi pes edersek ne kadar utanç verici olur, değil mi?" dedi.

"Utançtan kimse ölmemiş ya," dedi Beth. "Ama kayak öyle mi?" Tepeden aşağıya *upuzun* bir yol uzanıyordu.

"Üç kadar sayıp kayalım," dedi Miranda.

Beth tamam anlamında başını salladı. İkisi birlikte tereddütlerle üçe kadar saymaya başladılar.

Bir.

İki.

Üççççç.....

Beth kontrolsüz bir biçimde tepeden aşağı kayarken, *ölme-yeceğim*, diyordu içinden. Rüzgar yüzüne çarpıyor, eğri büğrü zemin kayaklarının altında kayıyordu.

Patates kızartması. Pizza dilimleri. Patates kızartması... Yok, yok, pizza. Beth kayaklarını düzgün bir açıda tutmaya çalışırken içinden bunları geçiriyor, kayak hocasının düzgün açıdan neyi kastettiğini anlamaya çalışıyordu. Ama hiçbir faydası yoktu... Kayaklar hangi yöne isterlerse, o yöne gidiyorlardı. Beth kontrolünü kaybetmişti.

Tepeden aşağı kaymak sonsuza dek sürecekmış gibi gelmiş

ti ama sonunda aşağıya, diğer kayakçıların beklemekte olduğu yere varmak üzere olduğunu gördü. Ancak ne durabiliyor, ne de dönebiliyordu. Gözlerinin önünde kar tanecikleri uçuşuyordu. Nihayet, çaresizlik içinde bacaklarını açabildiği kadar açıp yumuşacık bir kar tepesinin yanında durmayı başardı.

Sağdı. Bir yerine bir şey de olmamıştı. Evet, bunu bir kez daha deneyebilirdi.

Miranda biraz öteden, "Ne kadar heyecanlıymış!" diye seslendi. Tek kayağı ayağından fırlamıştı ve sırtüstü yere devrilmişti ama yüzünden büyük bir mutluluk okunuyordu.

Beth titrek bir sesle, "Birkaç kez daha denersek, Olimpiyat takımına bile girebiliriz," dedi.

Ayağa kalkan Miranda, Beth'e elini uzattı. "Birkaç bin kez daha demek istedin herhalde," dedi. "Seni bilmem ama ben aşağı kayarken bir an için öleceğimi sandım."

"Hayatımda durabildiğime hiç bu kadar sevinmemiştim," dedi Beth samimiyetle.

"Eee? Tekrar deneyelim mi?"

"Tekrar mı?" Beth yüzündeki karları temizleyip kayak sopalarını sanki yeni bir kıta keşfetmiş gibi heyecanla kara sapladı. "Ne bekliyoruz?"

Adam, "Önce ders almak istemediğine emin misin?" diye sordu tekrar.

Harper, *en azından benimle konuşuyor*, diye düşündü. Adam'ın sabahtan beri gözlerinin içine bakmaktan kaçınmasının ardından bu iyi bir adım sayılırdı. Kantinde kahvaltı ederken Harper'dan tuzu uzatmasını istemişti ama bunu yaparken kıpkırmızı kesilmiş, sonra ağzında bir şeyler gevelemişti. Bu arada, bakışlarını kucağından hiç ayırmamıştı. Tabii, söylemeye gerek yok, önceki gece olanlardan hiç söz etmemişler-

di. Harper buna sevinmişti. Önceki geceyi unutmak istiyordu. Adam'ı, "Merak etme, bu herkesin başına gelebilir," diye teselli ettikten sonra yüzündeki ifadeden onun da olanları bir an önce unutmak istediğini anlamıştı.

Sorun şuydu: Bu herkesin başına gelmezdi. En azından, Harper'ın birlikte olduğu erkeklerin başına gelmemişti. Daha önce hiç bu durumda kalan bir erkekle karşılaşmamıştı. Peki, Adam'ın derdi neydi? Acaba Harper'la birlikte olmak istemediğini kendisine itiraf edemiyor muydu?

Harper, *paranoyaklaşma*, diye düşündü. Otelden çıkıp kayak alanına geldiklerinde Adam rahatlamış, var olmayan seks hayatlarından başka bir şeyi düşünme fırsatı yakaladığı için mutlu olmuştu. Harper da aynı şeyi yapmaya gayret ediyordu. Ne yazık ki şimdi kaymayı öğrenmesi gerekiyordu. Ama bu, Harper için pek de eğlenceli değildi.

Harper midesi burulduğu ve nabızı hızlı hızlı attığı halde, "Sen varken, kimin derse ihtiyacı var?" diye sordu. Teleferik sandalyesi rüzgarda hafifçe sallanıyordu. Harper metal korkuluğa sıkı sıkı tutunmuştu, aşağıya bakmaya cesaret edemiyordu. *Oldukça* yükseğe çıkmışlardı. Aşağı bakmak yerine, kayak giysilerinin içinde ikisinin de ne kadar muhteşem göründüğünü düşünmeyi yeğlemişti. Harper kasabada sonunda kayak gezisi için uygun giysiler bulmayı başarmıştı. Üstünde zarif, koyu yeşil renkli bir kayak montuyla aynı renkte kayak pantolonu vardı. Gerçekten de çok güzel görünüyordu.

Harper gezi hakkında hayaller kurarken sportif aktivitelerde pek de iyi olmadığı konusunu gözardı etmişti. Ama kaymak ne kadar zor olabilirdi ki? Tek yapmanız gereken, kayaklarınızı doğru açıda tutup tüm işi yerçekimine bırakmaktı. Bir geri zekalı bile bunu becerebilirdi. *Gerçek* kayakçıların güldüğü o sersemlerden biri olmayacaktı. Kimse Harper Grace'e gülemez-

di. Hem Harper tüm gününü Adam'ın yanı başında geçirmeyi planlamıştı. Özellikle de önceki geceden sonra. Adam'ın tek başına kalıp da olanları düşünmesini istemiyordu.

Teleferikle gezinti bir anda bitiverdi ve Adam onu tam zamanında oturduğu yerden aşağıya çekti. Tepenin tam üstünde durdular. Harper kayak sopalarını sıkı sıkı tuttu. Etrafta büyük bir rahatlıkla kayan küçük çocuklara baktı. Çocuklar bile kaymayı başarıyorsa, bunu o da yapabiliirdi.

Adam şüpheyle, "Hazır mısın?" diye sordu.

Harper başını salladı.

"Emin misin?"

Harper tekrar evet anlamında başını salladı.

"Sana öğrettiklerimi sakın aklından çıkarma, tamam mı? Aşağı kayarken tam arkanda olacağım."

Harper, "Merak etme," dedi. "Bunu yapabilirim."

Harper kendini tepeden aşağı bıraktı. Bir anda hızla aşağı kaymaya başladı. Gittikçe daha da hızlanıyordu. Ağırlığını önce sol tarafına, sonra sağ tarafına verdi. Bu arada, kimseye çarpmamaya gayret ediyordu. Küçük bir kar tepeciğinin yanından döndü ve daha da hızlandı.

Hayretle, *kayıyorum*, diye düşündü. *Harikayım*.

İşte, tam o sırada bir tepeye çarptı.

Kayakları bir anda havalandı. Kayaklarla birlikte Harper da havalanmıştı tabii. Çaresizlik içinde kollarını ve bacaklarını salladı. Bir an için tüy kadar hafiflediğini hissetti ama sonra yere çakıldı.

Güm.

Pat.

Küt.

Ve sessizlik.

Kane resmen ayakta uyuyordu. Kaymayı yeni öğrenenlerin kaydığı tepeden aşağıya defalarca kaymak kimi olsa can sıkıntısından öldürürdü. Dahası, Beth birkaç metre düşmeden kaydığı her seferde sevinç gösterisine girişince, bu iş daha da çekilmez hale gelmişti.

Tepeden aşağıya doğru tekrar kaydıktan sonra “Harika kayıyorsun,” diye yalan söyledi. “Sanırım artık daha yüksek bir yerden kaymayı deneyebilirsin.”

Beth, “Bilmem ki,” dedi dudağını ısırarak. İlerideki yüksek tepelere baktı. “Bunun için hazır olduğumu sanmıyorum,” dedi.

“Bence düşündüğünden de iyisin,” dedi Kane ısrarla.

Beth hayır anlamında başını salladı. “Hayır, o kadar da iyi değilim,” dedi.

Kane omuzlarını silkip teleferiğe doğru kaymaya başladı. “Her neyse. Biz de burada kaymaya devam ederiz.”

Beth onu yakalayıp tam teleferiğe binmeden önce durdurdu.

“Kane, sen bir süre başka bir yerde kaymak istiyorsan, benim için sorun olmaz,” dedi.

Kane bir siyah elmas yolunda rüzgara karşı kaydığını hayal edip, “Seni burada tek başına bırakamam,” dedi. Bir salyangoz gibi başlangıç seviyesinde kaymak onu çileden çıkarıyordu. “Neden sen de benimle gelmiyorsun? Bu işe ısınmaya başladın.”

Beth güldü. “Isınmak derken neyi kastediyorsun? Hayır, burada kalsam daha iyi olacak. Ama sen git... Bol bol da eğlen. Sonra görüşürüz.”

Beth’in yalan söylediği apaçık ortadaydı. Kane’in onunla birlikte kalmasını istiyordu. Çünkü tek başına kaymaktan ödü kopuyordu. Kane yanında kalmalıydı. İyi bir erkek arkadaş böyle yapardı. Adam olsa yanında kalırdı. Kane kendi kendine ama o Adam’la birlikte değil, dedi. Hem Beth ne istediğini açık

açık söylemedikten sonra ne yapması gerektiğini nasıl anlayacaktı? Neden onun dediği gibi biraz eğlenmiyordu? Kar tazeydi, kayakları da gıcır gıcırdı. Kaymadığı takdirde, tüm bunlar boşa gitmiş olacaktı. Kane Geary eline geçen fırsatları kaçırmaktan hoşlanan biri değildi.

“Ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydim?” dedi. “Tıpkı bir kar tanrıçası gibisin.”

Beth onu şakacıktan geriye itti. “Kane, beni pohpohlamana hiç gerek yok. Kendi başına kaydın diye sana kızacak değilim. Buraya kaymaya gelmedin mi? Haydi git.”

“Sırf kaymaya gelmedim,” dedi Kane. Sonra Beth’in atkısını kenara iterek, dudaklarına sıcak bir öpücük kondurdu.

“Pekala, o halde kendine dikkat et. Bir tarafını incitme. Sonra buluşuruz,” dedi Beth. Ama bunları pek de kendi tarzı olmayan muzip bir ifadeyle söylemişti. İşler Kane’in umduğundan da iyi gidiyordu.

“Sonra buluşacağımıza emin olabilirsiniz.”

Kane kaymaya başladıktan sonra Beth ardından, “Sakın unutma—” diye seslendi.

“Tamam, dikkatli olacağım, merak etme!”

İyi de dikkatli kaymanın neresi eğlenceliydi?

Harper hangisinin daha utanç verici olduğunu bilmiyordu. Yere serilip giysilerinin içine karın dolması mı daha kötüydü, yoksa etrafında toplanan kalabalık? Peki ya bir arabanın tepesine bağlı bir koltuk gibi acil yardım arabasına oturtulup tüm okulun önünde otele geri getirilmesi? Veya doktorun onu dikkatlice muayene edip birkaç çürükten ve sıyrıktan başka bir şeyinin olmadığını söylemesi mi? Sadece dizini incitmişti, o kadar.

Gerçi Harper bir tarafını kırmadığı için çok memnundu. Ya boynunu ya da daha da kötüsü burnunu falan kırmış olsaydı?

Ama hiçbir yerinde bir şeyin olmaması onu çok utandırmıştı çünkü yere düştüğünde büyük bir paniğe kapılmış, yaygara-yı koparmıştı. Hatta öylesine büyük bir yaygara koparmıştı ki hafta sonunun geri kalanını pek ortalıkta görünmeden geçir-mesi daha iyi olacaktı.

Tüm bunlar olup biterken Adam yanından ayrılmamıştı. Harper'a kaymayı yeterince iyi bir biçimde öğretemediği için suçluluk duyuyordu. Harper ise Adam'ın üstüne titremesinden memnundu. Adam arkasına yastıklar koyuyor, ona sıcak çikola-ta getiriyor ve onu gülümsetene dek çürüklerini öpüyordu. (En azından, bu "küçük" olay, Adam'ın önceki gece olanları unutmasını sağlamıştı.)

Aslında, Adam ona o kadar tatlı davranmıştı ki Harper onun keyfini kaçırdığı için kendini kötü hissetmişti. Ona gi-dip kaymasını söylemiş ama Adam bunu katıyetle reddetmişti. Harper ısrar edince de Adam çaresiz kaymaya gitmişti.

Harper, Adam gittikten, sıcak çikolatası soğuduktan, dizi zonklamaya başladıktan ve şöminedeki ateş söndükten sonra ne kadar aptalca davrandığını fark etti. Kendisi odada tek ba-şına acı içinde kıvranırken, Adam dışarıda bir yerlerde eğle-niyordu. Dahası, onu elinden çalmaya her an hazır bir kızlar ordusu da ortalıkta cirit atıyordu.

Adam kolaylıkla Beth'e yem olabilirdi.

Harper buna emindi.

Beth o salak ses tonuyla, "Ay, Adam, kayak giysilerin ne ka-dar da yakışmış," diyebilirdi. "Ben çok tatlı ve çaresiz bir kızım. Beni şu tepeden aşağı indirsene!"

Harper olsa ona yardım ederdi. Bir yamaçtan aşağı yuvar-layarak... Öte yandan, Adam her zamanki beyefendiliğiyle ona elini uzatırdı. Beth onu zavallı tatlı kız ayağıyla ağına düşür-dükten sonra bir daha asla bırakmazdı.

Kane'i ise bir kenara fırlatıp atabilirdi. Kane en başından beri büyük bir hataydı. Adam hayatının gerçek aşkıydı.

Tüm bunlar gerçekleşmemiş olsa da Harper midesinin bulandığını hissetti.

Belki Adam ilk başlarda Beth'e direnirdi. Ne de olsa o ihanetten pek anlamazdı.

Ama Beth ona yalvarıp yakarırdı. Sonra da salya sümük ağlardı. Adam'dan merhamet dilerken, kar manzarasının arasında çok güzel görünürdü ve Adam nihayet pes ederdi. Harper sıkı kızdır, bensiz idare eder, diye düşünürdü. Bana asıl ihtiyacı olan kız Beth, derdi.

Keşke neyin doğru olduğunu bilebilseydi.

Harper, çılgınlık bu, diye düşündü. Yani Adam'la Beth'in burada burun buruna gelmesi minnacık kasabalarının daracık sokaklarında ya da kalabalık okul koridorlarında karşılaşmaları gibi bir tesadüf olabilirdi ancak. Ama Harper hayallerini süsleyen gezinin keyfini Beth'in çıkarabileceği ihtimaline bile katlanamıyordu.

Harper hemen cep telefonuna sarıldı. Birisiyle konuşup bu tatsız düşüncelerden uzaklaşmalıydı. Kimi arayabilirdi? Miranda bile kaymayı öğrenmiş, gününü gün ediyordu. Harper'sa tek başınaydı. Arayabileceği tek bir kişi vardı. Onunla konuşacak vakti olan ve onu bu kabustan uzaklaştırabilecek tek bir kişi... Gerçi bu kişi listesinde ne ilk sıradaydı, ne de beşinci. Ama elinde başka seçenek de yoktu. Bazen insan elindekiyle yetinmek zorunda kalıyordu.

Harper böylece arama tuşuna bastı.

"Selam Kaia... Evet, ben Harper. Bir arayıp sana neler olup bittiğini anlatayım istedim... Ne? Hayır, burada heyecanlı bir şeyler yok. Aaaa, dur... Sana hemen bir dedikodu anlatayım. Bil bakalım gözetmenimiz burada ne işler çeviriyor! Yani adam

buraya gelir gelmez işini sağlama aldı. Lobide onu bir sarışınla kucak kucağa gördüm...”

Adam teleferiğe binip yerine oturana dek kimin yanına oturduğunu fark etmemişti. Fark ettiğindeyse, artık kalkıp gitmek için çok geç kalmıştı.

O gün gerçekten de *berbat* geçeceğe benziyordu.

Teleferik tam hareket ettiğinde birbirlerini fark etmişlerdi. Artık geri dönüş imkanı yoktu. Tepeye varana dek yan yana oturmak zorundaydılar.

Adam, “Selam,” diye homurdandı.

Beth başını hafifçe sallayıp selam verdi ve sonra bakışlarını kucağına çevirdi. Yüzünün büyük bir bölümü mavi renkli fularla örtülüydü. Adam onun sadece gözlerini görebiliyordu ama ne düşündüğünü anlaması mümkün değildi. Bir zamanlar Beth’in gözlerine bakıp neler düşündüğünü şıp diye anlardı. Ama bu çok geçmişte kalmıştı.

Birkaç dakika boyunca ikisi de konuşmadı. Her ikisi de etrafta kayıp duran kayakçıları izlemekle yetindi. Adam kayaklarını bir ileri bir geri sallamaya başladı.

“Şunu keser misin?” dedi Beth. Adam ona bakınca, Beth’in endişeyle tırabzanı tuttuğunu fark etti. Bir an için çılgınlar gibi bacaklarını sallamayı düşündü. Beth’i bir güzel korkutabilirdi. Ama bunu yapmadı. Yapmadığı için de kendisine kızdı.

Utana sıkıla, “Özür dilerim,” dedi ve sustu. Bir süre sonra “Eee, kayak nasıl gidiyor?” diye sordu. İçinden, *erkek arkadaşın nerede?* diye de sormak geçti tabii. Kane onu tek başına bırakmıştı demek. Tipik Kane işte. Ama Beth yalnız kalmayı hak ediyordu. Dahası, o küçük bir kız değildi. Bu tür şeylerle başa çıkabilirdi.

Beth pek de kendinden emin olmayan bir ses tonuyla, “İyi

gidiyor,” dedi. “Harika gidiyor. Kane ve ben çok eğleniyoruz.”

Adam ters ters, “Hiç de eğleniyormuş gibi bir halin yok,” dedi.

“Ne?”

“Madem ikiniz birlikte çok eğleniyorsunuz, o nerede?”

Beth başını diğer tarafa çevirdi. Sert bir şekilde, “Bu seni hiç ilgilendirmez,” dedi. “Ben sana Harper’ın nerede olduğunu soruyor muyum?”

“O—”

Beth, “Umurumda değil,” diyerek Adam’ın lafını ağzına tıkadı. “Senin de umurunda olmamalı.”

“Tamam. Söylediklerim için özür dilerim,” dedi Adam.

“Ben de.”

Beth kayakları yere değer değmez aşağı atladı. Adam’dan bir türlü kurtulamamıştı. Onun yanındayken hissettikleri hiç hoşuna gitmiyordu. Adam ortalıkta olduğunda, sinirleri fena halde bozuluyordu. Bir yanı onun ayaklarına kapanıp, yalvarıp yakarmak istiyor, diğer yanıysa kendisini bile şaşırtacak derecede buz gibi, alaycı bir canavara dönüşüyordu.

Ama Adam bunu hak ediyordu. Hangi cüretle ilişkisi hakkında yorum yapabiliyor, kendisi matah biriymiş gibi davranabiliyordu? Sanki her an Kane’le ayrılmasını bekliyordu. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ki! Artık onun hakkında da hiçbir şey bilmiyordu.

Beth o kadar öfkelenmişti ki teleferikten aşağı atlarken korkusunu bile unutuvermiş, buzdan bir tümseğe bastığını fark etmemişti. Ayağı kaydı; bir ayağı bir yöne, diğer ayağı başka bir yöne gitti. Beth tam bacaklarının ikiye ayrılacağını düşünürken kayalar ayağından çıktı ve yüzüstü karlara çakıldı.

Ahhh.

Beth bir an için nefessiz kaldı. Bir yerine bir şey olup olmadığını anlamak için bir süre hareketsiz kaldı. Tamam, hiçbir şey olmamıştı. Doğrulup yüzündeki karları temizledi. Bir kayağı birkaç adım ötedeydi, kayak sopalarıysa yanında. Peki ya diğer kayağı nereye fırlamıştı?

Beth korkuya kapıldı. Diğer kayak görünürde yoktu. Ya kayağı tepeden aşağı düşüyse ne yapacaktı? Üstelik bu kayakları kiralamıştı. Tekini bile kaybedecek olsa, kim bilir otele ne kadar para ödemek zorunda kalırdı? Dahası, tepeden aşağıya nasıl inecekti?

“Bir şey mi kaybettin?”

Adam kayarak yanına geldi. Ona kayağını uzattı.

“Kayağın ileriye fırladığını gördüm ve... Neyse, iyi misin?”

Beth evet anlamında başını salladı. Sonra tereddütle Adam'ın elini tutup ayağa kalktı.

“Sen de iyi uçtun havada,” dedi Adam. “Yanına gelip...”

Beth tatsız tatsız gülümseyip, “Çok mu kötüydü?” diye sordu.

Beth kayaklarını takarken Adam, “Yok, yok,” dedi. “Düşene kadar her şey yolundaydı aslında. Sen doğuştan yeteneklisin.”

Ne yani, Adam bunca zamandır onu mu izliyordu? Beth yüzünün kızardığını hissetti. İyi ki fularını suratına çekmişti de Adam onun utandığını göremiyordu. Fularına dokununca aklına Kane geldi. Aklına Kane gelince de gitmesi gerektiğini düşündü.

“Eh, artık gitsem iyi olacak,” dedi. Yavaşça ileri doğru bir adım attı ama yere düştü. Bu sefer, yere düşerken Adam'ı da beraberinde sürüklemişti.

Adam yana devrilip ağzına dolan karları tükürürken, “Sözümü hemen geri alıyorum,” dedi. Beth kıkırdamaya başladı.

Sonra toparlanıp düşmemeye çalıştı. “Özür dilerim,” dedi. “Dur sana yardım edeyim.”

"Sakın bana dokunma," dedi Adam ama bunu gülümseyerek söylemişti. "Bir daha yere yuvarlanmak istemiyorum."

Adam ayağa kalktı ve sonra da Beth'in kalkmasına yardımcı oldu.

Beth utana sıkıla, "Sanırım kayak okulunda anlatılanları daha iyi dinlemeliydim," dedi.

Adam, Beth'in omzundaki karları silkeledi. Beth o anda, Adam ona son dokunduğundan beri ne kadar uzun zaman geçtiğini fark etti. Ama daha birkaç saniye önce, sanki aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi elinden tutup yerden kalkmasına yardımcı olmuştu.

Büyük ihtimalle olanları unutmuştu.

"İstersen sana yardımcı olabilirim," dedi Adam. Ağzından çıkanlara kendisi bile inanamamıştı. En az Beth kadar şaşkıncı o da.

Adam bunu on dakika önce sormuş olsaydı, Beth ona gülerdi. Adam'ın yardım teklifini mi kabul edecekti? Daha neler!

Ama şimdi kulağına o kadar da kötü gelmemişti. Çekingen bir tavırla, "Fena olmaz aslında," dedi. "Sen de istersen tabii."

Adam her zamanki neşeli ses tonuyla, "Tamam, o halde," dedi. Beth bu ses tonunu iyi bilirdi. Ama zaten Adam'la ilgili her şeyi, bedeninin her noktasını biliyordu. Daha doğrusu, eskiden biliyordu. "İlk olarak, nasıl duracağını öğrenmen gerek. Sana derste 'pizza dilimiyle' ilgili bir şeyler anlattılar mı?"

Beth gözlerini devirdi. "Sen de mi! Kayağın fast food'la ne ilgisi olduğunu hala anlamış değilim," dedi. "Bu çok saçma!"

Adam onu şakacıktan dürttü. "Pizzayla, yani kayakçıların temel direğiyle alay etmiyorsun, değil mi?" Adam öylesine şaşırmış gözüküyordu ki Beth kahkahalarla gülmeye başladı.

"Hiç alay eder miyim?" dedi. "Getir pizzaları bakalım."

Adam, Beth'in kayaklarını takmasına yardım etti. Daha

sonra tepeden aşağı kaymaya başladılar. Beth sonunda “patates kızartması” aşamasına gelmişti, çünkü biraz daha hızlı kayacak kadar kendisine güveniyordu. Dağdan aşağı kayarken korkmuyor, tam aksine heyecan duyuyordu.

Aralarında konuşulmamış meseleler olduğu halde, birbirlerine korkunç şeyler söyledikleri halde, hala iyi anlaşabiliyorlardı. Beth var olduğunu bile bilmediği bir şeyi ya da birisini yeni yeni keşfettiğini görüyordu. Keşfettiği kişi sırf Adam değil, kendisiydi de. Eskiden olduğu kişi haline gelmişti. Oysa bir daha asla eskisi gibi olamayacağını sanıyordu. Belki de yanılmıştı.

Adam bütün gün kayıp yüzü güneşten kıpkırmızı olmuş bir halde geri döndüğünde, Harper sıkıntıdan bayılmak üzereydi. Sınırları fena halde bozulmuştu.

Kaia’yla telefonda, kayarken düşüp orasını burasını incitenleri çekiştirmiş, *Vogue* dergisini baştan sona iki kez okumuş, hatta sıkıntıdan bir ara annesini bile aramayı düşünmüştü. Kısacası, o gün vakit hiç geçmeyecekmiş gibi gelmişti. Hele Adam söylediği saatten tam yirmi üç dakika sonra gelince, tepesi iyice atmıştı. (Evet, ciddi ciddi dakikaları saymıştı.)

Ama Adam geri döndüğünde, iyi kız arkadaş rolüne bürünmüş, onu lobide gülücüklerle karşılamıştı.

Adam onu öpüp incinen dizini okşadı ve, “Nasılsın?” diye sordu.

Harper samimi bir ses tonuyla, “Burada olduğun için çok daha iyiyim,” dedi. “Senin nasıl geçti?”

Adam, “Harika!” deyiverdi. Sonra boş bulunduğunu fark edip, “Yani fena değildi,” dedi. “Pek bir şey kaçırmış sayılmazsın.”

Adam yalan söylemeye yeltenip de beceremeyince çok şirin oluyordu doğrusu.

“Sorun değil, Ad. İyi vakit geçirmeni ben de isterim,” dedi

Harper. Bunları söylemenin doğru olacağını düşünmüştü. Gerçi içinden geçenler tam olarak bunlar değildi ama olsun.

“Yani tek başına kaymaktan sıkılmadın, değil mi? Yoksa çocuklardan biriyle mi takıldın?” diye sordu.

Adam Harper’ın arkasına geçip omuzlarını ovmaya koyuldu. “Hayır, sıkılmadım. Ashında, günümü şey yaparak geçirdim...”

Adam lafını tamamlayamadı. Harper başını kaldırıp ona baktı. Adam ne düşünüyordu böyle?

“Ne yaparak?”

“Bilirsin ya işte, kayarak, açık havanın keyfini çıkararak,” dedi Adam bir çırpıda. Sanki bir an önce konuyu değiştirmek istermiş gibi bir hali vardı. “Ama seni özledim... Dizin nasıl?”

Harper sağlam ayağının üstüne basıp koltuktan kalktı. “Daha iyi,” diye yanıt verdi. “Sana yaslanırsam... Sanırım odana kadar gidebilirim.” Harper son sözcükleri ister istemez vurgulamış, soru sorar gibi olmuştu. Ama önceki gece olanlar yüzünden her şey havada kalmıştı.

Adam hemen yanına koşup kolunu beline doladı. “Her zaman bana yaslanabilirsin, Gracie,” dedi. “Şimdi yavaş yavaş adım atmayı dene bakalım.”

Birlikte lobiden ayrılıp odalara doğru ilerlemeye başladılar. Harper gülümsedi. Adam’ın kollarında olmak, ona yaslanmak çok güzeldi. Neredeyse dizinin ağrısını unutacaktı.

Derken, karşısına Beth çıkıverdi. Harper’ın gülümsemesi suratında donup kaldı.

Harper’ın Şapşal Sarışın diye hitap ettiği Beth, onu görmezden gelip utana sıkıla, “Selam, Adam,” dedi. “Kane gelince apar topar gittin. Şey, yardım ettiğin için teşekkür etmek istemiştim,” dedi.

Harper dönüp Adam’a baktı. Ne düşündüğü yüzünden he-

men anlaşılan Adam'ın yüzü gerilmişti. Harper onun ne düşündüğünü bu sefer anlamamıştı. Ama bu durum hiç hoşuna gitmemişti.

Harper tatlı bir sesle, "Bu harika adam sana ne gibi bir yardımda bulundu?" diye sordu. Başını Adam'ın göğsüne yaslayınca, Adam'ın kalbinin güm güm attığını duydu.

Beth'in masum gülümsemesi neredeyse tüm suratını kapladı. "Sana anlatmadı mı?" dedi. "Adam bütün gün bana kaymayı öğretti. Ama eminim ki tek başına daha usta kayakçıların kaydığı bir yere gitmek istemiştir."

"Hayır, ben—" Adam, Harper'a bakıp sustu. Çok daha ciddi ve mesafeli bir biçimde, "Yardımcı olabildiğime sevindim, Beth," dedi. "Artık Harper'ı odaya çıkarmam gerek."

Beth, Harper'a hafifçe gülümsedi. Ama Harper istifini hiç bozmadı.

"Tamam... Tekrar teşekkürler." Beth, Adam'a yarım yamalak el salladı. "Arayı kapattığımız iyi oldu."

"Evet." Adam, Harper'ı aceleyle odaya çıkarmak için harekete geçti. Harper'ın dizi elverdiğince hızlı bir biçimde oradan uzaklaştılar.

Harper öfkesini ve endişesini bastırmaya çalışarak, "Çok nazıksın," dedi.

"Bunu planlamamıştım," dedi Adam.

"Biliyorum."

"Ama onu görmeliydin." Adam kendi kendine güldü. "Gerçekten de ne yapacağını bilemiyordu."

İyi de bundan sana ne?

Harper aklından geçenleri söylememek için kendini zor tutuyordu. Önünde birkaç seçenek vardı. Ya onu sahiplenip yaptığının yanlış olduğunu ve tüm günü düşmanla birlikte geçirdiği için hatalı olduğunu yüzüne vuracaktı. Adam ona *yalan*

söylemişti. Ya da kavga başlatacak ve büyük bir ihtimalle topallaya topallaya odasına geri dönmek zorunda kalacaktı. Belki de kıskanç bir cadaloğ olduğunu belli edip Adam'ı rahat bırakması gerekiyordu. Böylece, Adam hayallerini süsleyen tatlı ve masum prensesin peşinden koşabilirdi. *Acaba Beth bu durumda karşısında nasıl davranırdı?* diye düşündü Harper. Aslında bunları düşünmesi bile saçmaydı ama Şapşal Sarışın her önüne çıktığında Adam'ın suratında beliren o salak ifade, bu sorunun o kadar da yersiz olmadığını söylüyordu ona.

Şapşal Beth herhalde heyecandan dilini ısırır ve gülümserdi. Adam'a öfkesinin dindiğine memnun olduğunu söylerdi. Adam'ın eski kız arkadaşlarından biriyle birlikte olmasına da aldırış etmezdi. İşte, Harper bu yüzden onun salak olduğu düşünüyordu. Ama Adam'ın Beth'i sevmesinin nedeni de buydu. Eğer bu tür kızlardan hoşlanıyorsa, belki de Beth gibi davranmayı denemeliydi.

Harper elinden geldiğince samimi bir şekilde, "Birisine ona yardım ettiği için Beth şanslı," dedi.

Adam şaşkınlıkla ona bakıp, "Sahi mi?" diye sordu. "Kızcağını sanmıştım. Şey, o yüzden sana bir şey söylememiştim."

"Hiç kızmadım, Ad. Kiminle istersen görüşebilirsin. Hem..." Harper cümleinin gerisini getirebilmek için yutkundu.

"... Beth'le aranızın düzeldiğine sevindim. Senin adına mutlu oldum."

Adam onu kendine çekip alnından öptü. "Ne kadar harika bir kız olduğunu biliyor musun?" dedi.

Harper içinden *ama bir sorun var*, diye düşündü ona gülümseyerek. *Bu konuşan ben değilim.*

Bölüm

6

Kaia arabasını Kayıp Eşya isimli barın önüne park etti, kontağı kapattı ve hırsla yumruğunu direksiyona indirdi. Harper'la saatler önce konuşmuştu ama hala çok öfkeliydi.

Bir de Powell bir grup liseliyle birlikte bir kayak merkezinde olacağı için kendisini ona acındırmıştı.

"Seninle birlikte olmayı yeğlerim," diye yeminler etmişti.

Tabii. Benimle ya da önüne çıkan ilk sarışınla birlikte. Onun için fark etmez.

Kaia neden bu denli öfkелendiğini bilmiyordu. Yani Jack Powell'la "çıkıyor" falan değillerdi. Onlar böylesine acınası şeyler yapacak insanlar da değillerdi. Birisiyle düzenli bir ilişkiniz yoksa onu aldatamazdınız, değil mi? Evet, Powell onun başka erkeklerle çıkmasını yasaklamıştı. Kaia da bunu sorgusuz sualsiz kabul etmişti. Ama bunu yalnızca ilişkilerini gizli tutmak amacıyla yapmıştı. Powell haklıydı. Liseli gençler hem *bir hayli* kıskançlardı, hem de meraklılardı. Ama Kaia onun başka kadınlarla görüşmemeye söz vermediğini fark etmişti. İşin aslı, bunu ona sormak aklına bile gelmemişti.

Hem neden bunu ona soracaktı ki? İlişkileri soru sormak üstüne mi kuruluydu sanki? Birbirlerine karşı hiçbir sorumlulukları, bağlılıkları yoktu. Aralarındaki ilişkiyi mahvedecek türden hisler beslemiyorlardı birbirlerine karşı.

O halde, ona ne kızmak, ne de onu kıskanmak için haklı bir nedeni vardı. Egosu sarsıldıysa bile, belli ki ona yetmiyordu. Ama Kaia'nın egosu oldukça sağlamdı. Öyle bir anda yerle bir olmazdı.

Bu arada...

Kaia yan koltuğa fırlattığı broşürü eline aldı: KÖR MAYMUNLAR! KAYIP EŞYA'DA TEK GECELİK KONSER!

Reed grubun solistiydi. Ona konser vereceklerini söyleyen de oydu. Kaia onu ve konseri ne kadar unutmaya çalıştıysa da kendisini burada bulmuştu. Birlikte madene gitmeleri bir randevu muydu değil miydi bilmiyordu ama bunu düşündükçe Reed'le çıkmak daha da anlamsız gelmeye başlamıştı. Ama son yirmi dört saattir başka da bir şey düşünmemişti.

Kaia yine de kendisini fazla kaptırmamaya yemin etmişti. Bir kere, Reed onun seviyesinde değildi. İkincisi, Kaia'nın Powell'la ilişkisi vardı. Daha doğrusu, Powell kasabaya geri döndüğünde, kaldıkları yerden devam edeceklerdi. Hem garaj grupları ve meyhaneler hiç Kaia'nın tarzı değildi.

Ancak Harper'dan gelen telefondan sonra her şey değişmişti.

Aslında Kaia duman altı bir bara gidip pek de keyif almadığı bir müziği dinlemek için can atmıyordu. Powell'ın bir başka kızla, daha doğrusu kadınla birlikte olmasını çılgınlar gibi kıskandığını kendisine itiraf edemiyordu. Harper'la konuştuktan sonra öylesine çıldırmıştı ki hemen arabasına atlayıp kasabanın diğer tarafındaki bu köhne bara gelmişti. Pizzacı çocuğun, yani çekici sürücüsünün, yani okulla yakından uzaktan alakası olmayan bu çocuğun kollarına atılmaya da hazırdı.

Öfkeyle, *burada ne işim var?* diye düşündü. *Derhal buradan gitmem gerek.* Hemen.

Ama Kaia eve geri dönmek yerine, BMW'sinden indi ve bara doğru yürümeye başladı.

Neden orada olduğunu da, neye bulaştığını da bilmiyordu ama bunların cevabını öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Belki de o cezaya doymayan bir biriydi.

Bütün gün kaydıktan ve her yanı tutulduktan sonra Miranda sağ salim odasına dönmüştü. Kendini yatağa atıp İpod'unu açabilir, müzik dinleyerek rahatlamaya çalışabilirdi. Ama bunu yapmadı. Hemen dizüstü bilgisayarını açtı. Gerçi matchmade-inheaven.com'da harika birisiyle tanışmayı ummuyordu ama son bir umutla siteye göz atmak istedi. Kendisine engel olamamıştı. Böylece siteye bağlandı.

Tebrikler **Spitfire. I** kullanıcı profilinizle ilgilendi. Daha fazlasını öğrenmek için buraya tıklayın!

Miranda bu kişinin de diğerleri gibi ezik bir tip çıkacağına emindi. Ama kim olduğuna bakmanın bir zararı yoktu nasıl olsa. Hani sırf merakını gidermek için.

Kullanıcı adı: **ReadItAndWeep**

Cinsiyet: Erkek

Yaş: 17

Boy: 1.85

En sevdiği renk: Güneş çölün üstüne doğduktan sonra gökyüzünün aldığı renk

En sevdiği yiyecek/içecek: Çikolatalı kurabiye

Şayet bir hayvan olsaydım, bir laboratuvar faresi olurum, çün-

kü çok hareketliyim ama gidecek yerim yok. Anlayacağınız, tipik bir Grace genciyim.

En benzediğim ünlü: Brad Pitt

Hayatımda mutlaka olması gereken üç şey: 1- Woody Allen filmleri 2 - *Hayatın Kaynağı* isimli kitap ve 3 - Konuşacak birisi.

Ben: Lisenin bitmesini hapisten çıkmayı bekleyen bir mahkum gibi bekliyorum. Herkesin bana, "Ne kadar hoş bir çocuksun, neden kimseyle çıkmıyorsun?" diye sormasına sinir oluyorum. Bu siteye üye olduğum için de biraz utanıyorum doğrusu.

Siz: Zeki, komik, hırslı ve gülmeyi seven birisisiniz. Laf olsun diye birileriyle çıkmaktan hoşlanmazsınız. Gerçek bir ilişki arıyorsunuz. İyi yüreklisiniz, vefakarsınız ve mücadeleden korkmazsınız.

Bunlar kulağa doğru olamayacak kadar güzel geliyordu. Zeki, komik ve hassas birisi miydi bu? Aradığı aşk mıydı? *Miranda*'dan mı hoşlanmıştı? Miranda hafifçe gülümsedi. Belki de umudunu hemen yitirmemeliydi.

Kane, "Ah, harika!" diye inledi. Başını jakuzinin kenarına yaslayıp gözlerini yumdu. "Sonsuza dek burada kalabilirim."

"Hı, hı, seni çok iyi anlıyorum," dedi Beth. Sıcak suyun içine girip tutulmuş kaslarını rahatlatmaya çalıştı. Yüzü serin gece rüzgarında ürpermişti.

Bu, mükemmel sayılabilecek bir güne neredeyse mükemmel bir sondu.

Kane ona öğleden sonra ne yaptığını sormamıştı. Beth de ona vaktini Adam'la birlikte kayarak ve eğlenerek geçirdiğini söylemek istemiyordu. İkisi birlikte o kadar iyi vakit geçirmişlerdi ki adeta eski günlere dönmüşlerdi. Adam günün sonunda yanından ayrılana dek olanları sanki tamamıyla unutmuştu. Gün boyunca, üniversite başvuruları ve kar gibi önemsiz

konulardan bahsetmişler ve ciddi meselelere girmemişlerdi. Adam uzaktan Kane'i görünce, suratı adeta donmuştu. Beth'in yanından ayrılması için Kane'i görmesi yetmişti. Alelacele veda ettikten sonra kayarak oradan uzaklaşmıştı. Sanki o gün gerçek değildi. Bir kez daha başladıkları noktaya dönmüşlerdi.

Beth umutla, *bu da bir başlangıç*, diye düşündü. *Belki de artık...*

Duraksadı. Ne olacaktı? Tekrar bir araya mı geleceklerdi? Yani ne Adam'a aşık, ne de onu geri istiyordu. İçinden, *tek istediğim arkadaşlık*, dedi. Bundan başka bir şey istemiyordu ondan. Okulda birbirlerini gördüklerinde, birbirlerine selam vermelerini istiyordu. Adam'ın hayatında olup bitenlerden haberdar olmak istiyordu. Onun da aynı şeyi yapmasını istiyordu.

Bu kadar... Daha fazlası değil.

Beth, Kane'le birlikte olmaktan son derece memnundu. Bunu istiyordu.

Kane bezgin bezgin ona doğru yüzdü ve suratına biraz su sıçlattı.

Beth kıkırdayıp ona aynı şeyi yapmaya yeltendi ama Kane hızlı davranıp Beth'in ellerini tuttu ve onu öpmeye başladı.

Biraz soluklanmak için öpüşmeye ara verdiklerinde, beğeniyle onu süzüp, "Bikiniyle harika görünüyorsun," dedi. "Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu hiç?"

Beth kıpkırmızı kesildi. O anda aslında yarı çıplak sayılırdı. Bunu fark edince, boynuna kadar suyun içine girdi.

Beth yanıt vermeyince Kane sırtıp kol kaslarını gerdi. "Şimdi iltifat etme sırası sende," dedi. "Bana ne kadar yakışıklı ve seksi görüldüğümü söylemeyecek misin?"

Bu sefer su sıçratan Beth oldu. Barbie bebek gibi konuşarak, "Evet, sen çok seksisin bebeğim," dedi.

Kane geriye yaslanıp tekrar gözlerini kapattı. Yüzünde hafif

bir gülümseme belirdi. "Benimle istediğin kadar alay edebilirsin ama keşke Kane Speedo giyseydi diye iç geçirdiğini biliyorum," dedi.

Beth gülmeye başladı. Kane'e sokulup esen sert rüzgara karşı sıcak suyun içinde ve Kane'in muhteşem bedeninin yanında rahatlamaya çalıştı. Aniden kendini çok yorgun, aynı zamanda da mutlu hissetti.

Kendini o kadar yorgun ve bir o kadar da mutlu hissederken bir an boş bulunup uzun süredir sormak istediği soruyu soruverdi.

"Kane?"

"Hı, hı."

"Neden benimle birliktesin?"

Kane elini yavaş yavaş Beth'in kolunda gezdirmeye başladı. Gözlerini açmadan, alçak bir ses tonuyla, "Bunları daha önce de konuşmuştuk," dedi. "İkimiz de harika insanlarız. Birlikte olmamız mantıklı geliyor bana."

"Ben çok ciddiym Kane... Hiç ortak yanımız yok."

"İkimiz de jakuzileri ve bikenileri seviyoruz."

Beth gözlerini devirdi.

Çileden çıkmış halde, "Yapma," dedi. "Ciddi olduğumu söylemiştim. Çok farklıyız. Daha önce çıktığın kızlara hiç benzemiyorum."

Kane gözlerini açıp doğruldu. Sonra da Beth'in elini tuttu. Nazikçe, "Peki bu kendini kötü hissetmene mi neden oluyor?" diye sordu.

"Hayır, sadece—"

"Haklısın. Onlardan çok farklısın. Zaten *bu yüzden* seninle birlikteyim ya Beth."

"Bazen insanların bize bakıp birlikteliğimize bir anlam veremediğini düşünüyorum," dedi Beth içini çekerek. "Birlikte ol-

mamız onlara hiç mantıklı gelmiyor.” Beth bunları neden söylediğini bilmiyordu ama bu sözler ağzından çıkmaya başlamış ve kendisini durduramamıştı.

Kane ısrarla, “Ama *bana* mantıklı geliyor,” dedi. “İnsanların ne düşündüğü kimin umurunda? Ne bizi tanıyorlar, ne de beni.”

Beth, Kane’in yanağını okşadı. “Bazen...” Duraksadı. Bu kadarını söylemişti zaten, düşündüğü diğer şeyleri de söyleyebilirdi. “Bazen seni *tanımadığımı* düşünüyorum.”

Kane bir anda gerilip geri çekildi.

“Hayır, beni tanıyorsun,” dedi. “Bu benim... Karşımda duran kişi benim. Karmaşık biri değilim.”

Beth başını salladı. “Bu bana söylediğin en büyük yalan,” dedi. “Karmaşık bir yanın yok mu?” Gülümsedi. “Hiç sanmıyorum.”

Kane aksi bir şekilde, “Benden ne istiyorsun?” diye sordu.

Beth elini Kane’in omzuna attı. Keşke Kane bu kadar sinirlenmeseydi. Onunla tartışmak istemiyordu ki! Tek istediği konuşmaktı. Ama ne yazık ki bunu da pek yapmıyorlardı.

“Sanırım biraz daha fazlasını istiyorum,” dedi içtenlikle. Bütün günü Adam’la geçirmek ona birisini *gerçekten* tanımanın nasıl bir şey olduğunu anımsatmıştı. Böyle bir ilişki yaşamak istiyordu. “Senden çok hoşlanıyorum, Kane,” dedi. “Senden biraz daha fazlasını istiyorum. Seni her yönünle tanımak istiyorum.”

Kane’in keyfi bir anda yerine geldi. “Bak bu da ortak yönlerimizden biri,” dedi. “Ben de seni her yönünle tanımak istiyorum. Dudakların...” Onu öptü. “Boynun.” Kane, Beth’in çenesini öpmeye başladı ve boynuna doğru ilerledi. “O güzel—”

Beth, “Kane!” diye ciyakladı. “Yalnız değiliz!”

Kane sanki dışarıda olduklarını yeni fark etmiş gibi etra-

fına bakınıp, "Haklısın," dedi. "Ne işimiz var burada? Haydi gel." Elini uzattı. "Odama gidelim. Birbirimizi tanımaya orada devam edelim."

Beth, Kane'in elini tutmadan jakuziden çıktı. Üstüne bir havlu sardı ve terasa çıktı. "Bunu demek istememiştim. Bunu sen de biliyorsun."

"Saçmalama. Ben de odaya gidip konuşalım demek istemiştim." Kane, Beth'in omuzlarına bir havlu daha sardı. Sonra tir tir titreyen bedenini ısıtmak için sırtını ovalamaya başladı. "Ben de senden çok hoşlanıyorum, Beth," diye fısıldadı kulağına. "Daha fazlasını isteyen tek sen değilsin."

Beth derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. Başını Kane'in ıslak göğsüne yasladı. Bir yanı onunla gitmek istiyordu. Hatta her yanı onunla gitmek istiyordu. Neden gitmeyecekti ki? Kane yakışıklı ve çekiciydi. Her gülümsediğinde içini titretiyordu. Harika ve romantik bir kayak merkezindeydiler ve Kane onunla birlikte olmak istiyordu. Beth de onunla birlikte olmak istediğini fark etti.

Peki, sorun neydi? Neden Kane'in odasına gidip kapıyı kapatmak onu bu denli dehşete düşürüyordu? Beth onun bu hafta sonundan ne beklediğini biliyordu. Bunu daha ilk başından beri biliyordu. Peki, bu düşünceler onu neden bu kadar heyecanlandırıyordu?

Öfkeyle, *neyim var benim?* diye düşündü. Adam'la çıkarken korkuları yüzünden her şeyi mahvetmişti. Tüm hayatını bu yüzden mahvetmeye devam mı edecekti? Kane, Adam değildi. Şu ana dek ona karşı sabırlı davranmıştı ama onun pek de sabırlı olmadığını biliyordu. Kane onu daha ne kadar bekleyecekti?

Beth tam, "Tamam, haydi odana gidelim," diyecekti ki sözcükler boğazına takıldı.

Bezgin bir tavırla, "Odama çıkıp duş almam gerek. Üstümü değiştireyim," dedi. Sonra onu uzun uzun öptü ve kollarından sıyrıldı.

"Benim odamda da duş ala—"

"İşim bittikten sonra yanına geleceğim," dedi Beth.

Bunu gerçekten de yapmak istiyordu.

Ama kendisini de iyi tanıyordu.

Dolayısıyla, Kane'in odasına gitmeyeceğini de biliyordu.

Manzara bir film karesi gibiydi. Bundan daha mükemmel olamazdı. Adam şömineyi yaktı. Bir anda, odayı taze odun kokusu ve hafif bir sıcaklık kapladı. Harper incinen dizinin altına bir yastık koymuş, yatakta uzanıyordu. Elinde de üstünden buharlar tüten bir kahve fincanı vardı. Tabii, kahvenin içinde de bol miktarda Baileys. İşin en mükemmel tarafı da karşısında yarı çıplak duran Adam'dı. Adam iç çamaşırı hariç her şeyini çıkarmıştı. Şömineden yayılan ışık bedenini altın renkli bir parıltıyla kaplamıştı. Radyonun başına geçmiş, romantik parçalar çalan bir kanal arıyordu. Ama beklemekten sıkılmış olan Harper onu yanına çağırdı. Yerel radyo istasyonunda bir Dixie Chicks şarkısı çalıyordu. Yayın cızırtılı olduğu halde, country-western tarzı şarkılar çalan bu kanalla yetinmek zorundaydılar.

Adam, Harper'ın yanına yatağa uzandığında, Harper gözlerini yumdu ve nihayet zonklayan dizinin acısını unuttu. Adam'ın gününü Beth'le birlikte geçirmesi, bir önceki gecenin dehşeti... Her şey Adam'ın bedeninin sıcaklığıyla geride kalmıştı.

Adam önce dudaklarını, sonra da göğsünü öperken, Harper içini çekip, "Bütün gün bunun hayalini kurdum," dedi. "Ben... Ahhhh!"

"Özür dilerim... Dizin mi?" Adam telaşla geri çekildi. Harper suratını buruşturarak yana kaydı ve sırtını ona yasladı.

“Boş ver. Sadece—” Harper, Adam’ın çıplak göğsünü öptü. Ellerin kaslı kollarında ve karnında gezdirdi. Adam’ın bedeni harikaydı. “Sadece rahatla.” Harper sırtüstü uzanınca, Adam ellerini onun saçlarının arasında gezdirip tekrar öptü. Harper onun her dokunuşunda titrediğini hissediyordu. Adam da aynı durumdaydı. Harper gülümsedi. Bu sefer kendisi öğretmen, Adam da öğrenci olacaktı. Ona hayal bile edemediği şeyler öğretecekti. Adam’ın ılık nefesi boynunu gıdıklıyordu. Harper önce kıkırdadı ama sonra Adam diğer yerlerini öpmeye başlayınca nefesi kesildi.

Hayatında hiç bu denli heyecan duymamıştı. Yani ilk kez seviştiğinden beri belki de ilk defa olacakları sabırsızlıkla bekliyordu. Hatta o zaman bile bu kadar heyecanlanmamıştı. Harper deneyimliydi ama Adam’la her şeyi ilk kez yaşıyormuş gibiydi.

“Harper?”

“Evet, Adam?” diye inledi Harper. “Sen—”

“Harper?” Adam aniden geri çekilip doğruldu. Yüzü gerilmiş, kıpkırmızı olmuştu. “Ben... Bunu yapamayacağım. Özür dilerim, ben...”

Harper dilinin ucunu kadar gelen sözcüğü içinde tutamadı. “Yine mi?” deyiverdi. Elini Adam’ın omzuna koydu ama Adam yine geri çekildi.

“İstiyorum, ama...”

Harper, Adam’a arkadan sarılıp göğsündeki sarı tüyleri okşamaya başladı.

“Sorun değil,” dedi. “Bu... normal bir şey.” Gerçekten öyle miydi? Hayır, bu onun başına hiç gelmemişti. Hem de hiç. Hele üst üste iki kez, olacak şey değildi.

Adam öfkeyle onu itip, “Normal falan değil,” dedi. Kalkıp odada bir ileri bir geri yürümeye başladı. Bu haliyle o kadar

enerji dolu ve canlı görünüyordu ki Harper onu daha da fazla arzuladığını hissetti. “Kahretsin! Bu çok utanç verici...”

Harper ne diyeceğini bilemeyerek, “Adam,” dedi. Yataktan kalkıp yanına gitti. Sonra onu kendisine bakmaya zorladı. “Adam, bana bak.”

Adam hiç oralı olmayınca, Harper çenesini tutup başını kendine doğru çevirmeye çalıştı. Ama Adam homurdanıp ona bakmayı reddetti. Sanki yaramazlık yaparken suçüstü yakalanmış küçük bir çocuk gibiydi. Yaptığı şeyle yüzleşmek istemiyor gibi davranıyordu.

Daha doğrusu, yapamadığı şeyle yüzleşmek istemiyormuş gibi bir hali vardı.

Bakışlarını şöminede yanan ateşten ayırmadan, “Sorun sen değilsin,” dedi.

Pekala. Sorun neydi o halde? Basketbol takımındaki o gerzekler mi? Yoksa tüm gününü tatlı ve bakire Beth’le geçirmiş olması mı? Harper hislerini kontrol altına almak için bir an için nefesini tuttu. Adam şu anda *onunla* birlikteydi ve onu arzuluyordu. Olanlar şanssızlıktan ibaretti. Şanssızlık ve yanlış zamanlama. Öyle olmalıydı. Bunu aşabilirlerdi.

“Adam, bir kez daha denemek ister—”

Adam boğuk bir sesle, “Belki de odana dönsen iyi olacak,” dedi. “Vakit geç oldu—”

“Tamam. Tabii.” Harper, Adam’dan uzaklaştı ve telaşla giyinmeye başladı. En azından birbirlerinin kollarında uyuyacaklarını ummuştı. Sırf uyumak tuhaf olsa da en azından birlikte, aynı odada olacaklardı.

İçinden, *bu işi fazla büyütme*, dedi. *Belki de bu büyütülecek bir şey değildir.*

“Zaten yarın erkenden kalkmamız gerek... Yola çıkacağız ya...” Harper esniyormuş gibi yaptı. “Çok yorulmuşum.” Üs-

tüne kalın montunu geçirip fermuarını boğazına kadar çekti. Odasına geri dönmek için montunu giymesine gerek yoktu ama üşüdüğünü hissetmişti. Üstüne onu sıcak tutacak bir şey giymesi gerektiğini düşünmüştü.

“Harper, ben—” Adam duraksadı ve nihayet, konuşmaya başladıklarından beri ilk kez Harper’a baktı. Odanın ortasında, yarı çıplak vaziyette dikilirken öylesine çaresiz görünüyordu ki! Harper ona sarılıp her şeyin yolunda olduğunu söylemek, onu teselli etmek istedi. Olanların hiçbir öneminin olmadığını ve onunla kalması gerektiğini anlatmak istedi.

Ama sanki hiçbir şey olmamış gibi, neşeli bir sesle, “O halde, yarın sabah görüşürüz,” dedi.

“Tamam.” Adam ona hafifçe el salladı. Tam ona doğru bir adım atmıştı ki duraksayıp, “İyi geceler,” dedi.

Harper güçlükle gülümseyip topallaya topallaya odadan çıktı. Kendi kendine olanların önemli olmadığını söyledi. Sevişseler de sevişmeseler de bir şey değişmeyecekti. Adam ona aşık oluyordu. Adam’ın arkadaşları ne derse desin, eski kız arkadaşısı prenses Beth onu geri isterse istesin, Adam sonsuza dek onundu.

Harper endişeli değildi. Bildiği tek bir şey varsa, o da erkekler üzerinde büyük bir cazibesi olduğuydu.

Hem de karşısına çıkan istisnasız tüm erkekler üstünde. Adam’ı elde ederek bunu kanıtlamamış mıydı zaten? Adam ne düşünüyor olursa olsun, önemli değildi. Bu durum geçiciydi.

Öyle olmalıydı.

Miranda, Harper’ın yavaşça kapıyı açıp içeri süzüldüğünü fark ettiğinde çoktan yatmıştı ve neredeyse uykuya dalmak üzereydi.

“Bu gece geri geleceğini sanmıyordum,” dedi komodinin üstündeki lambayı yakıp.

Harper öylesine irkilmişti ki geriye doğru sıçradı.

Pijamalarını giyerken, "Biraz yorulduk," dedi imalı bir gülümsemeyle.

Miranda güldü. Harper'ın her randevu sonrası anlattığı şeyler çok hoşuna giderdi. Ama Adam'la çıkmaya başladığından beri, bu öyküler git gide azalmış ve tatsız hale gelmişti.

"Eee, neler oldu, anlatsana," dedi Miranda. "Bu kadar beklediğine değdi mi?"

Harper'ın suratı kıpkırmızı olunca, Miranda neredeyse şaşkınlıktan bayılacaktı. Harper'ın yüzü ancak güneşin altında fazla kaldığında ya da margaritayı fazla kaçırınca kızarırdı. Harper asla utandığında ya da bir erkekten bahsettiğinde kıpkırmızı kesilmezdi.

Harper yatağına uzanıp çiçek desenli yatak örtüsünü üstüne çekti. "Bir hanımefendi asla yaptıklarını anlatmaz," dedi.

Miranda ona bir yastık fırlatınca, Harper örtünün altına girdi. Miranda, "Şimdi de hanımefendi mi kesildin başıma?" dedi. "Anlatsana, her şey beklediğin gibi miydi?"

Harper gizemli bir biçimde gülümseyip, "Beklediğimden de fazlasıydı," dedi. "Ne de olsa burada Adam'dan bahsediyoruz."

Miranda en yakın arkadaşının kafasına bir yastık daha fırlatarak, "Ne? Anlatacakların bu kadar mı?" diye bağırды.

Harper gülmekle yetindi. "Yapma Rand, çok yorgunum. Sana olanların harikulade ve muhteşem olduğunu söyleyebilirim. Ama bu kadar. Pis detayları sabah anlatırım. Söz."

Miranda ters ters, "İyi, peki," dedi. "Sanki çok merak ediyordum."

Harper dirseğinin üzerinde doğrulup arkadaşına baktı. "Hazır konu senden açılmışken, bu gece sen ne yaptın bakalım? Dışarı çıkacağını sanıyordum."

Miranda'nın bir karar vermesi gerekiyordu. Onun hakkında her şeyi, hatta üçüncü sınıfta hayali bir arkadaşı olduğunu bilen en yakın arkadaşı Harper'a o gece ne yaptığını anlatabilirdi. Hiçbir şey yapmamıştı. Daha doğrusu, bir saatini üye olduğu sitede potansiyel erkek arkadaş arayarak geçirdikten sonra hiçbir şey yapmamıştı. Harper'a matchmadeinheaven.com'dan bahsedebilir, sabaha değin şu gizemli ve çekici ReadItAndWeep'i anlatabilir ve bundan sonra ne yapacağı konusunda konuşabilirlerdi.

Bir an için tüm bunları arkadaşına anlatmak harika bir fikir gibi geldi. Tam ağzını açıp her şeyi anlatmaya başlayacaktı ki bunu yapmaktan vazgeçti. Çünkü Harper hayatının aşkıyla harika bir gece geçirdikten sonra yorgun argın geri gelmişti. Miranda'ysa ona boş bir bisküvi paketinden ve sanal alemdeki ezik maceralarından başka bir şey sunamazdı. Arkadaşına yaptıklarını anlattıktan sonra Harper ya onu teşvik edecekti ya da küçümseyerek bakacaktı.

Yok, kalsın. Bu gece bununla uğraşmak istemiyordu. Miranda çok yorgundu. İşin aslı, ReadItAndWeep konusunda da için için heyecanlanmaya başlamıştı. Yani arkadaşına bu yüzden rezil olmak istemiyordu. Hem insan en yakın arkadaşına her şeyini anlatmak zorunda mıydı?

Miranda gitmediği halde, ciddi bir tavırla, "Çocuklardan birinin odasında büyük bir parti düzenlendi. Oraya gittim," dedi. "Ama haklısın, vakit çok geç oldu. Sana olanları sabah anlatırım." Yüzündeki ifadeyi Harper'ın görmemesi için hemen ışığı kapattı. Bir saniye sonra da Harper kendi ışığını kapattı. İki kız karanlıkta kalmışlardı.

Harper aniden tuhaf bir sesle, "Miranda?" dedi.

"Evet?"

Uzunca bir sessizlikten sonra...

“Yok bir şey... İyi vakit geçirdiğine sevindim.”

Miranda içini çekti. Harper ona yalan söylediğini bir bilse...

“Senin kadar iyi vakit geçirmedi ama,” dedi. İşte bu doğrudu. “Adam gibi birisiyle birlikte olduğun için çok şanslısın.”

Harper tatsız tatsız, “Aynen öyle,” dedi. “Dünyanın en şanslı kızıyım.”

Reed'in grubu rezaletti.

Kaia müzikten pek anlamazdı ama bu grup müzik falan yapmıyordu.

Tamam, müzik oldukça yüksekti ve enstrümanlarla çalışıyor gibiydi. Ama gitaristin korkunç soloları canhıraş bir biçimde bağırarak bir kedinin sesini andırıyordu. Adeta başka bir dünyadaymış gibi çalan davulcuysa tencere kapaklarıyla oynayan üç yaşındaki bir çocuk gibi ne yaptığını bilmiyordu. Dolaşısıyla, ortaya çıkan müzik melodik falan değildi.

Bara gelince... Kaia, Grace kasabasına geldiğinden beri, burada gece gidilecek yerlerin kısıtlı olduğunu öğrenmişti. Ama bu bar içlerinde en rezili olanıydı. Yapay deri kaplı koltuklardan tutun da barmenin dişlerinin rengine kadar her şey kahverengiydi. Bir köşede video oyunları, bir müzik kutusu ve uzaktan jeton atılıp porno film izlenebilen bir alet izlenimi veren bir başka cihaz vardı. Duvarlarda bayram günlerinden ve 4 Temmuz kutlamalarından kalma lime lime olmuş süslemeler asılıydı. Aralarında bir de dört yapraklı yoncalar vardı. Asık suratlı yalnız müşteriler eğreti masalarda içkilerini yudumuyorlardı. Bira lekeleriyle kaplı bir masadaysa, Kamyon Şoförleri Toplantısı'ndan kaçtıkları her hallerinden belli olan bir grup orta yaşlı adam kahkahalarla gülüyorlardı.

Şayet bu barı tarif edecek bir tabela falan yazması gerekseydi, Kaia bar sahiplerinin barın eski tip giriş kapısına BURADA

UMUTTAN ESER YOKTUR yazmalarını söylerdi. Bu, barı tam anlamıyla anlatan bir ifade olabilirdi. En azından, insanlar ne tür bir yere adım attıklarını bilirlerdi.

Kaia gazı kaçmış birasından bir yudum aldıktan ve Kör Maymunlar'ın ilk şarkısı başladıktan sonra arkasına bile bakmadan oradan kaçacaktı.

Derken Reed şarkı söylemeye başladı.

Şarkı çok kötüydü. Sözler kulağa oldukça tanıdık geliyordu. Grupsa tek kelimeyle berbattı. Ama Reed'in sesi... Kısık ve hoştu ama Kaia'yı ürkütecek ve onu cezbedecek denli de insanın içini ısıtıyordu. Reed mikrofona eğilip kalabalığı araştırmaya başladı. Bir an için Kaia'yla göz göze geldi, sonra bakışlarını başka yöne çevirdi. Kaia'ysa ona bakakaldı.

Reed'in üstünde dapdaracık lacivert renkli bir tişörtle siyah bir blucin vardı. Siyah renkli kıvrıcık saçları sürekli olarak yüzüne düşüyordu.

Kaia onu son gördüğünden beri Reed'in kendisine çekidüzen vermiş olduğunu fark etti. Ama Reed Sawyer'ı Hugo Boss marka bir takım elbiseyle ve Bruno Magli marka ayakkabılarla hayal etmek hem komik, hem de güçtü. Bu hali ona çok yakışıyordu. Aynı şekilde, bu bar da, kasaba da ona yakışıyordu. Oysa Kaia bunların hepsinden tiksiniyordu. Peki, neden ondan uzaklaşamıyordu?

Grup yaklaşık bir saat kadar çaldı. Bu arada, müşterilerin çoğu kendilerine daha sessiz sakin bir masa arayışına girdiler. Ama Kaia olduğu yerden kımıldamadı. İlk yarı sona erince, Reed yorgunluktan bitap halde sahneden indi. Kendisini gördüğünü biliyordu ama Reed ona ne gülümsedi, ne el salladı, ne de yanma geldi. Tam aksine, bara gidip kısacık bir tişört giymiş şişman ve kahverengi saçlı barmeydin hazırladığı içkiyi aldı. Sonra da sırtını Kaia'ya dönüp taburelerden birine oturdu.

Kimse sırtını Kaia'ya dönemezdi.

Ama Kaia bunun için olay falan çıkarmayacaktı. Amacı ortalığı karıştırmak değildi. Hem bunun kime ne faydası vardı?

Bu yüzden, Kaia birkaç dakika boyunca bardağındaki suyu yudumlayıp başını başka bir tarafa çevirdi. Sonra kararını verdi. Bu kadarı yeterdi. Yerinden kalktı, ayakkabısının topuğu ne olduğunu bilmediği yumuşak ve sulu bir şeye saplanınca suratını buruşturdu ve bardan dışarı çıktı.

Park alanı hem karanlıktı, hem de neredeyse boştu. Kaia'ya arabasına ulaştığında, kim olduğunu seçemediği birisi arabasına yaslanmıştı. Yüreği ağzına gelmişti. Ama sonra bunun kim olduğunu anladı. Reed'di.

"Sen ne zaman—"

Reed başıyla bari işaret ederek, "Arka kapıdan çıktım," dedi. "Kalktığını gördüm. Bana hoşça kal demeden mi gidecektin?"

Kaia, "*Merhaba* demeden demek istedin herhalde," dedi. "Ama bunun için artık çok geç." Reed nedense sırf varlığıyla Kaia'yı öfkeliyor, sinirini bozuyordu. Reed de bu durumun farkındaydı. Her nasılsa, sanki Kaia'yı çok iyi tanıyor, onun ne yapacağını biliyordu. Belki de Kaia aralarında bir şey olmadığı için mutluydu.

"Konser hoşuna gitti mi?"

"Şey... Nasıl desem? Bazı yerleri fena değildi."

"Biliyorum, berbat bir grubuz," dedi Reed. "Buraya geleceğini tahmin etmiyordum."

Kaia ona doğru bir adım atıp, "Sağım solum belli olmaz," dedi. Sokak lambasının turuncu renkli titrek ışığı altında, Reed'in yüzünü belli belirsiz görebiliyordu. Reed'in kapkara gözlerinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. "Asla ne yapacağımı önceden tahmin edemezsin."

"Biliyorum," dedi Reed. Sonra o da Kaia'ya yaklaştı.

Neredeyse birbirlerine degeceklerdi. Kaia aralarında bir elektriklenme olduğunu ve havanın gerildiğini hissetti. Olasılıklar sonsuzdu.

Reed, "İçeri girsem iyi olacak," dedi ama yerinden kıpırdamadı.

Kaia, "Ben de eve dönmeliyim," dedi ama o da orada dikilmeye devam etti.

Aniden, "Keşke yine yağmur yağsa," diye saçmaladı. Sadece içinden geçeni söylemişti.

"Yağacak zaten," dedi Reed. Kaia'ya doğru bir adım daha attı. Aralarında hiç mesafe kalmamıştı. Kaia'nın dudakları şehvetle Reed'inkilere yapıştı. Reed'in dudaklarının hem acı, hem de tatlı tadını içine çekti. Sonra Reed'in üstüne abanıp onu arabanın kenarına itti. Reed'in ellerinin aç bir biçimde bedeninde gezindiğini hissetti.

İlk geri çekilen Reed oldu. Kaia ona doyamamıştı.

Kaia'nın hem bayıldığı, hem de nefret ettiği o alaycı gülümsemeyle, "Şimdi içeri giriyorum," dedi. "Görüşürüz."

Sonra da gitti.

Bölüm

7

Karla kaplı dağlara bakan bir kayak merkezinde, içinizden geçen tek şey karda gülüp eğlenmek ve en çılgın romantik fantezilerinizi hayata geçirmek olunca kötü zaman geçirmek biraz zorlaşır. Ne tarafa baksanız, karşınıza bir sürü fırsat çıkar. Bunları görmezden gelmek için elinizden geleni yaparsınız.

Bunu başarmışlardı.

Adam sırt çantasını boşaltırken kullanılmamış bir paket prezervatifi görünce, *yazık oldu*, diye düşündü. *Resmen yazık oldu*. Paketi çöp kutusuna fırlattı. Ama ıskaladı.

Harper yatak odasının penceresinden yan komşusu Adam'ın odasında ne yaptığını gizlice izlerken, *bu bir felaket*, diye düşündü. Bu geziyle ilgili tüm beklentileri ve umutları yerle bir olmuştu. Her şey boşa gitmişti. Adam önce ışığı, sonra da aklına bir şey gelmiş gibi perdelerini sıkı sıkı kapattı. Sanki Harper'ın onu izlediğini biliyordu.

Kane onu eve bıraktığında, yanağına alelacele bir öpücük kondurdu ve sonra gaza basıp gözden kayboldu. Beth içinden, *rezalet*, diye düşündü. Gezi çok güzel başlamıştı ama bir anda

mahvolmuştu. Neden her şeyi berbat ediyordu? Neden her şey bir kereliğine bile olsa basit olamıyordu? Hayatı rahat, olaysız ve engelsiz olsa ne olurdu sanki?

Kane karanlık ve boş otoyolda ilerlerken, *yanlış zamanlama*, diye düşünüyordu. Onu fazla zorlamış, niyetini açıkça belli etmişti. Ama bu sorun değildi. İşleri daha yavaştan alabilirdi. Niyetini örtbas edebilirdi. Bu işi kolay yoldan halletmek için elinden geleni yapacaktı.

Kaia yatağına uzanmış, Powell'ın eve dönüp dönmediğini, arayıp aramayacağını düşünürken, *bu bir hataydı*, diye düşünüyordu. Evet, hataydı. Reed bir hataydı, çok ama çok büyük bir hata. Zayıf anına denk gelmişti. İradesi kırılmıştı. Bunu bilinçli bir biçimde yapmamıştı. Artık gerçek hayata dönmüştü. Reed Sawyer bir daha asla tekrarlamaması gereken bir hataydı.

Her on erkekten biri hayatının bir noktasında iktidarsızlık yaşayabilir. Bu durumun kişide büyük bir güvensizlik ve utanç hissine neden olduğu bilinmektedir.

Adam keyifsizce, *bak işte bu doğru*, diye düşündü. Bilgisayarının arama motoruna "iktidarsızlık" sözcüğünü yazabilmek için bile cesaretini toplaması gerekmişti. Karşısına çıkan bir sürü işe yaramaz Web sitesindeki bilgileri okurken birilerinin ne yaptığını görmediğinden emin olmak için her on saniyede bir arkasına dönüp bakmıştı.

İktidarsızlık psikolojik ya da fiziksel nedenlerden dolayı ortaya çıkabilir. Ama sakın korkmayın! Sorununuzun kökeninde her ne yatıyorsa, bunun bir çözümü de vardır. Yeter ki bir çözüm aramaya istekli olun. Artık bu durumdan utanmanıza gerek yok!

Sorun. Bu ne kadar da sert ve acımasız bir ifadeydi. Ama Adam'ın karşısına çıkan Web sayfalarının çoğu zaten sert ifadeler içeriyor, klinik bilgiler veriyordu. Adam'ın içi kararmıştı. Bu sorun için sunulan cerrahi yöntemler ve penise yerleştirilen hidrolik implantlar hakkında bir şeyler okumak da onu rahatlatmamıştı.

Yok, bunlar ona göre değildi. O, orta yaşlı ve ereksiyon olabilmek için bir avuç dolusu Viagra'ya ihtiyaç duyan birisi değildi ki! O, cinsel arzuları doruk noktasında olan, gayet sağlıklı ve atletik, on sekiz yaşında bir gençti. O gece sezonun ilk basketbol maçı oynanacaktı. Basketbol sahasında oynadığını gören herkes onun görüldüğü gibi canlı ve enerjik birisi olduğunu düşünecekti. Gençti, enerjikti ve her şeyi muntazam çalışan bir sporcuydu. Adam'ın bir sorunu olduğunu kimse tahmin edemezdi. Ama madem bu konuda hakkında bir şeyler okuyordu, biraz daha bilgi almasında bir zarar yoktu.

Psikolojik nedenler arasında stres, pişmanlık hissi, depresyon ve sorunlu ilişkiler sayılabilir.

Adam içini çekip bilgisayardan uzaklaştı. Bir sorunu vardı... Ama bu hiç de şaşırtıcı değildi. Daha birkaç ay önce, mutlu, rahat ve kendinden emindi. Sonra Beth'le Kane hayatını mahvetmişlerdi. Adam artık kime güveneceğini bilmiyordu.

İşin en kötü yanı da geçmişte olsa gururunu ayaklar altına alıp Kane'den bu konuda yardım isteyebileceğiydi. Ama bu artık mümkün değildi. Ne bir ağabeyi, ne güvendiği bir arkadaşı vardı. Dahası, babasıyla yıllardır konuşmamıştı. Web siteleriye gerçekten beş para etmezdi.

Hayır, bu işi tek başına çözmesi gerekiyordu. Stres konusunda yapabileceği pek bir şey yoktu ama en azından soru-

nunun fiziksel bir nedenden kaynaklanmadığını düşünerek rahatlayabilirdi. Yatağının altından bir *Playboy* dergisi çıkardı. Bedenine neler yapabildiğini hatırlatması gerekiyordu.

Ne de olsa bir işi ne kadar çok yaparsanız, bir o kadar pratik kazanırdınız.

“Hey, Gracie, bu salatası kasesi kendi kendine temizlenemez!”

Harper irkildi. Adam ona o güney aksanıyla “Gracie” diye hitap ederdi. Ona her Gracie diye seslendiğinde, Harper’ın aklına çocukken oynadıkları oyunlar gelirdi. Adam ona bu şekilde hitap ettiğinde, kendini yerde ve ağzına bir avuç dolusu toprak tıkılmış halde bulurdu. (Ancak, Harper o zamanlar bile gizliden gizliye Adam’ın ona Gracie demesinden hoşlanırdı.) Ama restoran sahibi Bay White da ona Gracie diye hitap etmeye başlayınca, Harper’ın tüyleri resmen diken diken olmuştu. Çünkü ona ne zaman bu şekilde hitap etse, yapması için iğrenç bir iş veriyordu.

Kış tatilinin bitmesine bir hafta kalmıştı. Harper bu süreyi annesiyle babasından aldığı borcu geri ödemek için restoranda çalışarak geçirmeyi planlamıştı. Böylece, yılbaşına kadar çalışıp istifa edebilirdi. Teorik olarak bu gayet güzel bir plandı ama pratiğe gelince hiç de güzel değildi. Özellikle de o gün. İçinden, *Mutlu Noeller, ho, ho ho*, diye geçirdi.

Hayatı koca bir şakadan ibaretti.

“Gracie, burada işin bittikten sonra yanıma gel. Sana bir Noel hediyem var.”

Harper tatlı bir sesle, “Tabii, Bay White,” diye seslendi. Hala en zor şartlar altında bile örnek bir eleman olduğunu bu adama kanıtlamanın peşindeydi.

Bay White, Harper’a o gün masalara bakabileceğine dair söz vermişti. Çünkü o gün restoranda çalışan tek garson oydu.

Fakat süpriz, süpriz, restoranda tek bir müşteri bile yoktu. Bu yüzden de Harper Noel'i yeni arkadaşları süpürge ve kovayla geçirmek zorundaydı.

Üstelik tüm bunları o salak kayak gezisi için ailesinden aldığı borcu ödemek üzere yapıyordu! HSS. Aman ne güzel. Adam'la her zamankinden daha yakın olmaları gerekiyordu ama nerede? Kasabaya geri döndüklerinden beri doğru dürüst konuşmamışlardı. Tabii, Harper'ın restoranda çalışması gerekiyordu. Adam'ın da onu görmek istemediğinden şüpheleniyordu.

"Gelsene Gracie!"

Harper içini çekip Bay White'ın "ofis" dediği odaya yöneldi. Adam muhtemelen her zamanki gibi ayaklarını masasına uzatmış televizyon izliyor ya da burnunu karıştırıyordu.

Harper kendisini zorlayarak itaatkar bir sesle, "Buyurun, Bay White," dedi. Başını kapıdan içeri uzattı. "Ne... Ayyyy!" Harper kapı eşiğinde kalakaldı. Bay White içerideydi. Tahmin ettiği gibi ayaklarını masasına uzatmıştı ve televizyondaki Noel programlarından birini izliyordu. Ama bir sorun vardı. Üstünde eskiden krem rengi olan ama artık yağ lekeleriyle kaplı bir gömlek vardı. Gömleğin düğmelerinin yarısı iliklendiği için göğüs kılları görünüyordu. Ama altında hiçbir şey yoktu. Kılıklı kalın bacakları olduğu gibi ortadaydı.

Bay White, "Sorun ne?" diye kükredi.

"Be, ben..." Harper kolay kolay dili tutulan bir kız değildi. Ama herhalde kim kılı ve yarı çıplak patronuyla bir odada yalnız kalacak olsa bu halde olurdu.

Harper istifini bozmamaya gayret etti. Ne de olsa koruması gereken bir itibarı vardı.

Sakin bir tavırla, "Ne istemiştiniz, Bay White?" diye sordu. "İçeride hala çok işim var."

Bay White ayağa kalkıp, "Sadece sana bir Noel hediyesi vermek istemiştin," dedi.

Bir Noel hediyesi mi? Gerçekten mi?

"Kılık kıyafetimin kusuruna bakmıyorsun, değil mi? Burada yalnız olduğumuz için..." Bay White böyle demesine rağmen, Harper'ın bu durumdan ne kadar rahatsız olduğunun farkındaydı. Bundan çok da keyif aldığı her halinden belliydi.

Bay White gömleği çıplak bacaklarına çarpa çarpa ona yaklaştı. Harper yerinden kımıldamamaya gayret etti. *Bu adam ciddi ciddi bana asılmayı mı düşünüyor acaba? Bu kadar salak olabilir mi?* diye düşündü. Adam iriyarıydı ama aynı zamanda hantal ve aptaldı. Bir şey yapmaya kalkışacak olursa, apış arasına tekme indirir, sonra da ona dava açardı. Böylece, restoranda çalışma işini kendi lehine çevirebilirdi.

Bay White pis pis sırıtarak, "Yılın bu zamanı özel elemanlarım için güzel bir sürpriz hazırlarım," dedi. "Eh, sen de en özel elemanımsın, Gracie, öyle değil mi?"

Harper içinden, *sakin ol*, diye geçirdi. *Bekle de ne yapacaksa yapsın.*

Adam ona yaklaşmaya devam etti.

Yaklaştı, yaklaştı ve...

Harper'ın yanından geçip yere eğildi. Harper şaşkınlıkla onu izliyordu. White ona bir Noel hediyesi vermeyecekse, cinsel tacizde de bulunmayacaksa, peki ne yapıyordu?

"İşte, burada!" dedi White neşeyle. Doğrulup Harper'a kocaman bir giysi torbası fırlattı. "Mutlu Noeller! Ho, ho, ho!"

Harper burnunu kırıstırıp bohçayı dikkatle yere bıraktı. "Bu da ne?" diye sordu. Torba bütün gün restoranın tuvaletlerini temizledikten sonra üstüne sinen kokudan da berbat kokuyordu.

"Çamaşır günü tatlım." Adam belinden aşağısını işaret etti.

“Gördüğün gibi temiz pantolonum kalmadı.” Harper’a eğilip göz kırptı. “Temiz iç çamaşırlarım da neredeyse tükenmek üzere. Anlarsın ya.”

Harper adamın ılık ve küf kokulu nefesini suratında hissetmişti. Giysi torbası hala yerde duruyordu.

“Çamaşırlarımı bugün yıkarsan sana on kağıt veririm. Bu işte başarılı olursan, her hafta yapabilirsin.” Adam tekrar masasına gitti. “İstedğin takdirde bu iş senindir.”

“Benden... çamaşırlarınızı yıkamamı mı istiyorsunuz?” Harper iyi eleman rolünü daha fazla sürdüremeyeceğini hissediyordu. “Dalga mı geçiyorsunuz?”

Bay White gözlerini televizyona dikip, “Bana anlamamış numarası yapma,” dedi. “İsmin esaslı bir aileye ait olabilir ama paraya ihtiyacın olduğunu biliyorum.” Adam kendi kendine güldü. Gülüşü tıpkı bir çöp öğütücüsünün sesini andırıyordu. “Yoksa neden burada çalışasın?”

Harper torbaya baktı. Torbanın tepesinden kirli ve gri renkli bir şeyin sarktığını gördü ama bunun ne tür bir giysi olduğunu düşünmek bile istemedi.

Önünde iki seçenek vardı.

Adamın dediğini yapacak ve çamaşırları yıkayıp hem kendisine, hem de tüm dünyaya Harper Grace’in arada sırada zor işler de yapabildiğini kanıtlayacaktı. Hem böylece annesiyle babasından aldığı borcu daha kısa sürede geri ödeyebilecekti. Güzel Elliler restoranından çıkıp gideceği ve bir daha asla geri dönmeyeceği o muhteşem güne de yaklaşmış olacaktı.

Ya da adamın kirli çamaşır dolu torbasını suratına fırlatıp para ile tanınmış bir aile ismine sahip olmanın iki farklı şey olduğunu anlatacaktı. White’ın parası olabilirdi ama isim konusuna gelince, Harper’la boy ölçüşemezdi.

White, “Ne o, alındın mı?” dedi pis pis sırtarak. “Bethie asla

halinden şikayet etmezdi.”

Harper gözlerini devirdi. Tabii ya! Küçük Mükemmel Kız, White ne dediyse yapıyordu. Harper eskiden restorana geldiğinde, Beth’in White’tan azar ıstmasını büyük bir keyifle izlerdi.

Beth onun yerinde olsaydı ne yapardı?

Beth büyük bir ihtimalle yiyecek dilenen bir köpek gibi çamaşırları alırdı. Beth tatlı tatlı gülümseyip White’a Noel hediyesi için teşekkür ederdi. Beth burnunu tıkayıp çamaşırları yıkar, gıkını bile çıkarmadan bu işkenceye katlanırdı.

Ama Harper, Beth değildi. Şükürler olsun ki değildi. Artık insanların bunu anlaması gerekiyordu.

Çamaşır torbasının leş gibi iğrenç çamaşırlarla dolu olmadığını hayal ederek sert bir tekme savurdu. Torba odanın diğer tarafına fırlarken, içindeki pantolonlar ve çamaşırlar dört bir yana saçıldı.

Bay White öfkeyle ayağa fırlayıp, “Ne yaptığını sanıyorsun? Kiminle konuştuğunu unuttun mu?” diye böğürdü. Suratı mosmor kesilmişti.

“Hayır,” dedi Harper. “Sizin *kiminle* konuştuğunuzu unutmuşum. Ama şimdi hatırladım. Hem de tam zamanında.”

“Bu da ne demek?”

“Bu restoranda pişen burgerlerin iğrenç olduğunu düşünüyordum ama sizinle tanışınca beterin beteri vardır diye düşündüm, demek. İstifa ediyorum.”

Kaia kötü bir gün geçiriyordu. Gelen e-posta da keyfini yerine getirememişti.

Mutlu Noeller, K! Smash'te Yılbaşı partisi var. Sakın gelmezlik etme. Not: J seni sorup duruyor..

Lauren, New York'taki eski arkadaşlarından onu düzenli olarak arayıp soran tek kişiydi. Ona sürekli olarak e-postalar yollayıp geride bıraktığı hayatı hatırlatıyordu. Kaia'nın New York'ta neler kaçırdığını tek yüzüne vurmeyan arkadaşı oydu. Tabii "J" Joshua Selznick'ti. Joshua bir mankeni andıran ve cüzdani bir hayli şişkin eski bir erkek arkadaşı.

Kaia bir an için yılbaşını New York'ta kutlamanın ne kadar güzel olacağını düşündü. Şehirdeki en muhteşem barlardan biri olan Smash'te sadece davetlilerin katılacağı bir parti düzenlenecekti. Dahası, barın sahibi babasının arkadaşıydı. Tıpkı eski günlerdeki gibi, çılgın, macera ve şaşaalı bir gece geçirebilirdi.

Yılın en sevdiği günü yılbaşıydı ama iş babasında bitiyordu. Kredi kartlarını elinden almıştı. Yani Kaia'nın kimsenin haberi olmadan kasabadan ayrılması söz konusu bile değildi.

Ama...

Kaia annesinin ondan nefret ettiğini biliyordu ama ondan daha fazla nefret ettiğini birisi daha vardı: Kaia'nın babası. Annelik sevgisi, New York'a gitmesine yetmezdi ama eski eşine karşı hissettikleri işe yarayabilirdi.

Gerçi böyle bir şeye kalkışmadan önce annesiyle konuşması gerekiyordu. Ne de olsa, bazen insanın daha güzel bir şeyler elde edebilmesi için ufak tefek fedakarlıklar yapması gerekebiliyordu. Beş dakika sonra Kaia annesiyle konuşmaya çok hevesli olmasa da numarayı tuşladı.

Annesi telefona, "Ne var?" diye yanıt verdi.

Kaia tereddütle, "Anne?" dedi.

"Ah, hayatım sen miydin? Ben de babanın aradığını sanmıştım. Ne istiyordun canım? Biraz acelem var da..."

Kaia hep annesinin nasıl "canım", "şekerim" gibi sözcüklerle ifadesiz bir biçimde söylediğine hayret ederdi.

"Epeydir konuşmamıştık," dedi Kaia.

Annesi bunun farkında değilmiş gibi, "Sahi mi?" dedi.

"Tam dört ay oldu," diye yanıt verdi Kaia.

"Yok canım, eminim ki o kadar olmamıştır. Melodrama gerek yok şekerim. Şey, sesini duyduğuma sevindim ama şimdi..."

"Anne, Noel vakti geldi çattı. Nasıl olduğumu bile sormayacak mısın?" dedi Kaia dişlerini sıkarak.

"Hayatım, sesin gayet iyi geliyor. Baban sana iyi bakıyor olmalı."

"İşte, ben de seninle bu konuyu—"

"Umarım babalığı kocalığından çok daha iyidir. O kahrolası hergele... Neyse, artık bunlar geçmişte kaldı. Ona tahammül ettiğin için bir melek olmalısın."

Kaia, "Onu pek görmüyorum," dedi büyük bir samimiyetle.

"İyi ya! Ne kadar şanslısın," dedi annesi. "Şimdi, şimdi gerçekten de kapatmam gerek—"

Kaia bir çırpıda, "Seni ziyarete gelmek istiyorum," dedi. "Babam bana izin vermiyor. Seni görmemi istemiyor..." Kaia sonraki sözlerini söylerken gülmemeye gayret etti. "Seni özledim anne."

Kaia'nın annesi sakın bir şekilde, "Olur mu canım," dedi. "Baban kim olduğunu sanıyor? Tabii ki bir şeyler ayarlarız. Hem de çok yakında. Sen hiç canını sıkma tatlım."

Kaia umutla, "Önümüzdeki haftaya ne dersin?" diye sordu.

Annesi tiz, duygudan yoksun bir sesle güldü. "Hafta sonu mu? Ama çok meşgulüm. Biliyorsun ki önümüzdeki hafta yılbaşı."

Biliyordu tabii.

"Zaten kış ayları hep böyle geçer. Bir sürü davet, bağış yemekleri, falan filan. Ama merak etme. Bir ara mutlaka konuşu-

ruz. Belki ilkbaharda gelebilirsin. Yazın daha kesin olur.”

Kaia buz gibi bir sesle, “Yazın eve geri döneceğim,” dedi.

“Tabii, tabii canım... Pekala. Sesini duyduğuma çok sevindim canım.”

“Ama—”

“En kısa zamanda tekrar konuşuruz, tamam mı?”

Hat kesildi.

Bir zamanlar, yaşadığı sıkıcı kasabadan ayrılıp dünyayı görmek isteyen utangaç bir kız varmış. Sonsuza dek sıkıcı evine tıkalıp kaldığını düşünürmüş. Sonra bir gün mucizevi bir şey olmuş. Bir kitap okumuş ve tüm hayatı değişmiş.

Beth tiksintiyle kağıdı buruşturdu. Yazdığı öykü berbat, basmakalıp ifadelerle doluydu. Çok sıkıcıydı. En az ilk denemesi kadar kötüydü:

İsmim Beth Manning. Okuluza yazılmayı çok istiyorum (okulun ismini yaz). Zeki ve faal bir öğrenciyim. Okulumun gazetesinde editörlük yapıyorum. Okuluza (okulun ismini yaz) büyük katkılar sağlayabileceğimi düşünüyorum.

İşte bu harikaydı. Hani, boş bir kağıda, “Çok sıkıcıyım, öyle ki kendi hakkımda yazacak tek bir şey bile bulamıyorum. Ama lütfen beni okuluza kabul edin,” diye bir başlık atabilirdi.

Beth çaresizlikten Grace Kütüphanesi’nden *Başarılı Üniversite Başvuru Mektupları Nasıl Yazılır* isimli bir kitap almıştı. Kitabın basım tarihi 1987 olmasına rağmen, en azından bir

başlangıç noktası olabilirdi. Ama ne olmuştu? Koca bir hiç.

Kitap, *yaratıcı olun, kendiniz olun*, diyordu. Beth keyifsizce, tuhaf ya da sıkıcı olunca, hiçbir şeyin faydası yok, diye düşündü. O halde, başka birisi olmak çok daha iyiydi.

Beth, Harper'ın başvuru mektupları yollayıp yollamadığını düşündü. (Gidişata bakılacak olursa, onun başvuru mektuplarını da çalacaktı o kız.) Acaba Harper'ın mektubu nasıl olurdu? "Ben Harper Grace. Önümüzdeki sene okulunuza başlayacağım çünkü bunu istiyorum. İtiraf etmem gerekir ki istediğim her şeyi elde ederim" gibi bir şey mi yazardı?

Ama Beth, Harper'ı aklına getirmek istemiyordu. Çünkü onu düşününce aklına Adam geliyordu. Sonra kendisini apar topar tuvaletin başında, mide bulantısının geçmesini beklerken buluyordu.

Kitap, *dürüst olun*, diyordu. *Ne istediğinizden, sizi gururlandıran şeylerden ve özel kılan unsurlardan bahsedin.*

Ama Beth bunu gerçek hayatta bile yapamazken, başvuru mektubunda nasıl yapacaktı? Artık ne istediğini bile bilmiyordu. Ne Kane, ne Adam, ne de kendisi hakkında ne istediğinden emindi. Kim olduğunu bile bilmiyordu. Önceleri hayat çok daha kolaydı. Beth iyi aile kızıydı. Bunu herkes biliyordu. Ya şimdi? Harper'a restoranda eziyet çekirtmekten ve Bay White'ın onu Noel gecesi çalıştırmaya ikna etmekten ne kadar hoşlandığını düşünüp gülümsedi. Bunları iyi bir kız yaparmıydı?

Belki de dürüst olmak tek çözümdü.

Eskiden örnek bir öğrenci, örnek bir evlat, örnek bir kız arkadaşım. Sonra erkek arkadaşım beni terk etti, SAT sınavında umduğum başarıyı sağlayamadım. Artık kim olduğumu ve ne istediğimi bilmiyorum. Hala güzel

bir gelecek istediğimi biliyorum. Hayatımın bu kasabada geçmesini istemediğimi de biliyorum. Bana bir şans verirsiniz, sizi şaşırtabilirim.

Eh... Bu da bir başlangıçtı.

Ama iyi bir başlangıç değildi.

Neyse ki tam o sırada telefon çaldı. Beth mektubunun taslağını bitirene kadar başka bir şey yapmamaya niyetli olduğu halde yerinden fırlayıp telefona yanıt verdi.

“Selam... N’aber?”

Beth durup düşündü... Birkaç aydır Kane’le çıkıyor olmasına rağmen, hala onun hayatının bir parçası olduğunu ve telefonda sık sık konuştukları için sesini tanıması gerektiğini düşünmesi tuhaf değil miydi? Onun sesini gayet iyi tanıyordu ama Kane’in rahat tavrı onu hala biraz da rahatsız ediyordu. Beth bunun nedenini merak etti. İçini çekip, “Çalışıyordum,” dedi. “Yani bir bakıma.”

“Ama Noel’deyiz,” dedi Kane.

“Sakın hatırlatma. Erkek kardeşlerim günlerdir dur durak bilmeden şeker yiyorlar. Ve şu anda çılgık atma yarışması yapıyorlar.”

“Biliyorum, seslerini duyabiliyorum.”

“Ne? Sen neredesin?” Beth pencerenin önüne geçip dışarıya baktı. Kane bir ağaca yaslanmış ona bakıyordu. Beth’i görünce sırtıp el salladı. Beth gülerek, “Burada ne işin var?” diye sordu. “İçeriye gelmek ister misin?”

“Aslında...” Kane duraksayınca, Beth, Kane’in evinden pek hoşlanmadığını hatırladı. Tabii, bunu açık açık söylememiştir ama eve her geldiğinde rahatsız olduğu belli oluyordu. Evdeki gürültü patırtı, mutfaktan gelen tencere tabak şangırılırları ve evin küçüklüğü pek Kane’e göre değildi. Beth evini

severdi ama Kane buraya her geldiğinde evinin bir hayvanat bahçesi gibi olduğunu düşünmekten de kendini alamazdı. İyi ki Kane onun hayvanlardan biri olduğunu falan düşünmüyordu.

Kane küçük bir çocuk gibi ses çıkarıp, "Dışarı çıkıp benimle oynarsın diye umuyordum," dedi.

Beth kıkırdadı.

"Ama yapmam gereken bir sürü şey var. Şu başvuru mektuplarını..."

"Azıcık mola veremez misin? Çok sıkıldım!" diye sızlandı Kane.

"Şey... Tamam, nasıl olsa sana Noel hediyesi de vermem gerekiyor," dedi Beth. "Ama molam kısa olacak, onu hemen söyleyeyim."

"Bana karşı koyamazsın." Kane ona bir kez daha el sallayıp telefonu kapattı. Beth başını salladı. Nedense onun doğruyu söylediğini biliyordu.

Zafer. Kane, Beth'in mola vermesini ve evden dışarı çıkmasını sağlamıştı. Ama bunun büyük bir başarı olduğunu düşünmesi normal bir şey miydi? Daha önceden hiç gerçek bir kız arkadaşı olmayan Kane onunla ne kadar sıklıkta görüşmesi ve görüştükleri zaman da ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Adam ona hala küs olduğundan, ondan fikir alması da mümkün değildi.

Kayak gezisinde umduğu şeyi Beth'ten alamayan Kane güzel kadınlar söz konusu olduğunda kolay kolay pes eden bir tip değildi. Dahası, Beth'le birlikte vakit geçirmekten gerçekten de büyük keyif alıyordu. Beth tamamıyla giyinik olsa da, yatakta olmasa da, aralarında mesafe olsa da onunla birlikte olmak istiyordu. Bu hiç ama hiç mantıklı değildi.

Gerçi arada keyfini yerine getiren şeyler de olmuyor değil.

Kane uzun uzun Beth'le öpüştükten sonra "Hımmmm," dedi. "Harika kokuyorsun? Ne kokusu bu?"

"Şey..." Beth'in yanakları kızardı. Saçlarını her utandığında yaptığı gibi, kulaklarının arkasına attı. Kane onun bu huyuna bayılıyordu. "Şampuan."

El ele tutuşup kaldırımda yürümeye başladılar. Kane, "Az önce hediyeden mi söz ediyordun?" diye sordu.

Beth onu hafifçe dirsekleli. "Bazen küçücük bir çocuk gibi davranıyorsun," dedi. "Biraz bekleyemez misin?"

Kane şakayla karışık bir şekilde, "Oldukça sabırlıyım," dedi. Ne de olsa Beth, Kane'in onu ne kadar süredir beklediğini bilmiyordu. Dahası, Kane hala bekliyordu.

Tereddütle, "Küçük bir şey," dedi ve ceketinin cebinden minik bir paket çıkardı. "Umarım beğenirsin."

Kane kolunu Beth'in omzuna atıp, "Merak etme bebeğim," dedi. "Beğeneceğime eminim."

Kane paketin kağıdını açtı. Paketin içinde üzerinde ikisinin birlikte çektiği bir fotoğrafın bulunduğu bir CD duruyordu.

Tam Beth'e göre bir hediye idi bu. Basmakalıp.

"Ben... Seveceğini düşündüğüm şarkıları CD'ye çektim," dedi Beth. "Bilirsin ya, dinlerken seni düşündüğüm şarkılar falan var içinde."

"Ah, Beth." Kane CD'yi ceketinin cebine koyup onu öptü. Bu oldukça romantik, kalpten gelen bir hediye idi... Tam Beth'e yaraşır bir davranıştı. "Bayıldım," dedi. Gerçi bu *tamamıyla* bir yalan da sayılmazdı. "Eve dönüp dinlemek için can atıyorum." İşte, bu yalandı. Kane, Beth'in ona bir sürü romantik aşk şarkısı çektiğini düşününce, ürperdiğini hissetti.

"Senin hediyen henüz hazır değil," dedi ama yalan söylemişti. Ona hediye almayı unutmuştu. Uzun süredir Noel'de kimseye hediye almamıştı.

Beth boynundaki mavi fulara dokunarak, "Bana bir şey almana gerek yok," dedi. "Bu fular o kadar güzel ki. Hem çok daha pahalı—"

Kane onu bir öpücükle susturdu. "Hediyen kısa süre sonra elimde olacak," dedi. "Çok beğeneceksin." Ne alacağını bile bilmiyordu. "Eee, günün geri kalanında neler yapacaksın?"

"Kane, bugün Noel. Ailemle birlikte olmam gerek."

Kane samimi bir sesle, "Tabii," dedi. "Bunu ben de biliyorum." Aslında, bu hiç aklına gelmemişti. Aile yemekleri. Bu, çoktan beridir unutmuş olduğu aptal bir gelenektir. Noel süslemeleri ve hediyeler de öyle.

"Ya sen? Babanla birlikte... Bize gelmek ister miydin?"

Kane hemen, "Hayır," dedi. "Benim de ailemle birlikte yapmam gereken şeyler var." "Bu şeyler" aslında tek başına bira içip pizza yemek demektir. Babasının Noel olduğunu anımsayıp o gece eve gelip gelmeyeceğini bile bilmiyordu.

Kane bir an için Beth ve ailesiyle birlikte yemek yemeyi düşündü. Annesi öldüğünden beri, gerçek bir Noel yemeği yememişti. Annesinin ölümünden sonra ağabeyiyle tek başlarına kalmışlar, Noel'de sarhoş olup ilahiler söyleyenlerle dalga geçmişlerdi. Aaron üniversiteye başladıktan sonra da Kane yalnız kalmıştı. Öte yandan, Beth'in Noel'i tıpkı bir Hallmark reklamına benziyor olmalıydı: Büyük bir ihtimalle, şöminenin üstüne çoraplar asılmış, yerlere hediye paketleri saçılmıştı. Tüm bunlar Noel kutlamalarında yapılan iğrenç şeylerdi. Ama Kane buna rağmen, Beth'in teklifini cazip bulmuştu. Neden Beth'in ona birtakım değerler öğretmesine engel olsundu ki?

Ama bunları düşünürken bile sıkılmıştı. Bu hiç de iyiye

işaret değildi.

Belki de artık Noel kutlaması yapmak istemeyecek kadar büyümüştü. Belki de artık Noel'i kutlanacak bir gün olarak görmüyordu.

Beth şüphesiz, "Emin misin?" diye sordu. "Çünkü gelirsene hepimiz çok seviniriz. Bizimle olmanı çok isterim."

Kane içini çekti. Ne vakit Beth'in yanında olsa, süngüsü düşüveriyordu. Bu tehlikeli bir şeydi. Ama bir yandan da oldukça cezbedici bir durumdu. Beth onun için uzak durmadığı bir uyuşturucu gibiydi.

"Eminim." Beth'in çenesini yukarı kaldırıp ona bir veda öpücüğü verdi. Kane uyuşturucudan haz alırdı ama bağımlı olmaya hiç niyeti yoktu. Artık gitme vakti gelmişti.

Barın Noel'de de açık olacağını biliyordu. Orası tuhaf bir yerdi. Köhne, grileşmiş, tanıdık insanların takıldığı, her gece oraya giden sürekli müşterilerin ve arayış içinde olanların bulunduğu bir yerdi. Gerçi aradıklarını asla bulamıyorlardı ama yine de geri geliyorlardı.

Burası, özellikle Noel vakti gidecek yeri olmayanların mekanydı.

Powell'ın en sevdiği yeri.

Annesiyle yaptığı o hoş telefon görüşmesinden sonra Kaia dışarı çıkmak istemişti. Biraz eğlenmek istiyordu. Nereye gideceğini de biliyordu. Kayak gezisinden döndüğünden beri Powell'dan haber almamıştı ama bu önemli değildi. O kadınla birazcık eğlenmişti işte. Burası özgür bir ülke değil miydi? Hem kendisi de kasabada eğlenmişti. Reed'le çıkması geçici bir şeydi. Bir daha tekrarlanmaması gereken bir hataydı. Ama eğlenmişti.

Oyun vakti artık sona ermişti. Kaia, Powell'ın ilk fırsatta

onu yanına çağıracağını biliyordu. O kadın artık tarihe karışmış olmalıydı. Ne de olsa ton balığını asla havyara tercih etmezsiniz ve burada havyar olan Kaia'ydı tabii.

Buna rağmen, Kaia bara gidip Powell'a şöyle bir görünüp ona neler kaçırdığını anımsatmak istemişti. Hem Noel'di ve adamcağızın güzel bir hediyeye ihtiyacı vardı. "Almaktansa vermek daha güzeldir" lafını söyleyen kişi Kaia Sellers'la henüz tanışmamış olmalıydı.

Kaia o gece tepeden turnağa yeşilli kırmızılı bir kıyafetleyleydi. Üstünde sırtı açık kırmızı bir bluz, altındaysa yeşil bir etek vardı. Kırmızı topuklu ayakkabılar giymiş, beline de kırmızı kadifeden bir kemer takmıştı. Powell'ı görünce, *hediyeni açmayacak mısın?* diye soracaktı. Kaia bunları söylediğinde, Powell'ın surat ifadesini görmek için sabırsızlanıyordu. Powell onu gördüğüne memnun olmamış gibi yapacak, sonra bir fırsatını bulunca onu arayacaktı. Aralarında böyle yapmayı kararlaştırmışlardı. Kurallar böyleydi. Başkalarının yanında asla konuşmayacaklardı; Kaia başka erkeklerle çıkmayacaktı; birbirlerine herhangi bir bağlılık sözü vermeyeceklerdi ve asla sürpriz yapmayacaklardı.

Aslında bu kurallara uyacak olsa, Kaia'nın evde oturup Powell'ın telefonunu bekliyor olması gerekirdi.

Ama Kaia kurallara uymayı pek beceremezdi.

Bara yöneldi. Dışarıdan burası gri renkli bir beton parçası gibi görünüyordu. Küçük, belli belirsiz fark edilen bir kapısı vardı. Kaia kapıyı açıp içeri baktı. Gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi.

Powell bardaki taburesine oturmuş, kitap falan okumuyordu. Tam aksine, duvara yapışık olan masalardan birine oturmuştu. Elinde kırmızı şarapla dolu bir kadeh vardı. Yalnız da değildi.

Kaia tiksintiyle, *bu, kayak gezisinde tanıştığı kadın olmalı*, diye düşündü. Kadın sarışındı ve gayet formda görünüyordu. Suratında son derece şapşal bir gülümseme vardı. Powell'ın kucagina oturmuş, boynunu öpüyordu.

Kaia'nın yerinde bir başkası olsa, hemen gidip Powell'la yüzleşmeye, ağlamaya ya da gizlice oradan sıvışmaya kalkıştı. Ama Kaia bunları yapacak türden bir kız değildi. Öylece orada dikildi ve onları izledi. Beklemeye başladı.

Powell nihayet onu fark etti. Kayak arkadaşı kulağını öperken Powell, Kaia'yla göz göze geldi. Adamın ne düşündüğünü anlamak güçtü. Bakışlarından pişmanlık mı okunuyordu? Kızgınlık mı? Boş vermişlik mi? Korku mu?

Kaia onun ne düşündüğünü anlayamamıştı. Zaten umurunda da değildi. Asıl mesele, Jack Powell'in ne istediği değildi. Kaia ilişkilerinde kontrolü Jack'e bırakmış gibi davranmıştı. Ne fark ederdi? Bunun için hem para harcamıyordu, hem de Jack kendisini güçlü hissediyordu. Ama artık her şey değişmişti.

Powell oyunu kurallara göre mi oynamıştı? Belki de ilişkilerine farklı kurallar getirmenin vakti gelmişti. Kimin oyununu oynadığını görmesi gerekiyordu. Kaia, kucagında kıvranıp duran sarışına rağmen gözlerini ondan ayırmayan Powell'a pis sıırttı. Sonra arkasını dönüp bardan çıktı.

Derin bir nefes alıp, *sakin ol*, dedi kendi kendine. Öfkesini yatıştırmaya çalıştı. Bu adamla arasında duygusal bir şeyler olmasına izin veremezdi. İkisi arasında süren irade savaşını kaybetmeyi göze alamazdı.

Savaşı kazanacaktı.

Kaia her zaman kazanan taraf olurdu.

Bölüm

8

O, telefona yanıt vermeden önce telefon iki kez çaldı. Bu süre Harper'ın fikrini değiştirmesi için yeterli bir süreydi. Tam telefonu kapatacağı ki vazgeçti. Yapacağı şeyi defalarca düşünmüş ve çok utanç verici olsa da yapmaya karar vermişti.

Dikkatli davranacak olursa, ailesi işinden ayrıldığını asla anlayamazdı. Tek sorun, onlara hala üç yüz dolar borcunun olmasıydı. Daha da kötüsü, hiçbir yerde iş bulamamıştı. Sahip olduğu her şeyi veya organlarını satmadığı sürece bu parayı bulamazdı. Kapana kısılmıştı. Ve bu işten kurtulmanın sadece tek bir yolu vardı.

"Grace... Bu şerefi neye borçluyum?"

Kane. Gururlu, burnu büyük ama zengin. Harper'ın tek yapması gereken ona sormaktı.

Ama ne istediğini bir türlü söyleyemedi. Hani insan yara bandını kolay çıkarmak için hızla çeker ya, belki de Kane'e istediğini bir çırpıda söylemeliydi. "Senden... bir şey isteyecektim," dedi.

Anlaşılan bunu yara bandını çekmek gibi kolay bir biçim

de yapamayacaktı.

“Seni dinliyorum.”

Harper, ailesi onu bu durumda bırakuğı için içinden lanetler okuyordu. Kayak gezisi için ona parayı öylesine vermiş olsalardı, şimdi bu durumda olmayacak, rezil duruma düşmeyecekti.

Ama bundan daha kötüsü de olabilirdi. Kaia'nın ya da Beth'in önünde küçük düşebilirdi. Kane salağın tekiydi. Muhtemelen mezun olana dek de bunu başına kakacaktı ama Kane'in onun hakkında ne düşündüğü umurunda bile değildi. Kane her zaman gerzekçe davranırdı. Harper ona en yakın arkadaşının kız arkadaşını elde etmesi için yardım etmişti. Kane kimdi ki onun hakkında kötü düşünsün?

Harper sakın bir şekilde, “Biraz borç isteyecektim,” dedi. “Üç yüz dolar kadar.”

Kane, “Vavv,” dedi. “Ne için istediğini sorabilir miyim?”

“Hayır, soramazsın.”

“Peki bu parayı bana faiziyle mi ödeyeceksin?”

İyi soru.

“Bilmiyorum.”

Kötü yanıt.

“Grace söylesene, bunu neden yapayım?”

Harper ona ne söylese fark etmeyecekti. “Çünkü bunu yapmamak için geçerli bir nedenin yok,” dedi. Hem ondan yardım istemesi hoşuna bile gidebilirdi. “Çünkü sana borçlu kalmam hoşuna gidebilir, ne dersin?”

“Grace, beni gerçekten iyi tanıyorsun,” dedi Kane hayretle. Harper derin bir oh çekti. “Peki, para sana ne zaman lazım?” dedi Kane. “Bu gece mi?”

Harper gözlerini devirerek, “Basketbol maçına geliyorsan, neden olmasın?” dedi. “‘Erkek arkadaşıma’ destek olmak için

gitmem gerekiyor.” Ne iğrenç bir şeydi bu! Daha önceleri Beth, Adam’ın şans meleği ve ona tezahürat yapan kızdı. Şimdiyse Harper aynı şeyi yapmak için kolları sıvamıştı. Ama nedense salak spor karşılaşmalarını hiç sevmezdi.

Kane, “Eh, bana da destek olursun artık,” dedi.

“Sana mı?”

“Duymadın mı? Takıma geri döndüm bebek. Bu gece ilk maçı yapacağım.”

Harper, “*Sen* mi?” dedi.

“N’olmuş? Becerilerimi okulun en başarılı takımında paylaşsam iyi olmaz mı? Hem o amigo kızları gördün mü?”

“Bana asıl niyetini söylesene sen.”

“Parayı ne yapacaksın?”

“Tamam, anladık.” Harper paraya neden ihtiyaç duyduğunu söylemeye çekiniyor, bunun aptalca olduğunu da biliyordu. Ama kayak gezisine gidemeyecek kadar kötü durumda olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordu. İyisi mi Kane onun karanlık, gizemli bir iş peşinde olduğunu düşünsündü. İnsanın imajını koruması zor işti doğrusu. “Peki, bu gece bana o çeki verecek misin?”

“Orada olacağım,” dedi Kane. “Parayı da getireceğim. Ama bir şey var, Harper.”

Harper bir anda dikkat kesilerek, “Neymiş o?” diye sordu. Kane ona ilk kez ilk ismiyle hitap etmişti.

“Biliyorsun ki bu az para değil.”

“Biliyorum. Dedim ya, param olunca sana geri ödeyeceğim—”

“Ama bu arada bana borçlusun,” dedi Kane.

“Tamam dedik ya—”

Kane, “Hayır, paradan söz etmiyorum,” dedi. “Senden bir iyilik isteyebilirim. Senden bunu istediğimde, hazır olmalısın.”

Miranda bezgin bezgin içini çekerek telefona yanıt verdi ve söylediği ilk şey, “Hayır,” oldu. Harper daha ağzını açıp bir şey söylemeye bile fırsat bulamamıştı.

“Rand, çok eğleneceğiz, yemin ederim.”

“Bunu daha önce de duymuştum galiba.” Ama Miranda bunları söylerken gülümsüyordu. Harper’ın ona yalvarmak zorunda kaldığı o nadir anlar çok hoşuna gidiyordu. İtiraf etmeliydi ki kendisine ihtiyaç duyulduğunu bilmek ve özel birisiymiş gibi, davranılması güzel bir şeydi. Ama bu, Harper’a boyun eğeceği anlamına da gelmiyordu tabii. “Daha önce de aradığında dediğim gibi, oraya gitmeyeceğim. Basketbolun ne kadar sıkıcı olduğunu biliyorsun.”

Harper, “biliyorum tabii” anlamında, “Şey, evet,” dedi. “Zaten bana arkadaşlık et diye gelmeni istemiştım. Hem oraya gitmek istememenin asıl nedeni bu değil, bunu sen de bal gibi biliyorsun.”

Miranda asabi bir şekilde, “Bunu yüzüme vurduğun için sağ ol, Harper,” dedi. Sonra bilgisayarını açtı. Bilgisayarının bekleme modundan çıkmasını bekledi. E-postalarına göz atmak, onun mesaj yazıp yazmadığına bakmak istiyordu. “Neden seninle gelemeyeceğimi biliyorsun.”

Harper gülmemeye çalışarak, “Belki ona iyi davranırsan, sana kostümünü ödünç verebilir,” dedi.

Miranda bir şeyler homurdandı ama sonra o da gülmeye başladı. Tüm sene boyunca kendisiyle ilgilenen tek çocuğun okul maskotu olduğunu ve herkes ona gülerken kocaman yeşil renkli bir kaktüs kostümü giymekten çekinmeyen birisi olduğunu düşününce her şey komikleşiyordu.

Ama... Greg gibi birisinin arada sırada ona ilgi göstermesi de güzel şeydi. Dahası, Greg sandığı kadar da ezik bir tip de-

gildi. En azından, Miranda onu terk ettikten sonra aşağılık herifin tekine dönüşene kadar. Miranda başını sallayarak Greg'i aklından çıkarmaya çalıştı. Basket maçına gidememesinin tek nedeni Greg'di.

E-postalarını açarken yapacak daha iyi işlerinin olduğunu düşündü. Daha iyi işlerle ve daha iyi erkeklerle ilgilenmek istiyordu.

Harper, "Ama Kane de orada olacak," diye sızlandı. "Takıma girmiş."

Miranda'nın gözlerinin önünden daracık basket şortu giyip sahada koşturan Kane Geary geçti.

Harper'a yalan söyleyip, "Umurunda değil," dedi. "Hem hani bana 'Kane'i unut artık' diyordun?"

Bilgisayardan bir bip sesi yükseldi.

Yeni postanız var.

Mesaj yazan oydu.

"Ne dediğimi biliyorum, Rand. Ama ne olacağı belli olmaz..."

"Harper çaresiz olduğunun farkındayım ama lütfen kendini daha fazla acındırma," dedi Miranda e-postalarını açarken. Sonra dalgın dalgın gelen e-postaları okumaya koyuldu. ReadItAndWeep o anda çevrimiçiydi ve sohbet edebilmek için Miranda'nın IM ismini soruyordu. Mesajıysa daha birkaç dakika önce yazmıştı. Acaba ona bir şeyler yazsa, yanıt verir miydi? Onunla çevrimiçiyken konuşmayı göze alabilir miydi? "Bak, gerçekten yapmam gereken şeyler var."

"Ne işi? Daha tatil bitmedi ki! Haydi lütfen, hatırım için!"

"Hoşça kal, Harper. Maçta iyi eğlenceler!"

"Ama—"

Miranda telefonu resmen arkadaşının suratına kapatmıştı. Yaptığının kabalık olduğunu biliyordu ama Harper'ı da iyi tanıyordu. Onu susturmanın tek yolu buydu. Hem şimdi acelesi vardı.

Spitfire: Selam, hala orada mısın?

ReadItAndWeep: Hiç sormayacaksın sandım. N'aber?

Spitfire: Sen de bu kasabada yaşıyorsun. Nasıl gidebilir ki?

ReadItAndWeep: S-I-K-I-C-I

Spitfire: Aynen.

Ama Miranda yalan söylemişti. O anda hiç de canı sıkılmıyordu. *ReadItAndWeep*'le konuşmak o gün başına gelen en güzel şeydi. Onun e-postalarından zeki ve esprili birisi olduğunu anlamıştı. Çılgınlar gibi mesajlaşmaya başladılar. Miranda onunla yazışmanın çok daha keyifli olduğunu fark etti.

ReadItAndWeep: Annie Hall filmini HİÇ izlemedin mi? İnanamıyorum!

Spitfire: SEN de Bring It On'u hiç izlememişsin.

ReadItAndWeep: İkisi aynı şey değil.

Spitfire: Haklısın. Dediğin film berbat. Benimki = Cidden bir klasik.

ReadItAndWeep: Nasıl benim gibi bir film ustasına hakaret edersin? Bu düpedüz saçmalık! Öfkemden kaçamaya hazır mısın bakalım?

Miranda yüksek sesle güldü. Onunla saatlerce "konuşabileceğini" hissediyordu. Hem de Woody Allen'a tapsa bile...

Spitfire: Sanırım, tehlikeyi göze alacağım.

ReadItAndWeep: Demek tehlikeli durumlardan korkmuyorsun. Çok etkilendim doğrusu. Başka tehlikeli bir duruma ne dersin?

Spitfire: ???

ReadItAndWeep: Bence buluşmalıyız. Yüz yüze konuşalım. Ne dersin?

ReadItAndWeep: Spitfire?

ReadItAndWeep: Hey?

ReadItAndWeep: Orada mısın?

Miranda korkudan donmuş halde bilgisayarının ekranına bakıyordu. Ona yanıt verememişti.

Ama bilgisayarını da kapatmamıştı.

Kaia basketbol sahasının kenarına yaklaşmakta olan ve berbat bir “müzik” çalmakta olan bandoya baktı. Bando üyeleri açık tribüne yerleşmek üzereydiler. Belli ki izleyicileri birazcık daha sağır etmek istiyorlardı.

Kaia ilk kez bir devlet okulunda düzenlenen bir spor karşılaşmasına katılıyordu. Karşılaşma tıpkı filmlerdeki gibi gürültülü, can sıkıcı ve zevksizdi. Amigo kızlar oradan oraya koşturuyorlardı. Suratlarını okulun temsili renkleri olan turuncu ve kahverengiye boyamışlar, izleyicileri havaya sokmaya çalışıyorlardı. Sahadaysa, bir grup yakışıklı genç salak bir basketbol topunu potaya sokmak için mücadele ediyordu. Onları izlemek güzeldi de güçlerini böylesine aptalca bir spora harcamaları çok gereksizdi.

O halde, orada ne işi vardı?

Zaten Harper'ın onu karşılaşmaya davet etmesi tuhaftı. Kaia gelmeye razı olunca, Harper bile şaşırmıştı.

Ama Harper şu büyümlü sözleri söylemişti: “Herkes orada

olacak.” Sonra sözlerine bir açıklık getirmek istermiş gibi, “herkesten” kastettiği kişilerin tüm Haven Lisesi öğrencileri ve öğretmenler olduğunu söylemişti. Yani herkesin sevgilisi olan gözde İngiliz bekar da orada olacaktı. Kaia bu yüzden gitmeyi kabul etmişti.

Ne yazık ki oyun başladıktan on dakika sonra bile Powell ortalıklarda görünmemişti. Kaia o gecenin hiç bitmeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Harper ise gözlerini son derece başarılı bir sporcu olan erkek arkadaşına dikmekten yoksun bir halde orada oturuyor, basketbol sahasına bakmakta bile zorlanıyordu.

Kızlar aynı anda esneyip birbirlerine bakınca kahkahalara boğuldular. Can sıkıntısı da paylaşılabilen bir şeydi ne de olsa.

Harper, “Biraz buradan uzaklaşalım mı?” diye sordu. “Bir sigara içmem gerek.”

Kaia o anda sıkıntıdan çıldırmak üzereydi. Hani, lobotomi bile yaptıracak durumdaydı ama sigarayla da idare edebilirdi.

Açık tribündeki yerinden kalkıp kalabalığın arasından geçerken, “Hemen gidelim,” dedi. Harper haklı çıkmıştı: Kasabadaki hemen hemen herkes oradaydı. En ön sırada da can sıkıntısından patlayacakmış gibi duran Jack Powell oturuyordu. Kaia bir an için onun yanına gidip onu tedirgin etmeyi düşündü. Bunu yapsa, Jack’in kayak gezisinde kendisini aldatmasının intikamını gayet iyi bir biçimde alabilirdi. Ama bunu yapsa, ilişkileri hemencecik sona ererdi. Kaia henüz onunla vedalaşmaya hazır değildi. Jack Powell uzaktan bile fark edilen bir adamdı. Sıkıcı kalabalığın arasından sıyrılıyor, çekiciliği etrafa neredeyse gözle görülür dalgalar yayıyordu. Harper, Kaia’nın kime baktığını görünce, ona hak verir gibi içini çekti.

“Ne düşündüğünü gayet iyi biliyorum,” dedi.

Keşke bilseydi. Powell gibi muhteşem bir adamı elde ettiğinin bilinmesi, Kaia’yı havalara uçururdu.

Kaia bakışlarını Powell'ın muhteşem yüzünden ve geniş göğsünden ayırmaya çalışarak, "Haydi gidelim," dedi. Onunla sonra hesaplaşmaya karar vermişti.

Bir yan kapıdan çıkıp sokak lambalarının titrek ışığının altında spor salonunun kuytu ve karanlık bir köşesine sığındılar.

Kaia kendi sigarasını yaktıktan sonra bir sigara da Harper'a ikram ederek, "Erkek arkadaşın seni özlemiyor mu?" diye sordu.

"Yok canım. Günlerdir karşılaşmadan söz edip duruyor. Sanırım şu an düşündüğü son şey benim."

"Bu durumdan pek hoşnut değilsin galiba," dedi Kaia. "Cim ayları sona mı erdi yoksa?"

"Adam'la gayet iyi anlaşıyoruz. Hatta mükemmel bir ilişkimiz olduğunu söyleyebilirim."

Tabii. Kaia'nın Harper'ı rahat bırakmaya ve surat asmasına müsaade etmeye niyeti yoktu. Tek başına arabasına atlayıp evine geri dönmek istemiyordu. Peki ne yapacaktı? Basket maçını mı izleyecekti?

Kaia onun üstüne gitmemeye karar verdi. "Pekala," dedi. "İstediğin kişiyi elde ettiğine sevindim." Harper'a olanların kimin başının altından çıktığını hatırlatmanın bir sakıncası yoktu. Kaia olmasaydı, Harper'la Kane suratlarını pencereye yapıştırıp Adam'la Beth'in tiksiniç bir biçimde oynamasını izlemekle yetineceklerdi. "Baksana, plan işe yaradı. Artık sonsuza dek mutlu olacaksınız. Ama şahsen ben biraz sıkıldım."

Harper heyecanla, "Bence bunun nedeni senin—" dedi ama sonra susup düşünceli bir şekilde geri çekildi. Sigarasından derin bir nefes çekip, "Seni sıkın şey kasaba olabilir," dedi. "Burası herkesin enerjisini yiyip bitiriyor."

Harper nedenin kasaba olduğunu söyleyebilirdi ama Harper farkında olmasa da Kaia asıl meselenin çok daha yakın-

larda bir yerde olduğunu biliyordu. Ne de olsa Adam kasabasının *ta kendisi* demekti. O, Grace kasabasının uslu çocuğuydu. Hani, lise çağına geldiğinde parlayan çocuklardan. Hayatının geri kalanını eski güzel günleri yad ederek geçirebilirdi, her geçen gün büyüyen bira göbeğinden ve dökülen saçlarından bihaber olarak. Ama Harper kasabanın sevgilisi olan bu gençle evlenip onun poker arkadaşlarına yemek ikram edecek türden bir kıza hiç benzemiyordu. Yoksa neden erkek arkadaşının maçını izlemek yerine, dışarı çıkıp sigara içsindi?

Ama bunları düşünmenin ne yeri, ne de zamanıydı. Harper endişelerini kasabaya yıkmakla yetiniyordu. Kaia'ysa ona ayak uyduruyordu.

"Sakin o konuyu açma," dedi Kaia. "Yani okulun tatil olması güzel bir şey diye düşünürsün, değil mi? Hiç de öyle değil. Tatilde insan yapacak bir şey olmadığını daha iyi anlıyor. Yılbaşını New York'ta geçirmek istiyordum ama nerede? Sanırım, yeni yıla taşralı iğrenç erkeklerle ve gazı kaçmış bira eşliğinde gireceğim."

Harper güldü. "Aslında, söylediklerini hakaret kabul etmem gerek. Ama Tanrı biliyor ya yılbaşını New York'ta geçirebilmek için neler vermezdim! Bu kasabada yılbaşında genellikle kasabanın çöp alanında, kullanılması yasaklanmış havai fişekler falan atılır."

İkisi aynı anda gözlerini devirerek, "Korkunç," dediler.

Harper aniden Kaia'ya dönüp gözleri heyecanla parıldayarak, "Biliyor musun?" dedi. "Harika bir evin var. Bir parti vermelisin."

"Ben mi? Ama burada kimseyi tanımıyorum ki."

"Ben tanıyorum... Sana yardımcı olurum."

"Ama sen benden hoşlanmıyorsun," dedi Kaia. "Ve ben de senden hoşlanmıyorum."

Harper muzip muzip gülümseyerek, "Haklısın. Ama bizim iyi bir ekip olduk," dedi.

"Pekala, söylediğini düşüneceğim." Babasının güzelim malikanesine bir yığın sarhoş liseliyi davet etme fikri oldukça cazipti. Kaia, Sellers ailesinin evini Hayvan Çiftliği'ne dönüş-türdükten sonra mimarlık dergileri artık malikaneyle pek ilgilenmeyeceklerdi.

Harper aniden Kaia'nın ailesiyle ilgili düşüncelerini bölüp, "Karnım çok acıklı," dedi. "Sence maç daha ne kadar sürecek?"

"Bilmem! Oyun kurucusuyla çıkan sensin."

"Sanırım orta alan oyuncusu."

"Her neyse. İçeri gidip ona elini çabuk tutmasını söyle-sene."

"Adam'ın bu konuda bir şey yapabileceğini sanmıyorum... Ama biraz buradan uzaklaşırsak, bir şeyler yesek kim farkına varır ki?"

Kaia aklına dahiyane bir fikir gelmiş gibi, "Dur, bir dakika," dedi. "Benim daha iyi bir fikrim var."

Hemen cep telefonuna sarılıp Harper'ın yanından birkaç adım uzaklaştı. Sonra da ezbere bildiği bir numarayı tuşladı. "Alo? Guido'nun yeri mi? Bir sipariş verecektim."

Tamamdı. Yirmi dakika sonra dumanı üstünde tüten bir pizza ayaklarına gelecekti. Tabii pizzanın yanında ateşli bir genç de gelecekti.

Şimdi sıra ikinci aşamaya gelmişti. Kaia başka bir numara tuşladı.

Powell sinirlendiğinde İngiliz aksanı insanın kulağına daha da seksi geliyordu.

Kaia onun öfkeden çıldırdığını bildiğinden, ters ters, "Dı-yarıdayım," dedi. Ama Powell'in telefonu suratına kapatmaya-cağını da biliyordu. "Konuşmamız gerek."

Top potanın yakınından bile geçmeyince, Adam içinden küfürler savurdu. Top ne pötaya, ne de çembere değiyordu. Bu gece bok gibi oynuyordu. Bunun nedenini de gayet iyi biliyordu.

Kane topu alıp potadan geçirince, uzun forvet, "Aslan Kane, süpersin adamım!" diye bağırdı. Kane bunun hemen ardından bir sayı daha yaptı. O gece basketbol sahasında tek bir yıldız vardı. Adam onun suratını bir güzel dağıtmak istiyordu. Onun yüzünden dikkati dağılmıştı.

Yeni antrenör, "Morgan, biraz dinlen!" diye Lubowski isimli hantal orta oyuncularından birini oyuna soktu. Adam sahanın kenarındaki sıranın üstüne çöküp içini çekti. Lubowski ondan daha iyi oynamasına rağmen, maç hiç de istediği gibi gitmiyordu.

Yanında oturan oyuncu, "Adamım, baksana bu sene sana bir rakip çıktı," dedi. Sonra Kane'in her hareketine tezahürat yapan amigo kızları gösterdi. "Burada oturunca, kızlarla kaynaşmak daha kolay oluyor," dedi.

Adam, "Moral verdiğin için sağ ol," dedi ters ters.

İsmi Bill ya da Will olan çocuk, "Hemen kızma canım," dedi neşeyle. "Burada oturmak o kadar da kötü değil. Biliyorum çünkü senelerdir burada oturuyorum."

Kane takımına sayı üstüne sayı kazandırırken Adam, daha ömründe hiç okul karşılaşmasında oynamamış bu gençle kenarda oturuyordu. Bunun önemli olmadığını biliyordu. Kazandığı kupaların, gazete haberlerinin ve kızların hep önemli olmadığını söyler dururdu. Ama kimi kandırıyordu?

Bill'i/Will'i duymazdan gelip kalabalığa göz gezdirdi. Harper'ı görmeyi, onun kendisine gerçek ve önemli bir şeyleri hatırlatmasını umuyordu. Onu bir görebilse, bunun basit bir

karşılaşmadan ibaret olduğunu hatırlayacaktı.

Ama Harper kalabalığın arasında kaybolmuştu. Adam'ın görebildiği tek tanıdık yüz Beth'e aitti. Beth ona bakana dek, Adam bakışlarını ondan ayırmadı. Sonra başını hemen başka tarafa çevirdi. Tekrar sahaya ve oturduğu yerin yanından koşarak geçmekte olan Kane'e döndü.

Kane alçak bir sesle, "Bu gece elinden geleni yaptın," dedi. "Belki bu hafta sonu sana bir şeyler öğretilirim."

Adam oyun dışı kaldığına itiraz etmesi, antrenörüne gidip oyuna geri dönmek istediğini söylemesi ve Kane'den korkmadığını göstermesi gerektiğini biliyordu. Kane'e her şeye sahip olamayacağını ve her zaman kazanamayacağını kanıtlaması gerekiyordu.

Ama Adam bunların hiçbirini yapmadı. Yerinden bile kalkmadı.

İşin aslı, Kane gerçekten de *her zaman* kazanırdı. Adam sürekli olarak kaybetmekten o denli usanmıştı ki! Belki de artık mücadele etmemesi daha doğru olacaktı.

Harper şanslarının bu kadar yaver gideceğini bilmiyordu ama sonradan keyfine bakmaya karar verdi. Jack Powell hışım-la spor salonundan çıktığında, suratı öfkeden kıpkırmızıydı. Her an patlamaya hazır bir hali vardı. Harper onu bir an için bile olsa gördüğüne sevinmişti. Onun yanlarından geçip gideceğini sanıyordu. Ama bunu yapmak yerine, nedense onların yanına gelmişti. Sıkıcı ve bitmek bilmeyen geceleri de renklennivermişti.

Gerçi Harper'ın bir sonraki Fransızca dersinde ne işleyecekleri, kantinin tadilattan geçirilmesi ya da Kaia'nın zırvaladığı diğer şeylerle ilgilendiği falan yoktu. İkisini konuşurken izlemekle yetiniyordu. İşin tuhafı, Bay Powell da Kaia'nın

anlattıklarıyla pek ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Sürekli olarak gözünün ucuyla Harper'a bakıyor, adeta onun konuşmaya katılmasını bekliyordu. Bir şeyler yap der gibiydi.

Jack Powell yedi yıldan sonra Haven Lisesi'ne gelen ilk yeni öğretmendi. Diğer öğretmenlerden oldukça genç ve bir hayli cazibeli olması yüzünden de dedikodular almış başını yürümüştü. Hakkında söylenenler doğru olabilir miydi? Acaba bu yakışıklı öğretmen öğrencilerinden biriyle ilgileniyor olabilir miydi? Acaba Harper'la bire bir konuşmak için fırsat mı kolluyordu?

Böyle bir şey olacak olsa, Harper ona hayatta yüz vermezdi tabii. Bir kere, hayatında Adam vardı. İkincisi, bir öğretmenle ilişkiye girmek kesinlikle yolun yanlış tarafından yürümek demektir. Gerçi bu durum Powell'ın ona gizliden gizliye ilgi göstermesinin keyfini sürmeyeceği anlamına gelmiyordu. Onunla azıcık flört edip Harper Grace'in kim olduğunu gösterebilirdi. Bu adam ona ilgi gösterdiğine göre zevk sahibi biri olmalıydı.

Powell nihayet Kaia'ya sert bir bakış fırlatıp, "Artık geri dönmem gerek," dedi. (Harper içinden, *muhtemelen Kaia gitsin de baş başa kalalım diye bekliyor, diye düşündü.*) "Tabii benden istediğiniz başka bir şey yoksa hanımlar."

Kaia yapmacık bir şekilde gülümseyerek, "Hayır, gitmeyin Bay Powell," dedi. "Sizinle şu daha önce bahsettiğiniz kitap standartları hakkında konuşmak istiyordum. Çok ilginç bir konu doğrusu."

Harper, *rezalet*, diye düşündü. Kaia resmen adama sırnaşıyordu.

Powell kısa bir sessizlikten sonra "Daha önce bu konudan söz ettiğimi hatırlamıyorum," dedi. "Ama bu kitapların birtakım *kurallara* bağlı kalması çok önemli. Yoksa okul yönetimi bu kitapları kullanmaktan vazgeçer. Bunların yerine de başka

kitaplar bulmak pek zor olmasa gerek. Ne dersin Harper?"

"Ne?" Harper konuşmayı takip etmemiştir. Karşısındaki adamın o şirin gamzelerine bakarken neden bahsettiği kimin umurundaydı? "Ha, evet."

Kaia, "Hiç sanmam," dedi. "Elinizdeki kitap tamamıyla yeni ve farklı bir şeyse, yeni kurallar koyulabilir. Bir okul, kitapları kullanmıyor diye bir başka okul da kullanmayacak değil ya!"

Bay Powell tatsız bir ifadeyle, "Ama bu ilginç öyküde bir sorun var. Kitapları ilk kullanan okul bu durumdan hoşnut olmayacaktır," dedi.

Kaia, Powell'in İngiliz aksanını taklit ederek, "Haklısınız, okul salak yerine konmuş gibi hissedecek," dedi. "Kitapları geri almak istediğinde de geç kalmış olabilir." Kaia aniden karanlığa doğru döndü ve arabasından inen birisine el salladı. "Pizzalar da geldi!" dedi neşeyle.

Harper ve Powell hayretle, "Pizza mı sipariş ettin?" dediler bir ağızdan.

Kaia, "Bana aç olduğunu söylememiş miydin?" dedi. Pizzayı nereye götüreceğini bilemeden ortalıkta dolanıp duran pizzacıya doğru seke seke koşmaya başladı. "Gidip pizzaları alayım."

Kaia yanlarından uzaklaşınca, Harper, Powell'in dikkatle Kaia'ya baktığını fark etti Sanki akli karışmış da bir şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu ona.

Harper kalbi güm güm attığı halde, sakın bir tavır takınarak, "Vay, vay, vay," dedi. "Nihayet yalnız kaldık."

Kaia el sallayarak Reed'i selamladı. Onun şaşkın bakışlarına aldırış etmeden, bir eline pizzayı aldı, diğer elini de Reed'in beline atarak onu Harper'la Powell'in yanına götürdü.

Pizza geç kalmıştı ama bu önemli değildi. Kaia saçma sapan şeylerden bahsederek Powell'ı sinir etmiş, bundan son derece büyük bir keyif almıştı.

Reed'le birlikte geri döndüğünde, "Selam millet!" dedi. "Bakın pizzayı kim getirmiş."

Reed üstündeki lekeli iş tişörtüne ve bol blucinine rağmen gayet iyi görünüyordu. Harper'a elini uzattı. Kaia, Reed'in kıvrık saçlarının kapkara, iri gözlerinin üstüne düşüşünü görmezden gelmeye çalıştı.

Reed sanki ağzından çıkan her sözcük dumanlı zihniyle ve dudaklarıyla mücadele ediyormuş gibi, "Ben Reed," dedi. "Sanırım, daha önce de..."

Kaia, "Kim olduğunla ilgilenmiyorlar," dedi. Pizza kutusunu Harper'a uzattıktan sonra elini Reed'in beline attı. Reed inceydi ama kashydı. Kaia gözünün ucuyla Powell'ın tepkisini izleyerek Reed'e baktı ve, "Geldiğine sevindim," dedi.

Harper, "Ben... şey... bi... birbirinizi tanıdığınızı bilmiyordum," dedi kekeleyerek.

Kaia, Reed'in tıraşsız yanaklarını okşayıp Powell'a baktı.

Gözlerini kısıp, "Son birkaç gündür birlikte çok vakit geçirdik," dedi. "Yakınlaştık."

Reed geri çekilerek, "Gitmem gerek," dedi. Harper'ın pizza için verdiği parayı cebine atıp geriye doğru bir adım attı.

Kaia öfkeyle, *nesi var bunun?* diye düşündü. *Kollarına atıldığını fark etmiyor mu? Ne yapacağını mı bilemiyor nedir! Ancak ıssız bir yerde yalnız kaldığımızda mı benimle yakınlaşmaya çalışıyor?*

Kaia aralarında geçenleri hatırlayınca ürperdiğini hissetti. Bir daha Reed'le çıktığı geceyi düşünmeyeceğine dair kendisine söz vermişti.

Dikkatini topla, dedi kendi kendine. *Sakın onu elinden kaçıрма.*

Tatlı bir sesle, "Reed," diye seslendi. Reed dönüp ona baktı. "Bahşışını unuttun."

Kaia yanına gidip Reed'in dudaklarına yumuşacık, şefkatli bir öpücük kondurdu.

Arkasından birisinin içini çektiğini duydu. Sesin kimden geldiğini duymamıştı ama bu kişinin Harper olmadığını biliyordu. Mükemmel.

Reed onu kollarına aldı ve o şefkatli masum öpücük bir anda başka bir şeye dönüştü. Reed'in elleri Kaia'nın sırtında gezinirken bedenleri birbirine kenetlendi, uzun uzun öpüştüler. Sonra her şey sona erdi.

Reed uzaklaştı. Kaia ise ardından karanlığa bakakaldı. Reed gözden kaybolduktan sonra bile bakışlarını oradan ayıramadı.

Bir süre sonra Powell'ın hafifçe öksürdüğünü duydu.

Kaia onun hala orada olduğu unutmıştı.

Bölüm

9

“Hadi Kane, söylesene, nereye gidiyoruz?” Beth yolun her iki tarafında boylu boyunca uzanan çorak çöl arazisine bakıp nereye gittiklerinde dair bir ipucu yakalamaya çalıştı. Ama etraf-
ta joshua ağaçlarından, tepelerden ve yaklaşık seksen kilometre ötedeki bir striptiz kulübünün reklamını yapan ve üstünde XXX yazan tabelalardan başka bir şey yoktu.

“Bana bunu kaçınıcı kez soracaksın?” Kane şaşkınlıkla Beth’e bakıp bakışlarını tekrar yola çevirdi.

Kane o sabah onu arayıp başvuru mektuplarını yazmaya biraz ara vermesini istediğinden beri mi? Markete uğrayıp su ve yiyecek almak için harcadıkları bir saati ve yolda geçen bir buçuk saati de sayacak olursa mı?

Beth yanakları kızararak, “Otuz kez falan,” dedi.

Kane başını sallayıp, “Onun yanına bir sıfır daha ekle, yaklaşmış olacaksın,” dedi. “Peki ben her seferinde sana nasıl yanıt verdim?”

Beth itaatkar bir tavırla, “Bunun bir sürpriz olduğunu söyledin,” dedi.

“Eee? Soracak başka soru yok mu o halde?”

Beth muzip muzip gülümseyerek, “Tamam,” dedi. “Daha çok yolumuz var mı?”

Kane gülmeye başladı. Beth başını deri kaplı koltuğa yaslayıp gözlerini yumdu. Belki de gerçekten biraz rahatlaması ve olayları akışına bırakması gerekiyordu. Sürprizleri hiç sevmeydi ama Kane sağ olsun bunlara alışmaya başlamıştı.

“Sabırlı ol,” dedi Kane. “Beklemesini bilersen iyi şeyler mutlaka gelir.” Elini Beth’in bacağına koyup okşamaya başladı. “En azından, ben bekledim.”

Powell’ın dairesi ancak ödediği para kadar ederd. Bir başka deyişle, kutu kadar bir yerdi. Kutudan tek farkı, yalıtımın daha iyi olmasıydı. Evin dış cephesini kaplayan paslı alüminyum panellerin grili sarılı boyası kalkmıştı. İçerisinin de dış cepheden pek bir farkı yoktu. Powell’ın bu daireye ödediği az miktardaki paranın karşılığı yatağının ancak iki misli büyüklüğündeki bir yatak odası, duşu akan ve küveti olmayan minnacık bir banyo ve oturma odası-yemek odası-giriş-yarı mutfak biçimindeki küçücük alandı.

Kaia bir-iki haftada evin her yerini ezberlemişti. Avokado yeşili duvar kağıtlarının üstündeki su lekelerinin ve kusmuk renkli tavandaki her çatlağın yerini biliyordu. Burada usanmadığı tek şey manzaraydı ama bundan usanmamasının nedeni de manzarayı o güne dek hiç görmemiş olmasıydı. Çünkü Powell onun pencerelere yaklaşmasını yasaklamıştı.

En azından, o güne dek bunu yapması yasaktı. Kaia onun yatağına uzanmış, Powell’ın sinirli bir şekilde odanın içinde volta atmasını izlerken ilişkilerinde güç dengesinin kendisine doğru kaydığını hissetti.

“Bir pizzacıda çalışıyor ha?”

Powell'ın bunu aklı almıyordu. Aklının almadığı tek şey, Kaia'nın bir başkasının kollarına atılması değil, onu pizzacıda çalışan bir çocukla paylaşıyor olmasıydı. Powell ukalanın tekiydi. Tek ortak özellikleri de buydu zaten.

“Kayak meraklısı bir çıtır ha, Jack?”

“Ne o, benden intikam falan mı alıyorsun? Bu sence de biraz çocukça değil mi?”

Kaia omuzlarını silkti. “Yaptığım her şeyi senin için yapmıyorum ki,” dedi. “Bazen benim de canım biraz eğlenmek istiyor.”

Powell ters ters, “Sana liseli gençlerle görüşmemeni söylemiştim,” dedi. “Bu konuda anlaşacağımızı sanıyordum.”

Kaia doğrulup öne uzandı. Powell'ın bakışları ister istemez Kaia'nın göğüslerine takıldı.

Kaia eşyalarını toparlıyormuş gibi yaparak, “Gitmemi mi istiyorsun?” dedi. “Bana uyar.”

Powell yanına oturdu. “Sanırım beni sana ikinci bir şans vermeye ikna edebilirsin,” dedi. Ellerini Kaia'nın çıplak omuzlarında, boynunda ve sırtında gezdirmeye başladı. “Ama pizzacı çocuğu terk edeceksin.”

Kaia parmaklarını Powell'ın kolunda gezdirerek, “Ya sen?” dedi. “Pamuk Prenses'i terk edecek misin?”

Powell, “Anlaşmamız böyle değildi,” dedi.

Kaia yavaş yavaş gömleğinin düğmelerini açtı. Kırmızı renkli dantelli sutyenini gözler önüne serdi. “Yeni anlaşma yapalım. Sen de istediğini yap, ben de yapayım.”

Powell tehditkar bir ses tonuyla, “Paylaşmayı sevmem,” dedi. Sonra Kaia'nın arkasına geçip ona sarıldı. Ama ona biraz fazla sıkı sarılmıştı.

Kaia başını geriye çevirerek, “Ne tesadüf,” dedi. Neredeyse dudak dudağa kalmışlardı. “Ben de sevmem.”

Harper başarısız olmaya inanmazdı. O yüzden, annesiyle babası eskicilik oynamaya karar verdiklerinde, planını çoktan yapmıştı. (Eskicilik, bitpazarlarında başkalarının eski püskü antikalarının peşine düşmek demektir.) Zaten artık çalışmadığı için dünya kadar vakti vardı. Bu zamanı, evi hazırlayarak geçirecekti. Adam geldiğinde, akli başından gidecekti.

Adam kapıda duraksayarak, “Şey, Harper...” dedi. “Neler oluyor?”

Harper kenara çekilip Adam’ın içeriği görmesini sağladı. “Hoşuna gitti mi?” dedi. “Senin için yaptım. Şey... ikimiz için.”

“Oo... Vay canına!”

Harper çalışmayı pek sevmediği halde, son birkaç saatini evin oturma odasını bir kayak merkezine çevirmek için harcamıştı. Elektrikli şömine sanki içinde gerçek odunlar yanıyormuş gibi çatır çutur sesler çıkarıyordu. Duvarlarda kar tanesi görünümünde kağıt süslemeler asılıydı. Müzik setindense Bing Crosby’nin “Beyaz Noel” isimli şarkısı yükseliyordu. (Annesiyle babasının Noel şarkılarına tapması çok iyi olmuştu. Evde bunlardan raflar dolusu vardı.)

Harper onu battanilerle kaplı koltuğa doğru götürürken Adam, “İyi de bunu neden yaptın?” diye sordu. Harper klimayı açmış, içerisini bir güzel soğuttuktan sonra da Adam’a bir fincan sıcak çikolata getirmişti.

“Harper hani sessiz sakın bir gece geçirecektik? Dünkü basket maçından sonra—”

Harper Adam’ın saçlarını karıştırarak, “Boş ver şimdi maç,” dedi. O sırada konuşmak istediği son şey Adam’ın başarısızlıklarıydı.

“Biraz kendimizi şımartmanın iyi olacağını düşündüm,” dedi. “Ne de olsa, kayak gezisinden sonra...” Bunu nasıl söyle-

mesi gerektiğini bilemiyordu. "... İşler pek de umduğumuz gibi gitmedi," dedi. "Ben de o anı 'tekrar' yaşayabiliriz diye hazırlık yaptım."

"'Tekrar' mı?"

"Hatırlıyor musun, küçükken seninle bahçede oyun oynardık. Bazen hile yapmaya kalkışırydın..."

Adam gururlu bir tavırla, "Asla hile yapmadım," dedi.

Harper ona sokularak, "Her neyse," dedi. "Birisi ya da bir şey oyunumuzu böldüğünde, hiçbir şey olmamış gibi oyuna baştan başladık. 'Tekrar'dan kastettiğim buydu."

"Sana hiç ne kadar tatlı olduğunu söylemiş miydim?" dedi Adam. Harper o anda Adam'ı geri kazandığını anladı.

"Yeterince söylemedin."

İçerisi cehennemden çıkmış romantik bir sığınak gibiydi. Daha doğrusu, cehennemin ücra bir köşesi olduğu da söylenebilirdi. Loştu. Her yerde boş pizza kutuları vardı. Burası, Kane'in ağabeyinin dairesiydi. Aaron Geary ve arkadaşları süt sandıklarından ve bahçe mobilyalarından oluşturdukları eğreti sandalyelerin üstüne oturmuşlardı. Kane'le Beth ise bir kenarı yırtık olan ve dört bir yana plastik boncuklar saçan bir pufun üstüne çökmüşlerdi.

Bir kız daha ne isteyebilirdi ki?

Beth hayatında ilk kez bir bong, yani ot içmek için kullanılan aparatı görüyordu. Devasa boyutlardaki bong elden ele dolaşıp sıra kendisine geldiğinde, "Hayır, teşekkürler," dedi. Bütün öğleden sonra mümkün olduğunca az nefes alıp vermişti. Oda dumandan geçilmiyordu. Esrarlı havayı içine çekmemek için bayağı mücadele verdiği halde, başı çok kötü zonkluyordu. Sabrı da tükenmek üzereydi.

Başını keyifle sallayarak bir Jimmy Buffett albümüne eşlik

eden Kane'e dönüp, "Bir dakika konuşabilir miyiz?" dedi. Albüm bitince yeniden başlıyor, Beth'i çileden çıkarıyordu.

Kane'i oturdukları pufun üstünden ayağa kaldırıp karanlık koridora çıkardı ve Aaron'ın odasına soktu.

Aaron arkalarından, "İyi eğlenceler aşk kumruları!" diye seslendi. "Çarşafı yeni değiştirmiştim!"

Aman ne güzel.

Beth suratını ekşitip odadaki hiçbir şeye dokunmamaya çalıştı. Yatağın üstündeki şilteden kırık dökük şifonyere kadar her şey bir karış tozla kaphydı. Odadaki tek süs eşyasıysa birkaç boş votka şişesiydi.

Kane ona sokularak, "İyi vakit geçiriyor musun tatlım?" diye sordu. Tüm öğleden sonrasını ot ve bira içerek geçirdiğinden ayakta zor duruyordu.

Kane ona dokununca, Beth irkilerek başını diğer tarafa çevirdi. Kane'in ağzı leş gibi ot kokuyordu. "Hayır, hiç iyi vakit geçirmiyorum," dedi. "Beni neden buraya getirdin?"

Kane şiltenin üzerine uzanıp beceriksizce Beth'i yanına çekmeye çalıştı. "Ne demek istiyorsun? Ufak bir gezintiye çıktık işte. Eğleneceğini düşünmüştüm."

"Kane, beni bu kuş uçmaz kervan geçmez yere getirdin. Ağabeyinin serseri arkadaşlarıyla oturup eğleneceğimi nasıl düşünürsün? Böyle bir yerde insan nasıl eğlenebilir ki?"

"Öf, gevşe biraz Manning. Neden bu kadar gerginsin?"

Beth, Kane'in kan çanağına dönmüş gözlerinden, onun bunu ağzından kaçırıldığını anlamıştı. Ama Kane hiçbir şeyi boşu boşuna söylemezdi.

Kane ayağa kalkıp ona sarılmaya kalkışınca Beth onu itti.

Gururlu bir ifadeyle, "Gidiyorum," dedi. "Bensiz daha çok eğleneceğin kesin." Bunu acımasızca, hatta öfkeli bir biçimde söylemişti. Belki de Kane haklıydı. Belki de kendisi gerçekten

de gergin bir tipti. Adam bunu ona asla söylemediyse de arada sırada ima etmemiş miydi? Neden birkaç saatliğine de olsa azıcık gevşeyip zihnini boşaltamıyordu?

Kane, Beth'in koluna yapışıp onu kendine doğru çekti. "Beth, bekle. Gitme. Öyle dememeliydim. Söylediklerim doğru değil."

Beth, Kane'in gözlerine bakmadan, yavaşça, "Hayır, doğru," dedi.

"Hayır, değil. Seninle birlikte vakit geçirmekten çok keyif alıyorum. Sen kesinlikle eğlenceli birisin."

"Sahi mi?" Kane tatlı dilliydi ama bu sefer kendini affettirebilmesi için daha fazlasını yapması gerekecekti.

Kane yatağa oturup, "Bak, doğruyu söylemek gerekirse buradan hoşlanmayacağını tahmin ediyordum," dedi. "İstersen gidebilirsin. Seni bu konuda suçlayamam. Seni asla buraya getirmemeliydim."

Beth'in duraksamasına neden olan şey Kane'in sözlerindeki samimiyet ve kırılğanlıktı. Kane'in yanına oturdu. "Peki, beni neden buraya getirdin?"

Kane dalgın dalgın ağabeyinin yatak örtüsüyle oynuyordu. Elleri baktı ve, "Çok aptalca bir neden yüzünden," dedi.

Beth aralarında geçen konuşmanın kontrolünün kendisine geçtiğini anlayınca keyiflenmişti. "Öyle mi?" dedi. "Neler oluyor?"

"Ben... Sadece ağabeyimle tanışmanı istemiştım," dedi Kane. "Ona gösteriş yapmak istemiştım." Beth'e sarıldı. Beth bu sefer geri çekilmedi. "Ona şeyi göstermek istiyordum..."

Beth nazıkçe, "Neyi?" diye sordu. Sonra Kane'in elini tuttu.

"Ailemle tanıştırdığım ilk kız sensin Beth. Kendimle... gurur duyuyorum. Yani senin gibi muhteşem bir kızla çıktığımı için, senin gibi bir kız benimle birlikte olmayı istediği için çok

mutluyum.”

“Kane...”

“Tam bir ezik gibi konuştum.”

“Hayır!” Bunlar Beth’in hayatında duyduğu en hoş sözlerdi. Az kalsın Kane’in bir açıklama yapmasına fırsat bile vermeden çekip gidecekti. Kendisine kızdı. İnsanlara karşı hep peşin hükümlü davranıyordu. Hep bir şeyler planlıyor, hiçbir şeyi olduğu gibi kabullenemiyordu. Bu yüzden de çoğu zaman bazı şeylerin keyfini süremiyordu. Ama işin iyi yanı, değişmek için önünde hala vakti vardı.

Kane fena halde utanmıştı. “İçeri gidelim,” dedi.

Beth onu kendisine doğru çekip öptü. “Ne acelen var?” dedi. Aniden, kirli yatak örtüsünün, eğri büğrü şiltenin, tavandan sarkan örümcek ağlarının ve kapının ardından konuşmalarına kulak kabartan serserilerin umurunda olmadığını fark etti. Onu ilgilendiren tek şey Kane’di... Onu ne kadar umursadığını göstermek istiyordu.

Adam, Web sitesinde okuduklarını anımsamaya ve rahatlatmaya çalıştı.

Rahatla, diye düşündü. Bu anın keyfini çıkar. Harper’la iyi vakit geçirmeye bak.

Bunları yapmayı denedi. Harper’ı öptü, sırtını okşadı, gözlerini yumdu ve bluzunu çıkardı. Harper çok güzel görünüyordu. Bedeni öylesine muhteşemdi ki! Ama... hiçbir şey olmuyordu. Sanki yaptıkları her şey bir senaryonun parçasıydı. Elini oraya, buraya koyuyor, havaya girmeye çalışıyordu. Ama arkasında çalan kahrolası Noel müziği her şeyi mahvediyordu.

Harper yüzünü Adam’ın boynuna gömerek, “Oo Adam, saçının kokusuna bayılıyorum,” dedi.

Beth de hep aynı şeyi söylerdi.

Aniden gözünün önüne Beth geldi. Beth ona bakıyor, muzip muzip gülümsüyordu. Birden yanında Kane belirdi. Beth'i öpmeye başladı. Sonra ikisi Adam'a bakıp gülmeye başladılar. Aptallığına ve beceriksizliğine gülüyorlardı.

Adam duvarların üstüne üstüne geldiği hissediyordu. Çı-
kın zihninden, diye bağırmak istiyordu. Önceki gece hiç uyuyamamıştı. Sürekli olarak aklına Kane'in takımına galibiyet getiren son atışı geliyordu. Kane topu potaya sokarken, kendisi kenarda oturmak zorunda kalmıştı. O anda tek istediği, or-
lardan uzaklaşıp yalnız kalmaktı. Ama Harper onu zorluyor, yapamadığı ve olamadığı şeyleri hatırlatıyordu. Bunlara dayanacak hali kalmamıştı.

Harper'ı sert bir biçimde itip, "Dur!" diye bağırdı. Baş çatlayacakmış gibi ağrıyordu.

Harper hafifçe yanağını okşayarak, "Neyin var?" dedi. "Sorun nedir?"

Adam eliyle odadaki süslemeleri ve müzik setini işaret ederek, "Her şey," dedi. "Düşünmek istediğim son şey bu, Harper. O gece hiç olmamış gibi davranacaktık hani? Olanları bir kez daha hatırlatmana ne gerek vardı ki?"

"Ama ben sanmıştım ki bir daha denersek..."

Adam aslında ona kızgın olmadığını biliyordu ama bunu itiraf edemeyecek kadar utanıyordu. Onu bir kez daha yarı yolda bıraktığını söyleyemiyordu. Ne biçim bir adamdı? Kudurmuş hormonları ihtiyacı olduğunda nereye kaybolmuşlardı? Yanında onu arzulayan kız arkadaşı, elinde bir fincan sıcak çikolata vardı ama penisi sönük bir balon gibiydi.

Telaşla, "Gitmem gerek," dedi. Harper'ın ona acıyan gözlerle bakmasına tahammül edemeyecekti. Derhal oradan çıkıp gitmesi gerekiyordu. Ya Harper ona acımayı bırakır da onu küçümsemeye başlarsa ne olacaktı? Ya birkaç gün sonra ya da

birkaç hafta sonra bu durumdan bunalacak olursa ne olacaktı? Ya ondan sıkılırsa ne yapacaktı? Ya arkadaşlarına olanları anlattırsa ne bok yiyecekti?

İçinden, *saçmalama, karşındaki Harper, dedi. Ona güvenebilirsin.*

Samimi bir şekilde, "Özür dilerim," dedi. Ama Harper'a dokunmaya cesaret edemedi. "Gerçekten çok özür dilerim. Kafayı falan yemedim. Sadece..." Ayağa kalkıp geriye doğru bir adım attı. "Gitmem gerek. Seni sonra ararım."

Evet, karşındaki Harper'dı. Ona herkesten çok daha fazla güvenebilirdi. Ama hala ne kadar güveneceğini bilmiyordu.

Beth'ten ve Kane'den sonra artık güven diye bir şeye inancı kalmamıştı. İhanet önlenemez bir şeyse, belki de yalnız olmak çok daha iyiydi.

Dediklerini yutmuştu. Kane aile mevzularını işe karıştırarak, kendisini acındırabileceği konusunda yanılmamıştı. Bir kez daha içgüdüleri ona doğru şeyi yaptırmıştı. Zavallı Kane, birisine açılmaya ne kadar da muhtaçtı. Sevgili ağabeyine sevgili kız arkadaşıyla gösteriş yapmak istemişti. Aaron'ın odasında öpüşmekten ileri gitmemişlerdi. Kane aynı numarayı kayak merkezinde, odasında dünya kadar vakitleri varken yapmış olsaydı, neler olabileceğini düşünmeden edemedi.

Tabii, söyledikleri tamamıyla yalan da değildi. Beth'i buraya getirirken aralarında tatsızlık çıkabileceğini tahmin etmişti. Acaba gerçekten de ağabeyine Beth'le hava atmak, onun sahip olmadığı bir şeyi kendisinin sahip olduğunu göstererek hava mı atmak istemişti?

Kane düşüncelerinden sıyrılıverdi. Bilinçaltının derinliklerine inip kendisini yormak gibi bir niyeti yoktu. Bu işi kızlara bırakmak daha iyiydi.

“Biraz sonra gidebiliriz,” diye fısıldadı. Beth ağabeyinin Grand Theft Auto ve Gran Turismo 4 isimli oyunlarla ilgili anlattıklarıyla ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Harika bir kızdı doğrusu.

Beth tamam anlamında belli belirsiz başını salladı. Kane ayağa kalkmadan önce, hafifçe Beth’in omzuna vurdu. Derken, odadaki gençlerden biriyle göz göze geldi. Bu, ince uzun, saçları karmakarışık genç, üniversiteden terkti ve “C” olarak tanınırdı. Kane başıyla çocuğa koridora çıkmasını işaret etti. Odadan çıkarken C’nin peşinden geleceğini biliyordu. Oraya geliş nedenini halletmeden gitmeyecekti.

C yalnız kaldıklarında, boğuk bir sesle, “Selam Kane, görüştüğümüze sevindim,” dedi. Kane’le tokalaştıktan sonra yüzünü buruşturdu. “Ama bunca yolu boşuna geldin.”

Kane, “Neden bahsediyorsun?” dedi. Beth’e hediye olarak ne alacağına günlerce kafa patlattıktan sonra aklına yılbaşı gesesini unutulmaz kılacak bir şey gelmişti. C de her zamanki gibi elinden geleni yapacağını söylemişti.

“Bak adamım, kusura bakma. Elimde istediğin şeyden var sanıyordum ama yokmuş. Bu işler nasıldır bilirsin.”

“Hayır, bilmem. Ta buraya kadar gelmeden söyleseydin ya şunu!”

C omuzlarını silkip, “Unuttum,” dedi. “N’apabilirim ki?”

Kane öfkeyle, “Elinde hiçbir şey mi yok?” dedi. “Küçücük bir şey bile yok mu yani?”

C bir fare gibi sırttı. “Şey,” dedi, “zulada her zaman bir şeyler bulundururum.”

“Tamam, o da olur.”

“Yok, onları veremem. Acil durumlar için saklıyorum.”

Kane, “Değerinin iki mislini öderim,” dedi. Ne de olsa onunki de acil bir durum sayılırdı.

“Olmaz. Bunun parayla ilgisi yok. Elimdekileri satmıyorum.”

Kane o güne dek onu asla yanıltmayan bir şey söyledi: “Her şey satılıktır,” dedi. “Bende mutlaka senin istediğin bir şey vardır, sırf benim bulabileceğim bir şey.”

“Aslında...” C dudağını ısırıldı. “Bir şey olabilir... Ama hoşuna gitmeyebilir.”

C sonunda baklayı ağzından çıkardı. Başka şartlar altında olsaydı, Kane çocuğun suratına güler, çeker giderdi. Ama o gün C'nin şanslı günüydü.

Kane gururla, “Benden öyle bir şey istedin ki bunu sana başka kimse bulamazdı,” dedi. Plan yapmaya başlamıştı bile. Yapacağı şey ahlaksızca, alçakça bir şey olacaktı. Dahası, birisi çok ama *çok* mutsuz olacaktı. Ama Kane istediğini elde edecekti.

Sonuç olarak, ne önemi vardı ki?

Bölüm

10

Harper kendini yastığının üstüne bırakıp bitkin bitkin, "Saa-
tin kaç olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Seni uyandırdım mı prenses?" Harper, telefonda bile
Kane'in kendisine sahte bir özen gösterdiğini anlamıştı. O haf-
ta o kadar berbat geçmişti ki Kane'i çekecek hali yoktu.

"Evet."

"Güzel... Hemen kalkman gerek, yoksa geç kalacaksın."

"Nereye geç kalacağım?" Harper telefonu neredeyse
Kane'in suratına kapatacağı. Kane'in salak oyunları için vakit
henüz çok erkendi.

"Ama bir randevun var."

"Hiç sanmam." Harper bu konuyu konuşmak bile istemi-
yordu. Adam, Harper'ın oturma odasını kayak merkezine dö-
nüştürmesinden beri oralıkta görünmüyordu.

"Artık var. İsmi C. Ona bayılacaksın." Kane güldü. "Aslın-
da ondan nefret edeceksin. Ama onunla buluşmaktan başka
seçeneğin yok."

Harper asabi bir şekilde, "Telefonu kapatıyorum," dedi.

“Bak, C birkaç sene önce Haven’dan mezun oldu. Ama seni hala unutamamış. Nedendir bilmem ya neyse.”

“Bunu duymamış olayım,” dedi Harper ters ters.

“Onu çok etkilemişsin.”

“Bak sen!”

“Bak, çocuk sana abayı yakmış... Düşünsene, ne romantik! Biraz da ürkütücü tabii.”

Harper sözcükleri yaya yaya, “Aman ne hoş,” dedi. Ama bu çocuğun kim olduğunu da merak etmişti.

“Zavallı çocuk seninle o kadar çok tanışmak istiyor ki, ona senin onunla buluşacağını ve öğle yemeği yiyeceğini söyledim.”

Harper neredeyse telefonu yere düşürecek. “Ne yaptın, ne yaptın? Neden onunla buluşacaktım?”

“Çok yufka yürekli bir kız olduğun için olabilir mi acaba?” dedi Kane.

“Aman ne komik. Aklıma hiç birisinin bana yufka yürekli diyeceği gelmemiştir.”

“O halde, bana borcun olduğunu sana hatırlatmam gerek.” Harper öfkeyle telefonu sıkı. Kane’den asla karşılıksız bir şey istenmeyeceğini tahmin etmeliydi. “Senden bana olan borcunu ödemeni isteyeceğim.”

“Kane, sırf bana borç verdin diye, beni serseri arkadaşlarından birisine ayarlayamazsın.”

“Yapma Grace, sadece öğle yemeğine çıkacaksın. Sana git de Sürtükler Oteli’nde bir gece geçir demiyorum. Bırak da çocuk sana öğle yemeği ısmarlasın, birkaç iltifat etsin, sonra da evine bıraksın,” dedi Kane lakayt bir şekilde. “Ha bu arada, bir de sana bana getirmen için bir paket verecek. Onu da alabilirsen harika olur.”

Harper, “Ya sana hayır dersem ne olacak?” diye sordu.

“Çeki bozdurdun mu?”

Kahretsin.

Hayır.

“Ödemeyi her an durdurabilirim.”

Harper telefonu duvara fırlatmak istiyordu. Kane bazen gerçekten de adi herifin teki olabiliyordu. Hatta her zaman öyle olduğu da söylenebilirdi.

Kane yılışık yılışık, “Ama bunu arkadaşlarımdan birine asla yapamam,” dedi. “Çünkü arkadaşlar birbirlerine destek olur, değil mi?”

“İsmi C mi?” diye sordu Harper. “Nasıl bir isim bu?”

“Öylesine bir isim işte.”

Tabii.

“Ağabeyinle aynı okulda mı okuyor?”

Kane, “Eskiden okuyordu...” dedi.

“Ne o, mezun mu oldu yoksa?” diye sordu Harper. Bir dahiyeye çıksa fena olmazdı hani.

“Hayır... Başka işlerle meşgul.”

Demek bu çocuğun ne bir ismi, ne de bir geleceği vardı. İşte, bu harikaydı! Ama... yaşı ondan daha büyüktü. Onu beğeniyordu. Hayatındaki esas erkek için bunları söylemesi mümkün değildi. Zaten bu çocukla buluşsa, gerçek bir randevuya çıkmış da olmayacaklardı. Adam'ın bu yüzden surat asması da gerekmeyecekti. (Çünkü ruhu bile duymayacaktı.)

Kane hevesle, “Böylece, benden aldığın borcu faiziyle de ödemek zorunda kalmayacaksın,” dedi.

Beleşe öğle yemeği, faizsiz bir borç ve birkaç saatini ona ne kadar harika olduğunu söyleyecek bir çocukla geçirmek mi?

“Gitmem gerek, Kane... Galiba bir randevum var.”

Powell çikolatalı kurabiyesini sütüne batırıp bir ısırık aldıktan sonra “*Mon chérie*, sana bir önerim var,” dedi. Kaia özlemle

ilk gecelerini kırmızı şarap ve ithal peynirlerle geçirdiklerini anımsadı. Şimdi önlerinde sadece kurabiye ve süt vardı. İşler ne zaman böylesine rezil bir hale gelmişti?

“Seni dinliyorum,” dedi.

“Yılbaşı gecesi ne yapacaksın?” diye sordu Powell.

Kaia hiç renk vermemeye çalıştı ama içi içine sığmıyordu. Acaba Powell yılbaşını onunla birlikte New York’ta mı geçirmek istiyordu? Galiba oynadığı oyun sonunda meyvesini vermeye başlamıştı.

Powell, “Bir partiye katılmam gerek,” deyince, Kaia şaşkınlıkla ona baktı. Bu adam daha birkaç hafta önce, okulda ona gülümsemesini bile yasaklamıştı. Yoksa şimdi onunla birlikte bir yere mi gitmek istiyordu?

“O partiye mutlaka katılmam gerek,” diye sızlandı Powell. “Ama saat bir-iki gibi evde olacağım. O yüzden...”

Kaia onun neden bahsettiğini anlayınca, “Ne?” diye bağırdı. “İşim yok da yılbaşı gecesi oturup seni mi bekleyeceğim? Sen beni zavallı mı sandın?”

Powell, “Ama bu gece buraya gelmek senin için sorun olmadı,” dedi. “Hatırladığım kadarıyla, başka zamanlarda da buraya gelmekten hiç şikayetçi olmamıştın.”

“Ama o gece yapacak başka işlerim var.”

Powell yatakta doğrulup şüpheyle ona baktı. “Başka bir şey mi, başka birisi mi var demek istedin?” diye sordu.

Powell’in kıskançlık dolu sesi Kaia’ya Reed’le yaptığı ulak gösterinin işe yaradığını kanıtlıyordu. Ama Powell henüz derisini almamıştı. Kaia’nın her dakika telefon bekleyeceğini sanıyorsa, fena halde yanılıyordu. Kaia anlaşmalarına sadık kalıyordu tabii ama sırf anlaşma yaptılar diye Powell’a ait de değildi.

Kaia o anda evinde bir parti vermeye karar verip, “O gece bir parti vereceğim,” dedi. “Ama ilerleyen saatlerde sıkılacak

olursam, *ben seni ararım*. Gerçi böyle dediğime bakma, partilerim genellikle sıkıcı geçmez.”

Powell onu kendisine çekip, “O halde, sana iyice doayım,” dedi.

“Hayır, gidiyorum,” dedi Kaia. Yalvarma sırası Powell’daydı.

“Yok canım, dur, hemen sinirlenme. *J’ai besoin de toi, mon amoureuse. Reste avec moi... Je t’implore.*”

Sana ihtiyacım var sevgilim. Benimle kal. Sana yalvarıyorum.

Powell, Fransızca konuştuğunda Kaia’nın ona bayıldığını biliyordu. İngiliz aksanı Fransızca sözcüklerin arasından belli belirsiz hissediliyordu.

Buna aşk dili diyorlardı. Ama Powell’in ses tonunda saf ve temiz hiçbir şey yoktu... Onun tek hissettiği katıksız bir arzuydu. Kaia’ya ihtiyacı vardı.

Kaia’yı bundan daha fazla hiçbir şey etkileyemezdi.

Powell’in kollarına atılıp, “*Je suis ici,*” dedi. “*Et je suis tout tiens.*”

Buradayım.

Ve her şeyimle seninim.

Altmış beş kilometre sırf öğle yemeği yemek için uzun bir mesafeydi. Harper, Kane’den benzin masrafını da istemesi gerektiğini düşündü.

Sonradan Harper’in kendine bir sürü şeyi yapması gerektiğini hatırlatacak vakti oldu çünkü C’nin Jay-Z albüm koleksiyonundan, arkadaşlarıyla her an kurmayı planladığı garaj müzik grubundan söz edişini dinleyecek hali yoktu. (Açıkçası, C’nin yapmak istediği bir sürü şey vardı da Harper’a gösterecek birkaç dövmeden ve liseli gençlere sattığı yasadışı uyuşturuculardan başka bir şeyi yoktu.)

Harper onu hatırlamıştı. Grace kasabasında Charles Dal-

las, namı diğer “Chuckie D” olarak bilinirdi. Bu çocuk nereye ait olduğunu bulmak için sürekli olarak arkadaş değiştirdi. Önce ortaokulda Zindanlar ve Ejderhalar oyunuyla ilgilenen arkadaşlarını terk edip rapçilerle takılmış, sonra da okuldaki zamanlarını genellikle park alanında geçiren ve Grace’ten kurtulduklarında neler yapacaklarından söz eden serserilerle takılmaya başlamıştı. Ama birçoğu kasabadan ayrılmayı başaramamıştı.

Harper’ın bayat “bizon” burgeri ve yine bayat patates kızartmalarıyla dolu olan tabağına hiç dokunmadığını fark etmeyen C, ona, “Tatlı ister miydin?” diye sordu. Bu berbat yerde ağzına bir lokma bile atmaya niyeti yoktu. Restoran eski araba plakalarıyla süslenmiş ve otoyolun kenarında bulunan alelade bir yerdi. Buraya ancak eve gidip futbol maçları izlemeden ve kamyonetlerini bakıma almadan önce birkaç tek atmak isteyen serseriler gelirdi. Yarı yolda, yani her iki kasabanın tam ortasında buluşmaya karar vermişlerdi ama yaklaşık olarak yüz yirmi kilometre yol katedeceği Harper’ın sonradan aklına gelmişti. En azından C bir üniversite kasabasında, başka insanlarla, başka binalarda ve etraflarını dört bir yandan kuşatmış gri renkli bir arazinin bulunmadığı bir yerde yaşıyordu.

Harper yemek boyunca takındığı monoton ses tonuyla, “Teşekkürler,” dedi. “Tokum.”

C ceketinin cebine vurup sırtıttı. “Aklımda başka bir şey vardı,” dedi. Harper, C’nin cebinde ne olduğunu duymak bile istemiyordu.

Bezgin bir şekilde, “Başka zaman,” dedi. “Böyle iyiyim. Gerçekten.”

C onu beğeniyle tepeden tırnağa süzerek, “Biliyorum,” dedi. “Hala burada olduğuna inanamıyorum. Yani düşünsene,

şu anda karşımda lanet olası Harper Grace duruyor! Hem de bu çöplükte ve benimle birlikte... Hayal görüyor olmalıyım."

Harper hafifçe gülümsedi. İltifat kimden gelirse gelsin, yine de güzeldi.

C masaya bir tomar para bırakıp, "Çocuklar buna hayatta inanmayacaklar," dedi.

C sandalyesini çekip Harper'ın masadan kalkmasına yardımcı olurken, Harper, "Hangi çocuklar?" dedi. Doğrusu, C serserinin teki olmasına rağmen, hala bir beyefendi gibi davranıyordu.

"Bilirsin ya, Haven'dan bir sürü çocuk işte," dedi C. "Hiç kimse seni unutamamış. Yani, sen *Harper Grace*'sin!"

Harper yüzüne düşen bir tutam saçı geriye itti. C'nin arzu dolu bakışlarının altında resmen eziliyordu. Demek bir grup hayranı vardı ha? Birlikte park alanına giden çakıllı patikada yürürlerken Harper, C'ye bir şans tanımaya karar verdi. Koluna girip tatlı bir ses tonuyla, "Eee, C," dedi, "beni bu denli unutulmaz kılan şey nedir bakalım?"

C sınırlı sözcük dağarcığıyla Harper'a iltifat etmeye koyulunca, Harper'ın keyfi yerine gelmeye başladı. Demek başkaları tarafından tapılacak derecede beğenilmek böyle bir histi. Bunun nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu.

"... Biliyor musun, acayip seksisin. Yani ne bileyim, çok ateşlisin."

Harper, "Ama erkek arkadaşım öyle düşünmüyor," deyiverdi. Bunu söylediğine inanamıyordu.

"Senin seksi olduğunu düşünmeyen bir herif sersemin tekidir," dedi C hayretle.

Harper dikkatle C'ye baktı. Düşündüğü kadar da kötü değildi. Onun çarpık gülüşünü ve gözlerinizin içine baktığında, bir gözünün başka bir yana kaydığını görmezden gelecek olur-

sanız, hiç de fena değildi. Tabii, sivilceli cildini ve yağlı saçlarını da görmezden gelmeniz gerekiyordu.

Tamam, C bir köpekten farksızdı. Ona tıpkı önünde kocaman bir biftek duran zavallı bir köpek gibi bakıyordu. Harper onu biraz rahatlatmaya karar verdi.

Harper ellerini C'nin omuzlarına koyarak, "Sence 'çocuklar' yemek yediğimize inanmayacaklar mı?" diye sordu. Onu kendine doğru çekip, "Bak asıl bunu duyduklarına inanmayacaklar," dedi ve C'yi öptü.

Öpücük yarımyamalak ve romantizmden uzaktı. C'nin nefesi leş gibi kokuyordu. Bu da yetmezmiş gibi, dilini sürekli olarak Harper'ın ağzına sokmaya çalışıyordu. C, Harper'ın suratını elektrikli bir süpürge gibi yalayıp yutarken, hayvan gibi inlerken, Harper onun tarafından ne kadar istendiğini hissedebiliyordu. En azından birisi onu arzuluyordu.

Adam bilgisayardaki fotoğraf galerisine şöyle bir göz attı. Neredeyse e-postayı hiç açmadan silecekti. Basket takımındaki çocuklardan birinin kız arkadaşı lisedeki son senelerini fotoğraflarla belgelemeyi kafasına takmıştı. Dolayısıyla, düzenli olarak son sınıf öğrencilerine Adam'ın artık anımsamak bile istemediği anılarla dolu düzinelerce e-posta yolluyordu. Listenin en başında da kayak gezisi vardı.

Ama gelen son e-postayı nedense silmemişti. O gün bir şey onu dürtmüş, e-postayı açmıştı. Fotoğrafların çoğu tanımadığı ve umursamadığı kişilere aitti. O ve Harper bu insanlardan uzak durmak için büyük bir gayret sarf etmişlerdi. Dolayısıyla, birlikte fazla fotoğrafları yoktu. Ama birkaç fotoğraf Adam'ın duraksamasına neden oldu. Fotoğraflardan birinde, üstünde yeşil kayak montuyla Harper duruyordu. Başını Adam'ın omzuna yaslamıştı. Bir diğer fotoğrafta Adam, Harper'a kartopu

fırlatıyor, kaçmasın diye onu kolundan çekiyordu.

Adam her ne olursa olsun yine de güzel vakit geçirdiklerini düşündü.

Diğer fotoğrafı açarken gülümsüyordu. Ekranı aniden Beth'le Kane'in kol kola girmiş oldukları bir fotoğraf kapladı.

Adam yumruğunu klavyenin üstüne indirip ekranı kapattı. Ama o manzara, tıpkı iki ay önce gördüğü fotoğraflar gibi beynine kazınmıştı bir kere. Onları her birlikte gördüğünde, ilk kez görmüş gibi oluyordu. Her seferinde içini bir tiksinti, şok ve öfke hissi dolduruyordu. Yine her seferinde, onu yatıştırmayı başaran, ona hayatın çirkin ve sapkınlıklarla dolu olmadığını anlatan tek bir kişi vardı. Aralarında tatsız bir şeyler geçmiş olsa da yine de konuşabileceği tek kişi oydu. Konuşmak istediği tek kişi oydu.

Adam onun telefon numarasını tuşlayıp beklemeye başladı. Telefon çaldıkça çaldı.

Yanıt alamayınca mesaj bırakmadı.

Eve geri dönüş yolu uzundu. Harper'ın bu süre zarfında bol bol düşünecek vakti oldu. Hem de fazlasıyla...

Bir başka erkeği öptüğünü düşünüyordu. Ağzında hala C'nin dudaklarının ekşimsi, pis tadı vardı. Adam onu tabii istemezdi. Belli ki Harper'ın nasıl bir kız olduğunu gayet iyi biliyordu. Harper hemencecik pes ederdi. İnsanlara ihanet ederdi. Ama Adam gerçekten de onun nasıl biri olduğunu hiç bilmiyordu. Galiba bir yanı Harper'ın kendisi için doğru kız olmadığını hissediyor olmalıydı.

Harper hayatında kendisini hiç bu denli alçalmış hissetmemişti. Eve vardığında işler daha da kötüleşti.

Harper yukarıya çıkmak için apar topar merdivenlere yönelirken annesine, "Yemek yemeyeceğim," dedi.

"Tatlım, bir saniye. Babanla ben sana bir şey söylemek istiyoruz."

Eyvah!

Grace ailesinde anne ve babalar çocuklarıyla bir şey konuşmak istediklerinde, genellikle bunun sonuçları pek iyi olmazdı.

Harper merdivenleri yarılarmıştı ki süklüm püklüm aşağı inip annesiyle birlikte salona geçti. Babası sırf misafirlerini ağırlarken oturduğu mavi renkli pofuduk koltuğa kurulmuştu. İşin aslı, salonu sadece misafirler geldiğinde kullanırlardı. Çünkü şaşaalı günlerden kalma bu malikane ufak Grace ailesi için fazlasıyla büyüktü. Harper sık sık bu kocaman evin kendisiyle alay ettiğini, nasıl bir hayattan mahrum edildiğini ona hatırlattığını düşünürdü.

Babası sert bir ses tonuyla, "Otur, Harper," dedi.

Harper midenin burulduğunu hissetti. Ne hata yapmış olabileceğini düşünerek yerine oturdu.

Babası, "Bildğin gibi, Harper," dedi, "ailemiz uzun süredir sıkıntıda."

Sanki bunu söylemesi gerekiyordu. "Kayak gezisinin maddi açıdan bizi zorlayacağını düşünmüştük. Ama sen gitmeyi çok istiyordun—"

"O yüzden de gezinin ücretini benim ödememi kararlaştırmıştık," dedi Harper. Eee, ne vardı bunda? Ya annesiyle babası işten ayrıldığını öğrenmişlerse?

"Son birkaç haftadır gözümüz üstündeydi. Sana şunu söylemek istiyordum—"

Eyvah, işte babası bombayı patlatmak üzereydi.

"Seninle gurur duyuyoruz, Harper."

"Ne?"

Annesi, "Çalışmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyoruz hayatım," dedi. "Buna rağmen, gıkını çıkarmadan her gün işe

gidip geldin—”

Babası, “Hem de kış tatilinde!” dedi.

“Sana sadece yaptığın şeyle gurur duyduğumuzu söylemek istemiştik, tatlım.”

“Annenle konuştuk, seni mükafatlandırmaya karar verdik. Şayet bize kayak gezisinin sadece yarısını ödersen, gerisini biz halledeceğiz.”

Harper yemek boyunca ailesine söylediği yalanların içinde kaynayıp durduğunu hissetti. “Ne, ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi. “Teşekkürler.”

“Bize teşekkür etmene gerek yok, hayatım.” Annesi yanına gelip ona sarıldı. “Kısa bir süre için de olsa çalışmaktan gocunmayan bir kızımız olduğu için çok mutluyuz. Aklına her koyduğunu yapacağını zaten biliyordum.”

Harper kendisini bok gibi hissediyordu. Hatta boktan bile aşağılık bir şey gibi hissediyordu. Annesiyle babası ona bir süper kahramanmış gibi davranıyorlardı. Ne kahramandı ama! Süper gücü de şu olmalıydı: Tek bir hamlede tüm ilişkilerini yerle bir etmek. Gerçek, yalancı ve hain kişiliğini herkesten saklamak da olabilirdi.

Anne ve babası sahte kişiliğine kanmışlardı... Adam da onlardan farksızdı. Ama Grace ufak bir kasabaydı ve kimse görünmez değildi. Harper gerçeklerin ne zaman ortaya çıkacağını çok merak ediyordu.

“Kim olduğunu çok merak ediyorum.”

Miranda onun sözlerini unutamıyor, kendi kendine tekrarlamadan edemiyordu. Bu sözler hem çok heyecan vericiydi, hem de onu dehşete düşürüyordu. Ya karşılaşacağı kişi onu şöyle bir süzüp arkasına bile bakmadan kaçarsa? Ya Miranda’nın ince uzun ve kendine güvenen bir kız olduğunu düşünüyorsa? Eğer

böyle olduğunu düşünüyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Kim kendini aldatılmış hissetmezdi ki?

Miranda kendi kendine bunları düşünüp dururken, onun nasıl birisi olduğunu düşünmeden de edemiyordu. Nasıl bir genç internet'te kız arkadaş arardı? Havalı, sanatsever, zeki ve bekar erkekler gerçekten de var mıydı? Yoksa ReadItAndWeep sırf biriyle yatmak isteyen solgun yüzlü, ezik ve tuhaf birisi miydi?

Onun hayal ettiği gibi birisinin çıkması yüzde kaç ihtimaldi? Haydi diyelim ki o hayal ettiği gibi çıktı. Peki ya o Miranda hakkında ne düşünecekti?

Miranda'nın onun hayal ettiği gibi bir kız çıkması ihtimali herhalde milyonda bir falandı.

Ama Miranda insanın hayatta bazen riske girmesi gerektiğine inanırdı. O yüzden de onunla buluşmayı kabul etmişti. Şık ama rahat bir kıyafet giymişti. Üstünde koyu renkli blucini ve dantelli siyah bir bluz vardı. Uzun, ince telli saçlarını güzelce tarayıp ipeksi bir görünüm vermeyi başarmıştı. Sonra da en topuklu ayakkabılarını ayağına geçirip aynada son bir kez kendisine bakmıştı. İki gün boyunca kaydığı halde pek bronzlaşmamıştı ama belirli açılardan bakıldığında, yüzünde sağlıklı bir ışıltı olduğunu görebiliyordu. Bu da yeterince iyiydi.

Derin bir nefes alıp hayallerinin erkeğiyle tanışmak üzere Bourquin'e gitmek üzere kapıya yöneldi. Daha doğrusu, tanışacağı kişi hayallerinin değil, e-postalarının erkeği idi.

Tam evden çıkarken telefon çaldı. Miranda bir an için yanıt vermemeyi düşündü. Ya arayan oysa ve son anda caymışsa? Sonra aklına birbirlerine telefon numaralarını vermedikleri geldi. Endişelenecek bir şey yoktu. Ama Miranda yanılıyordu.

"Alo?"

"Rand... Rand sana ihtiyacım var."

“Harper? Neler oluyor?”

Harper’ın sesi tuhaf çıkıyordu.

“Rand, neyim olduğunu bilmiyorum. Ben korkunç bir insanım, hayatım bok gibi, ben—”

“Harper, lütfen sakin ol.” Harper ağlıyor muydu? Bu imkansızdı. “Neler oluyor?”

“Söyleyemem... Önemi de yok zaten. Ben... yalnız kalmak istemiyorum. Gelebilir misin?”

“Şey... aslında... Bir yere gitmek üzereydim, Harper.”

“Öyle mi?” Harper bunu o kadar acıklı bir ses tonuyla söylemişti ki Miranda suratını ekşitti. “Tamam, o halde...” dedi Harper burnunu çekerek. Belki de içini çekmişti. “... sonra konuşuruz. Hoşça kal.”

Miranda ne yapması gerektiğini düşünürken, “Harper, dur!” diye bağırdı. Telefonu kapatabilirdi. Muhtemelen Harper Grace her zaman ki gibi bir şeyleri abartmıştı. Birkaç saat sonra sakinleşebilirdi. Hem Harper onu en ihtiyacı olduğu zamanlarda kaç kere yüzüstü bırakmıştı. Ona aynı şeyi yapacak olsa, ilahi adalet yerini bulmuş olacaktı. Belki de hayatında ilk kez ilk sıraya kendisini koymalıydı.

Öte yandan... Konuştuğu kişi Harper’dı. Yani en yakın arkadaşısıydı. Bunun da bir anlamı vardı, öyle değil mi? Harper’ın hiç bu denli acınası, zayıf ve savunmasız bir biçimde konuştuğunu duymamıştı. Miranda itiraf etmeliydi ki bu halinden dolayı kendini oldukça iyi hissetti. Harper nihayet Miranda’nın ne kadar iyi ve vefakar bir dost olduğunu anlamış olmalıydı.

“Harper, evden çok uzakta değilim,” dedi Miranda. Sonradan bunu söylediği için pişman olmayacağını umuyordu. “İstersen bana gelebilirsin.”

“Sağ ol, Rand. Harikası. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum.”

Bunları duymak Miranda'yı çok mutlu etmişti. Hatta kızıl saçlı ve esprili bir kızı kafede beklemekte olan o gizemli erkeği bile neredeyse unutmuştu. O kız asla oraya gitmeyecekti. Telefon numarası da yoktu. Daha sonra ona bir e-posta yollayıp durumu açıklayabileceğini düşündü. Anlayışla karşılardı herhalde. Öyle davranması gerekiyordu.

Dört saat sonra tuvalete eğilmiş gece boyunca içtiği her şeyi kusan Harper'ın saçlarını tutarken, Miranda, bu yakın arkadaş olma durumunun hoşuna gidip gitmediğini düşündü.

Harper eve geldiğinde zaten biraz sarhoştur. Bir saat sonraysa, zil zurna sarhoş olmuştur. Neyse ki ailesi evde yoktu, kız kardeşi de bir arkadaşında kalıyordu. Evde Harper'ın durumuna şahit olacak, ortalığı toparlayacak Miranda'dan başka kimse yoktu.

İşin en can sıkıcı yanı, Harper'ın ona neler olduğunu anlatmamış olmasıydı. Konuşmaları bir türlü asıl konuya gelmiyordu. Zaten Harper istese de doğru dürüst bir şey anlatamazdı.

Harper hıçkırarak hıçkırarak, "Beni sevmiyor," diyordu.

"Kim?"

"Adam. Bir sürtük olduğumu düşünüyor. Öyleyim zaten. Benden nefret ediyor."

"Neden bahsediyorsun? Tabii ki seni—"

"Herkes benden nefret ediyor. Sonsuza dek yalnız kalacağım. Ne yaptığım ortaya çıkınca—"

"Kimden bahsediyorsun?"

"Ailemden. Adam'dan, Beth'ten, senden. Herkesten. Hepiniz benden nefret edeceksiniz. Sen de benden nefret edeceksin. Ben rezil birisiyim."

Miranda şaşkınlıkla tekrar tekrar, "Ne yaptın?" diye sormuştu.

“Hiçbir şey. Bir sürü şey. Bilmiyorum... Artık bir önemi yok. Hiçbir şeyin önemi yok, çünkü o beni istemiyor. Beni sevmiyor.”

Sonra konuşma başa dönüyordu.

Ta ki kusma faslı başlayana dek, Harper aynı şeyleri tekrarlayıp durdu. Boş mideyle onca votka içince bu hale gelmişti. Sarhoş olacağını tahmin etmeliydi. Miranda'nın da neler olacağını tahmin etmesi gerekirdi.

Harper sonunda ayağa kalktı. Yalpalaya yalpalaya Miranda'nın odasına gitti. Sonra da kendisini Miranda'nın yatağına yüzüstü attı. Miranda onu güçlkle yan yatırıp azıcık su içirdi.

Harper kımıldamak zorunda kaldığı için inleyerek, “Sen olmasaydın ne yapardım, Rand?” dedi.

Miranda onu teselli edercesine, “Hep yanıdayım,” dedi. Sonra Harper'ın ayakkabılarını çıkarıp üzerine bir örtü örttü. Yatağın yanındaki sandalyeye oturup Harper'ın nefes alıp verişini izlemeye koyuldu. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyordu.

“Neler olduğunu öğrenince, hepiniz beni terk edeceksiniz,” diye mırıldandı Harper. “Hepiniz.”

“Asla,” dedi Miranda.

Harper içini çekip gözlerini yumdu. “Hayır,” dedi. “Çok yakında, her şey ortaya çıkacak.”

B ö l ü m

11

Toplam 500 veya daha az sözcük kullanarak, en gurur verici yönünüzü anlatınız.

Tepeye çıkıp da aşağıya bakana dek, yüksekten korktuğumu bilmiyordum. Tepe adeta doksan derecelik bir eğime sahip gibiydi. Aşağısını göremiyordum. O anda bunu kendime itiraf etmek istemiyordum ama gerçekten de fena halde korkuyordum. Dehşet içindeydim. Başıma neler geleceğini bilmiyordum ama bunu mutlaka yapmak istiyordum. Böylece içimden üçe kadar sayıp kendimi tepeden aşağı bıraktım. Uçuyordum!

Tepeden aşağıya tek parça halinde indiğim için kendimle gurur duruyorum ama bu kompozisyonun asıl konusu bu değil. Kendimle gurur duymamın asıl nedeni, tekrar tepeye çıkıp ikinci ve üçüncü denemelerimde hala dehşet içinde olduğum halde, bunu tekrar denemektir. Ama bu kompozisyonun asıl konusu bu da değil.

Beni en çok gururlandıran şey, tepeye ilk çıktığımda kay-

maya karar verişim. Aşağıya baktığımda, dehşet içinde kalmıştım ama yine de kaydım.

Ben sessiz sakın bir kızım. Sessiz sakın de bir hayat sürerim. Hayatım sıkıcı değil ama sakın olduğunu söyleyebilirim. İnsanlar sık sık bana bakıp, "Ne kadar iyi bir kız," derler. "O her zaman doğru şeyi yapar", "Her zaman yapması gerekeni yapar" da derler. İşte, bunlar da gurur duyduğum şeyler arasında.

Ama hiç kimsenin bilmediği, farklı yönlerim de var. Çünkü içimde bir yerlerde heyecan ve hayat dolu birisi daha var. Kaymak isteyen, ilk seferinde bir şeyi denemekten korksa da yeni şeyler yapmak isteyen birisi. Arada sırada, içimdeki bu kişi riske atılmak ve kimsenin tahmin etmeyeceği bir şey yapmak istiyor. Ama bu kolay değil. Hala kendimi tanımaya çalışıyorum. Tek bildiğim, üniversitenin bunu gerçekleştirmek için mükemmel bir yer olacağı. Bence, üniversite çok ama çok yüksek bir tepeye çıkıp aşağıya kaymak gibi. Başınıza ne geleceğini bilmiyorsunuz ve korkuyorsunuz. Ama tepeden aşağıya bir kere kaydınız mı, çok da eğleniyorsunuz.

Kaymaya hazırım.

Kane başını kaldırıncı, Beth heyecanla ona baktı. Kalbi güm güm atıyordu.

Kane'in vereceği yanıtıtan çekinerek, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Birkaç gün boyunca, başvuru mektubuyla boş yere uğraştıktan sonra bir anda ilham gelmiş ve tüm geceyi bu mektubu yazarak geçirmişti. Mektubu ilk okuyan da Kane'di. Şayet mektubun salakça olduğunu söylerse, Beth ne yapacağını bilmiyordu. Mektubu ona göstermeden önce yüzlerce kez okumuştı.

Kane ona sarılarak, "Sen bir dahisin!" diye bağırdı. "Harika olmuş!"

"Gerçekten mi? Öylesine söylemiyorsun değil mi? Mektup berbat falansa, bunu bana söylemen—"

Kane onu öperek susturdu. "Muhteşem," dedi. "Harikasin. Üniversiteler böyle klişe şeylere bayılırlar. Seni havada kapacaklar."

"Ama—" Beth ona mektuptaki klişe şeyleri bile büyük bir ciddiyetle yazdığını nasıl açıklayabilirdi? Kane'in kendisi hakkında kötü bir şey düşünmesini ve yüzündeki o hayranlık dolu ifadenin yok olmasını istemiyordu. Kane onun amacını anlaşılmamışsa da bunun bir önemi yoktu. Asıl önemli olan, mektupta yazan şeylere inanıp inanmaması değil, mektubu beğenmesiydi.

Öyle değil mi?

Kaia yazdığı davetiyeyi birkaç kez okuduktan sonra gönder'i tıkladı. Harper ona partiye davet edebileceği kişilerin bir listesini yollamış, partiyi doğru insanlara duyuracağına dair de söz vermişti. Yanlış kişilerse o gece evlerinde oturacaklardı.

Kaia'nın babasından, parti vermek için izin alması umduğundan da kolay olmuştu. (Geceleri gizli gizli evden sıvışmak ayrı şeydi, eve gizli gizli yüz kişiyi davet etmek ayrı şeydi. O yüzden de babasından izin istemeye karar vermişti.) Tabii, partiyi gece geç saatlerde değil, kokteyl saatinde vereceğini söylemişti. Böylece hem kendisi, hem de "arkadaşları" beladan uzak duracaklardı. Babasını birlikte daha çok vakit geçirmekle tehdit ettikten sonra onun hayır demesinin mümkün olmadığını zaten anlamıştı. Keith Sellers yılbaşı gecesini her sene olduğu gibi, o sene de Cabo'da geçirecekti. O geceyi kızıyla birlikte geçirmesi pek de mümkün değildi. Nasıl annesinin ona sürp-

riz bir ziyarette bulunması oldukça zorsa, babasının da yılbaşı gecesi kasabada kalması zordu.

Hayır, Kaia o gece tek başına olacaktı. Dahası, tıpkı Harper'ın dediği gibi şık bir parti verebilmesi için de babası ona yüklüce para bırakacaktı. Tabii, parayı asıl alacak olanlar hizmetkarlardı. Babası kızına kredi kartını verdiği anda, onun New York'a bir bilet alacağına emindi. (Bu konuda haklıydı.) Hem ayrıca alışveriş işini hizmetkarlara bırakmak daha doğru olacaktı. Ne de olsa parti hazırlıklarını onlar yapacaklardı.

Kaia'nın o ana dek karşılaştığı tek engel davetli listesiyle ilgili olandı. Evet, isimlerin çoğunu ona Harper vermişti ama Kaia'nın özellikle davet etmek istediği birisi daha vardı: Reed Sawyer. Kaia onu ciddi ciddi partiye davet etmeyi düşünüyordu. Gece yarısı onu öpecek birisinin olması iyi olurdu. Esmer, gizemli, yakışıklı ve dudakları içini alev alev yakan birisi...

Ama Kaia bunları düşündüğü anda onu davet etmekten vazgeçmişti. Reed onun için bir oyuncaktan farksızdı. Onu kullandıktan sonra bir kenara atıverecekti. Onu tekrar görmek ve onu düşünmek Kaia'yı farklı bir tarafa itecekti. Hayatında Powell'in olmasını istiyorsa, Reed'e yer yoktu.

Reed bunlardan haberdar değildi ama yılbaşı gecesini de Kaia'yla geçirmeyecekti.

Kane telefona Adam'ın annesinin yanıt vermesine sevinmişti. Adam daha Kane ağzını açmadan telefonu yüzüne kapatabilirdi. Bayan Morgan çok daha anlayışlıydı.

Kane ya Beth'in basmakalıp kompozisyonundan etkilenmişti. Ya da bunu kendisine itiraf edemese de Beth'in parıl parıl parlayan, güven verici ve her daim mücadeleye hazır gözlelerinden etkilenmişti. Şayet Beth hayatında bir yenilik yapmak istiyorsa, Kane de bunu yapabilirdi. Kane içinden Beth'in söz-

lerini yanlış anlamamış olmayı diliyordu.

Beth'in evinden ayrıldıktan sonra Adam'ı aramıştı. Adam'ın annesi de ağzında bir şeyler geveleyince, Kane onun nerede olduğunu anlamıştı.

Aslında, ilk bakması gereken yer orasıydı.

Hava serin olmasına rağmen, basketbol oynayan Adam'ın üstü çıplaktı. Bu da onun bütün gün antrenman yaptığı anlamına geliyordu.

Kane ona doğru yürürken alaycı bir sesle, "Meşk kemale erdirir ha?" dedi. Adam'la dalga geçmeden duramıyordu... Bunu yapmak hem kolaydı, hem de Kane başka türlü konuşmayı bilmezdi. Ama işi şakaya vurmanın bile bir faydasının olmayacağını fark etti. Basketbol takımına sırf Adam'la eskiden ne kadar iyi vakit geçirdiklerini anımsatmak için girmişti. Aynı takımda oynadıklarında, aralarının düzeleceğini sanmıştı. Ama Adam bu durumdan hiç hoşnut değildi. Kane bunu kabullenmekte zorlanıyor, kendisini her geçen gün daha da rahatsız hissediyordu. Aslında suçluluk duyması için pek bir neden yoktu ama Adam'a neler hissettiğini söyleyebilse kendisini çok daha iyi hissedecekti.

Adam topu yerde sektirerek Kane'den uzaklaştı. "Burada ne işin var?" dedi ters ters.

Kane arkasından koşarak, "Şu küçük sorununu konuşuruz diye düşünmüştüm," dedi.

Adam hızla Kane'in yanından geçip, "Ne sorunu?" dedi.

"Ne derler... 'Performans endişesi' mi?"

Adam aniden topa takıldı ve poposun üstüne düşüverdi. Kane gülmek için kendini zor tuttu. Adam'ın sorunu kesinlikle buydu.

Adam hemen ayağa kalkıp topu aldı ve sektirmeye başladı. "Bunu sana kim söyledi?" diye sordu.

Kane topu elinden kapıp sektire sektire potaya doğru ilerledi.

“Herkes biliyor,” dedi. “Yoksa geçen gece tüm kasabanın önünde maça çıktığımızı unuttun mu?”

Adam gözle görülür bir biçimde rahatlayarak, “Basketboldan mı söz ediyorsun?” diye sordu.

Kane topu üçlük bir sayı alacak biçimde potaya yolladı. Sonra dönüp Adam’a baktı. “Neden bahsettiğimi sanmıştın?”

Adam topun peşinden koşup, “Hiç,” dedi. “Önemli değil. Ne istiyorsun?”

“Dediğim gibi, sana yardım etmek istiyorum.” Kane’nin yapmacık samimiyetle ilgili bir sorunu yoktu ama gerçek samimiyet göstermesi gerektiğinde her seferinde zorlanıyordu.

“Yardıma ihtiyacım yok. Hem sen öyle durup dururken kimseye yardım etmezsin. Asıl derdin ne?”

Kane az sonra yapacağı şey için kendini hazırladı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Ama düşündüğü kadar da zor olamazdı, değil mi? Diğer salak çocuklar bunu sürekli olarak yapıyorlardı. Kane bunu yapabileceğini biliyordu. “Şey demek istiyordum—” dedi ve lafının gerisini getirmeye çalıştı. Beth’in dediği gibi, tek yapması gereken gözlerini kapatıp tepeden aşağı kaymaktı. “Özür dilerim.”

Adam kulaklarına inanamıyormuş gibi ona baktı. Hayretle, “Özür mü diliyorsun?” dedi.

“Evet.” Kane özür dileyebildiği için kendisiyle gurur duruyordu. Sırıtmaya başladı. Herkes bir yana, Adam özür dilemenin onun için ne kadar zor bir şey olduğunu biliyor olmalıydı. Ama bunu başarmıştı. Özür dilemek o kadar da kötü bir şey değilmiş, diye düşündü. Bunu tekrar söyleyebilirdi. “Özür dilerim.”

Adam şaşkınlıkla, “Aman Tanrım, Kane daha önce hiç özür

dilediğini duymamıştım,” dedi. “Bunu yapmak senin için çok zor olmalı.”

“Yok, o kadar da zor değildi. Ama arkadaşlığımız aptal gururumdan çok daha önemli.”

“Evet, buraya gelip utana sıkıla özür dilemek gerçek bir sevgi gösterisi,” dedi Adam. Kane dikkatle ona baktı. Alaycı konuşmak hiç de Adam’ın tarzı değildi. Buna alışık olmadığı da her halinden belli oluyordu. “Yani bana ihanet ediyorsun, kız arkadaşımı çalıyorsun, beni tüm okulun önünde rezil di-yorsun, beni mahvediyorsun... Sonra da gelip benden özür diliyorsun. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?”

Kane hiçbir şey söylemedi.

Adam, “Siktir git!” diye bağırıp topu Kane’in kafasına fırlattı. Kane tam zamanında eğildi. “Buraya elini kolunu sallaya sallaya gelip ‘bak kardeşim, çok özür dilerim’ diyebileceğini mi sanıyorsun? Hemen her şeyi unutabileceğimi mi sanıyorsun? Şimdi sen, ben ve Beth hep birlikte içmeye falan mı gideceğiz? Hem de hiçbir şey olmamış gibi!”

Kane, “Bu kadar büyütmene gerek yok,” dedi. “Bunu büyük bir mesele haline getiriyorsun. O sadece bir kız—”

“Sen öyle san.” Adam başını sallayıp sahanın kenarında yerde duran tişörtünü ve araba anahtarlarını kapıp park alanına yöneldi. Sonra “Ben de özür dilerim,” diye seslendi. “Dost olduğumuzu sanacak kadar aptal olduğum için özür dilerim. Hayatımı mahvetmen için seninle arkadaş olduğum için çok üzgünüm. Biliyor musun Kane? İnsan bazı hataları ikinci kez yapmaz.”

Kane, Adam’ın geride bıraktığı topu aldı ve öfkeyle yere çarptı. Adam ona surat asmak mı istiyordu? Ondan sonsuza kadar nefret etmek mi istiyordu? İsteddiği gibi olsun. Kane kendi kurallarını yıkmış, ona açılmış, özür dilemişti ama karşılığın-

da eline ne geçmişti? Denemiş ve başarısız olmuştu. O kadar.

Adam tek bir konuda haklı, diye düşündü Kane. İnsan bazı hataları bir daha asla tekrarlamaz.

Adam basketbol sahasından döndükten saatler sonra bile öfkeden çıldıracak haldeydi. "Buna inanabiliyor musun?" dedi.

Harper, Adam'ın yatak odasının bir köşesine çöküp dizlerini göğsüne çekmiş oturuyordu. Başını salladı. "İnanabiliyorum, Ad," dedi. "Bana neler olduğunu on kere daha anlatsan, yine de inanırım."

Adam, Harper'ın endişeli ses tonunu duymazdan geldi. Harper'la uğraşamayacak kadar sinirliydi. Eve döner dönmez Harper'ı aramıştı. Kendisini can kulağıyla dinleyecek birisine ihtiyaç duymuştu. Aralarında ne geçerse geçsin (ya da geçmesin) bir arkadaşına ihtiyaç duyduğunda arayacağı tek kişi oydu. Ama bu sefer, aynı odada iki yabancı gibiydiler. Harper'ın orada olması işleri daha da zorlaştırmıştı.

Adam öfkeyle, "Sanki 'özür dilerim' dediği anda, onu affetmem gerekiyordu," dedi. "Onu hayatta affetmem."

Harper monoton bir sesle, "Evet, yaptığı korkunç bir şeydi," dedi.

"Ama en azından Kane özür diledi. Asıl beni çıldırtan şey ne biliyor musun? Beth benden bir kez olsun özür dilemedi. Yaptığı şeyi itiraf bile etmedi. Yani olanlarda bir parmağı olduğunu kabul etmiş olsa—"

Harper aniden, "Adam!" diye bağırdı. "Yeter artık!"

"Ne?" Adam ona dikkatle bakınca, Harper'ın gözlerinin kıpkırmızı olduğunu ve ağzının gerildiğini fark etti. "Neyin var?"

"Neyim mi var? Yorgunum, akşamdan kalmayım ve bunları dinlemekten usandım artık."

Adam öfkeyle, "Canını sıktığım için özür dilerim," dedi. "Ben sadece..."

Harper ayağa kalkarak, "Bak Adam," dedi. "Ben senin en yakın arkadaşınım. Anlatacağın her şeyi de seve seve dinlerim... Ama kız arkadaşın olarak, Kane'in ve Beth'in nasıl kalbini kırdıklarıyla ilgili bir şey daha duymak istemiyorum. Onu geri istiyorsan, neden gidip onunla konuşmuyorsun? Benimle burada ne işin var?"

Adam yerinden fırlayıp Harper'ın yanına gitti. Ama Harper onu geri itti.

"Benimle sırf mecbur kaldığın için birlikte olduğunu biliyorum Adam," dedi Harper sesi titreyerek. "Bunu belli etmek için elinden geleni yapıyorsun zaten. Ben Beth olamam, Adam." Harper ona sarılmaya çalışan Adam'ın göğsünü yumrukladı. "Denedim... Ama beceremedim."

Adam yavaşça, "Beth gibi olman gerektiğini de kim söyledi?" diye sordu.

"Söylemen gerekmiyordu ki. Salak değilim."

"Ama öyle davranıyorsun." Adam onu yatağın kenarına oturttu. "Harper, lütfen biraz otursana. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Harper gönülsüzce oturdu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Adam dolabının kapağını açıp dolabın arka tarafındaki ıvır zıvırın arasında bir şey aramaya koyuldu. Aradığı şey oralarda bir yerde olmalıydı. Onu atmış olamazdı. Nihayet, aradığı şeyi eski bir ayakkabı kutusunun altında, eski püskü beysbol kartlarının ve eski bir Lakers kasketinin altında buldu.

Harper'a dönüp bulduğu şeyi ona uzattı. Sonra yanına oturup kolunu Harper'ın omzuna attı.

Harper rengi solmuş, lime lime olmuş tasmayı iğrenmiş bir şekilde elinde tutarken, "Bu da ne?" diye sordu. "Yoksa kontrol

edebileceğin bir kız arkadaşın olmasını istediğini bu şekilde mi anlatmaya çalışıyorsun? Sana dedim ya, ben Beth değilim, asla da—”

Adam tasmanın bir ucundan tutup okşadı. “Harper, bir dakika,” dedi. Yıpranmış tasmayı uzun süredir eline almamıştı ve bunun kendisini ne kadar rahatlattığını unutmuştu.

Adam gözlerini kapatıp geride bırakmak zorunda kaldığı köpeğini gözünün önüne getirmeye çalıştı. “Sana hiç eskiden bir köpeğim olduğundan bahsetmiş miydin?” dedi. “Güney Carolina’dan buraya taşındığımızda, onu orada bırakmak zorunda kaldık.” Adam, Calvin’i son gördüğünde onun mahzun mahzun bakışını hala hatırlıyordu. Sanki sahibinin bir daha geri dönmeyeceğini biliyordu. Kulaklarını ve kuyruğunu havaya dikmiş, Adam’ın gidişini izlemişti. Ama ne ağlamış, ne havlamış, ne de arabanın peşinden koşmuştu. Babası Calvin’e bakacağına söz vermişti ama Adam bunun mümkün olmadığını biliyordu. Birkaç ay sonra babasından gelen telefona da bu yüzden şaşırmamıştı. Calvin aşırı hızla gelen bir kamyonun altında kalmıştı. Kazayı engellemek imkansızdı. Neyse ki acı çekmeden ölmüştü. Daha doğrusu, babası böyle demişti.

Adam düşüncelerinden sıyrılmaya çalışarak, “Buraya taşındığımızda kimseyi tanıımıyordum,” dedi. “Hiç arkadaşım yoktu, ev bana yabancıydı, annem de... Onun nasıl olduğunu bilirsin...”

Harper hiçbir şey söylemedi. Sadece evet anlamında başını salladı. Yüzündeki ifade yumuşamaya başlamıştı.

“Calvin’in tasmağını yanımda getirdim. Bir arkadaşım olmasını o kadar çok istiyordum ki—” Duraksadı. Bunları anlatmak tahmin ettiğinden de güçtü. Harper’a bakınca, onun sabırla kendisini dinlediğini fark etti. Ona her şeyi anlatacaktı. Bunları ancak Harper’a anlatabilirdi. “Calvin hala yanımday-

miş gibi davranmaya başladım,” dedi. “Tasma'yı her gittiğim yere götürüyordum. Başımdan geçen her şeyi Calvin yanımdaymış gibi ona anlatıyordum. Buraya geldiğimiz için annemden ne kadar nefret ettiğimi, ne kadar yalnız olduğumu, evimi ne kadar özlediğimi ve geri dönmek istediğimi bir tek ona anlattım. Ama tabii bunca sene sonra bunlar bana çok saçma geliyor.” Adam'ın yanakları kızarmıştı. “Kasabada tek başıma dolaşır, kendi kendime konuşurdum. Ama Calvin'in hala yanımda olduğunu hayal etmeseydim, buraya asla alışamazdım. Hele ilk günler, bu mümkün olmazdı.”

Harper içini çekip tasma'yı elinden bıraktı. “Bu güzel bir öykü Ad ama hala ne demek istediğini anlayamadım. Bana bunları neden daha önce anlatmadın? Neden şimdi anlatıyorsun? Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim aslında çok açık, Harper.” Adam tasma'yı yere koyup ona sarıldı. “Sana daha önceden Calvin'den hiç bahsetmedim çünkü seninle tanıştığım andan itibaren ona hiç ihtiyaç duymadım. Artık gerçek bir arkadaşım olmuştu. Yalnızlığımı paylaşacak hayali bir dosta ihtiyacım kalmamıştı. Seninle tanıştığında, bir daha asla yalnız kalmayacağımı hissettim, Harper.”

“Çok tatlısın Ad ama—”

“Hayır, sakın ‘ama’ deme... Bunları sana anlatmam gerekiyordu. Bana inanmam için bu gerekliydi.” Adam o güne dek, ne onunla ne de bir başkasıyla bu kadar açık bir biçimde konuşmuş, aklından geçenleri söylemişti. Ama onunla konuşurken, bunu çok daha uzun bir süre önce yapmış olması gerektiğini anlamıştı. “Hayatımdaki en önemli insan sensin, Harper. *Beth* değil. Bunu anlamam zaman aldı, bunu biliyorum—”

Harper alaycı bir sesle, “Epey uzun sürdü,” dedi. Gözleri dolu dolu olmuştu ama gülümsüyordu.

“Artık emin olduğumu biliyorum. Hayatımdaki en önemli insan hep sendin, Gracie. Senin bir başkası gibi olmanı istemiyorum. Değişmeni ve bana olan güvenini yitirmeni de istemiyorum. Tek istediğim sensin. Ben—” Bunu o güne dek sadece bir kıza söylemişti ve sonuçları felaket olmuştu. Bundan sonra ağırdan almaya ve dikkatli hareket etmeye yemin etmişti. Ama kendisine engel olamadı. Ona söylemeliydi. “Sanırım seni seviyorum, Harper,” dedi.

Harper, “Ben de seni seviyorum, Adam,” diye fısıldadı. Dudakları Adam’ın ılık dudaklarıyla birleşti. Harper’ı yatağa yatırıp yastığın üzerine yayılan saçlarına baktı. İyi ki çarşafı önceki gün değiştirmişti. Harper gömleğini çıkarırken arzuyla sarsıldığını hissetti. Kendini Harper’ın harika bedeninin üstüne bırakıverdi. Parmakları Harper’ın kollarının, sırtının ve göğsünün üzerinde dolaşırken Harper bacaklarını Adam’ın bedenine doladı.

Adam hayretle, *oluyor*, diye düşündü. Bu sefer, her şey istediği gibi gidiyordu. Harper’la bunları yaşamak, Kaia’yla geçirdiği deneyime hiç benzemiyordu. İçinde hiçbir suçluluk ya da pişmanlık yoktu. Beth’le olduğu gibi de ona layık olduğunu ispatlamak için adeta fiziksel bir savaşa da girmemişti. Beth ona asla güvenmemişti. Harper’la her şey çok daha kolaydı. Doğru şeyi yaptığını hissediyordu.

Blucinini bir hamlede çıkarıp yatağın yanındaki komodinin çekmecesindeki prezervatif paketine uzandı. O anda paniklediğini hissetti. Ya yine başarısız olursa? Ya yapamazsa?

Ama panik hissi hemencecik geçiverdi. Rahatlaması için Harper’ın yüzüne, kapalı gözlerine ve mutlulukla gülümseyen dudaklarına bakması yeterliydi. Karşısındaki Harper’dı... Yıllar önce hayali arkadaşını terk etmesini sağlayan kişiydi. Adam rahatladığını hissetti. Harper yanındayken hiçbir şey ters gi-

demezdi. Birlikte dünyayı fethedebilirlerdi. Birlikte olmaları öylesine doğaldı ki!

Sonsuza dek onunla kalabilirdi. Hani çocukken, insan dünyanın nasıl bir yer olduğunu bilmeden, arkadaşına sonsuza dek onun yanında kalacağına söz verirdi ya? İşte, Adam'ın gözlerinin önünden, böyle saf ve temiz bir dünya geçti. Belki de öyle olması gerekiyordu çünkü Harper'la o yeterince çocuk kalmışlardı.

Artık büyümelerinin vakti gelmişti.

Bölüm

12

Bu sene iyi bir çocuk oldun mu?

Çok mu usluydun?

Hay aksi.

Gerçek şu ki: Noel Baba iyi bir çocuk olup olmadığını

hiç umursamıyor.

O yüzden, azıcık eğlenmene bak. Hala vaktin var.

Yılbaşı Gecesi

Kırmızı Kaya Yolu, no: 512

21:00'den sabaha kadar

Yeni Yıla iyi başla. Dilediğin kadar yaramazlık yap.

K.

Adam kapıyı kilitleyip bahçeye çıktı. Sonra Harper'ın evine doğru yürüdü. Tam zili çalacakken durdu.

Harper her zaman, her yere geç kalırdı. Adam bunun farkına varmasaydı, Harper her yere geç kaldığını asla fark etmeyecekti.

Yılbaşı gecesi gelip çatmıştı... Adam, Harper'ın evinin giri-

şinin önüne oturup hayatının ne kadar da farklı bir yön çizdiğini düşündü. Geçen yılbaşında Beth'le birlikte çölde ıssız bir yere gitmişlerdi... Burası, aylar önce ilk kez öpüştikleri yerdi. Eğri büğrü zemine bir örtü serip birbirlerine sarılmışlardı. Etrafı aydınlatan tek şey bir mum ışığıydı. Adam hayatında kimseyi onun kadar arzuladığını hatırlamıyordu. Bundan da son derece emindi. Beth'e, onun hayatındaki son kız olacağına, birlikte olmak istediği tek kız olduğuna inanmıştı. O gece onun için her şeyi yapabileceğini düşünmüştü.

Ama Beth bunların hepsini mahvetmişti. Adam onun ihanetinden sonra hayatının bir daha asla yoluna girmeyeceğine inanmıştı. Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Haklıydı... Hayatı çok daha iyi bir hale gelmişti. Adam, Harper'ın yatak odasının penceresine bakıp onun neler yaptığını, aklından neler geçtiğini düşündü. Sadece ama sadece onu ve bedenleri kenetlendiğinde kendisini nasıl hissettiğini düşünüyordu. Gerçi kimse sırtını sıvazlayıp onu tebrik edecek değildi ama Adam kendisiyle gurur duyuyordu. Ne de olsa, dünyaya gerçek bir erkek olduğunu ispatlamıştı. Harper'ı kollarına alıp ona neler hissettiğini göstermişti. Ona ne kadar ihtiyacı olduğunu ve Harper'ın ona ne kadar ihtiyaç duyduğunu anlamıştı.

Son birkaç haftadır hissettiği onca acı ve kızgınlık bir anda yok olmuştu. Gerçek bir erkek kin tutmazdı. Ne kendine içine kapanacaktı, ne de intikam peşinde koşacaktı. Bu sene yeni bir başlangıç yapmak istiyordu. Artık gerçekten hayatına yeni bir yön verecekti. Hem de bedeli ne olursa olsun. Artık ileriye bakmaya hazırdı. Belki de Harper sayesinde, geçmişte olanları unutabilir, suçlu olanları affedebilirdi.

Kane kendi kendine, boş ver, diye düşündü. Boş ver gitsin. İleriye bak. Artık olan oldu.

Ama Adam'ın pis pis sırtışı gözlerinin önünden gitmiyordu. Kane ona hislerini açmış, bunda başarısız olmuştu. Bu durum hiç hoşuna gitmiyordu.

Kane başarılı olmaya alışıkı. Ama genellikle ne uğruna savaşıacağını kendisi seçerdi. Ne de olsa, kazanamayacağını bildiği hiçbir mücadeleye girmezdi. İlk kuralı şuydu: Kendi savaşını kendin seç, bunu da akıllıca yap. Ya ikincisi? Savaş sen bitti demeden asla bitmez. Beth'le olan ilişkisi bunun iyi bir örneğiydi. Adam bu savaşı kazandığını sanmış, hayali zaferinin keyfini çıkarmaya kalkışmıştı. Savaşın henüz bitmediğini tek bilen kişiye Kane'di. Harekete geçeceği zamanı sabırla beklemiş, sonra da gerekeni yapmıştı. Sonuç olarak da her zamanki gibi kazanmıştı.

Kane olanların bundan ibaret olduğunu düşündü. Adam'ın kaybetmeye tahammülü yoktu. İyi de bundan kimse hoşlanmazdı. Sırf Adam elindekine sahip çıkamadı diye, Kane'in geri çekilip beklemesi mi gerekiyordu yani?

Hiç de değil. Kane bunları düşünürken, içini bir pişmanlık kapladı. Kazanmak için ne gerekiyorsa yapmıştı. Hayat bir yarışma olduğuna göre, yanlış yapmış sayılmazdı. Kane her hareketini bu temel üstüne kurardı. Plan yapardı ve her zaman da başarılı olurdu. İnsan işin içine hislerini karıştırdığı zaman, başarısız olmaya mahkumdu. Adam'la yaşadıkları da bunun iyi bir kanıtıydı.

Kane parti için bir şeyler satın almak üzere bir markete girdiğinde, bir daha asla hislerine yenik düşmeyeceğine dair yemin etti. (Bu arada, marketten düdükler, kağıt süslemeler ve bir paket de prezervatif satın aldı. Ne de olsa, o gece Beth'in ona teslim olacağını umuyordu.) Hisler ve mantık birbiriyle uyumuyordu. Ancak mantığıyla hareket ederek hayatta kalabilir, yaşadığını hissedebilirdi.

Beth'e gelince... Onunla yakınlaşmamalıydı. Kane kendisine, ona ve herkese Adam'dan daha iyi olduğunu ve Beth'in kalbini çaldığını ispatlamıştı. Şimdi, bu durumu lehine kullanacaktı.

Beth evlerinin önündeki kaldırıma oturup Kane'in gelmesini beklerken, *ne istiyorsun?* diye sordu kendine. Klostrofobik evinde, burnunu her işine sokan annesi ve babasıyla ya da mütemadiyen haylazlık yapan ikiz kardeşleriyle birlikte beklemektense, dışarıda, serin gecede beklemek daha iyiydi. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı, biraz da düşünmeye.

Geçen sene, her şey çok daha kolaydı. Adam'ı istiyordu. Adam da onu istiyordu. Uzunca bir süre gayet mutluydular.

Beth, *bu sene ilk duyduğum sözler* 'seni seviyorum'du, diye düşündü hayretle. Bunu ona Adam söylemişti. Gece yarısı, yılbaşını yumuşacık, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir öpücükle kutlarken söylemişti hem de. *Her şey onunla başladı.*

O da Adam'a, "Seni seviyorum," demişti. İçinden gelerek söylemişti bu iki sözcüğü. Belki de hata etmişti. Belki Adam'a seni seviyorum demek kolay bir şeydi. Kendisini güvende hissetmişti. Asla Adam'ın ne istediğine, neden onunla birlikte olmak istediğine kafa yormamıştı. Onu, olan biteni ve her söylediğini sorgusuz sualsiz kabullenmişti.

Belki de böylesi daha iyiydi. Adam onu terk ettiği halde, hayatına devam etmemiş miydi? Pes etmiş miydi? Hayır, Beth hemen pes etmezdi. Asla. İleriye bakmış, Adam'ı geride bırakmış ve kendini hem yeni bir erkek arkadaşla, hem de yeni bir hayatla bulmuştu. Üstelik Kane pek öyle kolay birisi de değildi. Kendisini onunla güvende falan da hissetmiyordu. Onunla birlikte olmak büyük bir riskti, her yeni günse büyük bir mücadeleleydi.

Beth o kadar uzun süredir bunları düşünüyordu ki bunların sürekli olarak aklına takılmasının bir işaret olup olmadığını, hata yapıp yapmadığını sorgular hale gelmişti. Şimdi ne olacaktı? Kompozisyonunda yazdığı her şey gerçektir. Riske giren, yeni, farklı ve değişik şeyleri kucaklayan birisi olmak istiyordu. Artık bunu yapabilecek kadar da güçlü olduğunu hissediyordu.

Kendine her şeyin üstesinden gelebileceğini ispatlamıştı. O yüzden, bu sene tüm endişelerini ve korkularını geride bırakmaya karar vermişti. Artık hayatına doludizgin devam edecekti. Hayatı pek planladığı gibi gitmese de belki de artık her şeyi doğru yapmak için uğraşmamalıydı.

Miranda içinden sürekli olarak, *benim hakkımda ne düşündüğü önemli değil*, deyip duruyordu. O sadece internet'te tanıştığı bir çocuktü. Onu hiç tanıımıyordu, bu gecedan sonra da bir daha asla onu görmeyebilirdi. O yüzden, olanların hiçbir önemi yoktu. Kaybedecek bir şeyi mi vardı sanki? Peki, neden nefessiz kalıyor, heyecandan bayılacakmış gibi hissediyordu?

Bütün gün ağzına tek bir lokma bile koymamıştı. Acaba öğle ve akşam yemeğı yemeden insan kilo verebilir miydi? Ama artık bunları düşünmek için çok geçti. Onu şişman göstermeyen bir başka kıyafet bulmak için de geçti. Bu gece gideceğı başka bir parti olsaydı, kendisini bu kadar zorlamazdı. Daha önce kaç kez aynı şey başına gelmişti? Saatler boyu bir partiye hazırlanıp Bay Doğru'yla karşılaşacağını ummuş ama Bay Yanlış'la tanışmış, tüm geceyi pañç kasesinin başında geçirmişti. Ama bu gece farklıydı. Çünkü Bay Doğru'nun orada olacağını ve onu bekleyeceğini biliyordu.

ReadItAndWeep, geçen gün buluşamadıkları için Miranda'yı affetmiş, ona bir şans daha vermeyi kabul etmişti. Saat 23:30'da Kaia'nın bahçesinde buluşacaklardı. Her şey yolunda

gidecek olursa da Miranda nihayet uzun süredir beklediği yılbaşı öpücüğüne kavuşacaktı.

Miranda o güne dek kişisel gelişimle ilgili yüzlerce makale okumuştı. Bunları hepsi kişinin hayatta ve ilişkilerinde başarılı olması için kendine güven duyması gerektiğini söylüyordu. Siz iyi görüldüğünüze inanırsanız, o da inanır, diyorlardı. Kendinizle gurur duyarsanız, onun saygısını da kazanırdınız.

Miranda, bu sene her şeye yeniden başlamaya karar vermişti. Bunu yapmaya hemen, o gece başlayacaktı.

Harika görünüyorum.

Zeki, komik ve muhteşem bir kıyım.

Karşıma hangi erkek çıkarsa çıksın, benimle tanıştığı için mutlu olacaktır.

Bu sözler kulaklarında çın çın çınlarken, Miranda tüm bu telkinlerin işe yaracağını umut ediyordu.

Her sene yılbaşı gecesi, saat on ikiyi vurduğunda, Miranda bir *sonraki* senenin daha farklı olacağını düşünürdü. Bir sonraki sene, doğru kişiyle, standartlarına uyan birisiyle tanışacaktı. Üstelik bu kişi onun ne kadar enerjik, hayat dolu bir kız olduğunu da fark edecekti. Bir sonraki sene yalnız olmayacaktı.

Miranda her ocak ayının ilk günü, *bu sene benim senem olacak*, derdi.

Belki de bu sene dileği sonunda gerçekleşecekti.

Her şey yolundaydı. Nihayet. Adam onu seviyordu. *Seviyordu*. Harper bunu düşünmeden edemiyordu. Bu sözcükleri yüksek sesle tekrarlıyordu çünkü bunları duymak onu zevkten dört köşe ediyordu.

Adam beni seviyor.

O gece, herkesin ilgi odağı olacaklar, herkes tarafından gıptayla izleneceklerdi. Neden olmasın? Onlar mükemmel bir çiftti.

ti. Partide her kız Harper'ın yerinde olmayı dileyecekti. Ama bu asla gerçekleşmeyecekti. Adam bunu açıkça söylemişti. Harper da ona inanmıştı.

Parıltılı mor renkli fuları boynuna sardı. Bu annesiyle babasının hediyesiydi ama onların bundan henüz haberi yoktu. Dudaklarına böğürtlen rengi dudak parlaticısından bir kat daha sürdü. Adam her an gelebilirdi. Onu beklettiğinin farkındaydı. Ne giyeceğine karar vermesi uzun sürmüştü. Ama o gece mükemmel görünüyormuş olması çok önemliydi. Kasabada popüler olan öğrencilerin hepsi o gece Kaia'nın evinde olacaktı. Harper davetli listesini özenle hazırlamıştı.

Son dakikada böylesine büyük bir parti vermek kolay iş değildi ama Harper'ın bağlantıları bir hayli iyiydi. Neyse ki Grace kasabasında yapacak pek fazla heyecan verici şey yoktu. Yılbaşı bile olsa, durum aynıydı.

Harper, Kaia'ya parti için yardım ettiğine memnundu. Zaten öylesine mutluydu ki insanlara yardım etmek onun için büyük bir zevk haline gelmişti. Çok mutluydu ve mutluluğu başkalarının üzülmelerine bağlı bir mutluluk değildi.

Eh, tam olarak değil demek daha doğru olurdu herhalde.

Harper ayaklarına gümüş rengi topuklu ayakkabılarını geçirdi. Ayakkabıları gümüş rengi askılı bluzuyla mükemmel bir uyum içindeydi. Son bir kez aynada kendine baktı.

Gayet seksi görünüyorum, diye düşündü. Kasabadaki en yakışıklı çocukla çıkan bir kız gibiyim.

Partiyi Kaia veriyordu. Ama o gece, Harper'ın gecesi olacaktı. Birkaç saat sonra da Harper'ın yılı olacaktı. Adam'ın onu istemediğini ve daha iyi bir insan olabileceğini düşünerek o kadar çok vakit kaybetmişti ki artık hiçbir şey umurunda değildi. Adam onu olduğu gibi seviyordu. Önceki gece bunu kanıtlamıştı. Bugün öğleden sonra da kanıtlamıştı. Harper ise her

zamanki gibi muhteşem olduğunu kendine ispatlamıştı.

Yılbaşlarında insanlar yeni kararlar alırlardı. Harper'ın o sene için tek bir dileği vardı. Artık kendinden şüphe etmeyecek, hiçbir şeyden pişmanlık duymayacaktı. Sahip olduğu her şeyi hak ediyordu. İsteddiği her şeye de gerçekten sahipti.

İnsanın istediği her şeye sahip olamayacağı söylenir.

Kaia iyi talihini kutlamak için evini bir yığın önemsiz insana açıp harikulade eviyle ve hayatıyla gösteriş yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu.

Üstüne vişne çürüğü renginde, muhteşem bir kumaştan dikilmiş Miu Miu marka bir bluzla önceki sene Betsey Johnson mağazasındaki indirimden aldığı kadife eteği giymişti. Bu renk yanık tenine harika uyum sağlamıştı. Önceki sene Turks ve Caicos adalarında bir yatta yandığında, teninin rengi bu kadar güzel olmamıştı.

Mükemmel kıyafetine ve ten rengine rağmen, hayatındaki gizli erkeği herkese gösterememesi ne yazık ki Jack Powell herkesin gözdesiydi. Grace kasabasının bir numaralı bekarıydı. Ama Kaia, Powell'la ilişkisini gözler önüne seremezdi. Powell elini sallasa, istediği her kadını elde edebilecek bir adamdı ama istediği Kaia'ydı.

İşin tuhaf tarafı, Reed gibi bir çocuk aklını çelmişti. Pizza servisi yapan bu çocukta bir şeyler vardı. Ama Reed'in o gizemli özelliği her neyse, Kaia'nın istediği türden bir şey değildi. Hayatında Jack Powell gibi bir adam varken Reed'le mi uğraşacaktı? New York'ta yaşamak, Kaia'ya birkaç şey öğretmişti. Elinde harikulade bir çatı katı varken, neden bundan mahrum kalacaktı? Manhattan gibi bir yerde, güzel daireler bulmak zordu. Tıpkı birinci sınıf erkekler gibi... Hele Grace kasabasında, bu neredeyse imkansızdı.

Kaia ve Jack Powell'in birlikteliği gücü simgeliyordu. Birlikte insan önüne çıkacak olsalar, herkesin ilgi odağı olurlardı.

Kaia ve Reed denen o serseriyse, hem başkalarının, hem de Kaia'nın midesini altüst etmeye yeterdi.

Reed'i çekici bulması, onu her gördüğünde midesinin bulurması, kalbinin güm güm atmasının ne zararı vardı? Bunlar geçmişte kalmıştı. Öyle de kalacaktı. Yılbaşı demek artık Reed'in hayatında olmaması demekti. Ateşle oynamaktan vazgeçmeliydi. Başını derde sokmanın hiçbir anlamı yoktu.

Kaia, yeni yılla ilgili olarak aldığı kararları yerine getirmeye kararlıydı. Ama genellikle bu tür kararları ancak şubata kadar sürdürebilirdi.

Bu seneyse sadece beş dakika sürmüştü. Kapı zili çaldı.

Kaia saatine baktı. Saat henüz 20:30'du. Partiye gelmeye en hevesli kişiler için bile erken bir saatti. Harper davetiyede belirtilen saatten önce gelebilecek kimseyi çağırmış olamazdı. Yoksa taşrada insanlar partilere erkenden mi giderlerdi?

Kapıyı açtı. Üstünde her zaman giydiği eski püskü tişörtüyle ve buğulu gözleriyle onu karşısında görünce, Kaia almış olduğu yeni kararların hepsini unutuverdi.

Onun burada olması bir felaketti.

"Bir parti verdiğini duydum," dedi Reed. "Davetiyem postada kaybolmuş olmalı."

"Seni—" Kaia bir yandan kapıyı suratına kapatmak istiyordu, bir yandan da Reed'in üstüne atılıp giysilerini parçalamak. Ona davetli olmadığını söylemek kabalık olurdu ama ya Reed partiye katılmaya kalkarsa ne olacaktı? Buna asla izin veremezdi. Davetiyeleri sadece seçkin bir topluluğa yollamıştı. Kaia onun gibileri partilere davet eden, hatta varlığından haberdar olan bir kız olarak tanınmak istemiyordu.

Reed, "Partilere gitmem," dedi.

Kaia derin bir oh çektiğini ona belli etmemeye çalıştı. Öte yandan, onun hemencecik gitmesini de istemiyordu. Ama bunu kendine itiraf etmeye de hazır değildi. Umurunda değilmiş gibi, "Neden geldin o halde?" diye sordu.

İçinden Reed'in hiç umurunda olmadığını tekrarlayıp duruyordu.

"Yeni yıla birlikte gireriz diye düşünmüştüm," dedi Reed.

Kaia sakın bir şekilde, "Ama saat daha sekiz buçuk," dedi.

Reed muzip bir gülümsemeyle, "Gece yarısıymış gibi davranabilirsin ama," dedi. "Fena rol yapmıyorsun."

Cebinden kağıt bir düdük çıkarıp hafifçe çaldı. Sonra düdüğü yere fırlatıp Kaia'yı kollarına aldı.

"Mutlu Yıllar," diye fısıldayıp onu öptü. Şehvetle Kaia'nın altdudağını öptü, ellerini kaba etlerine geçirdi. Kaia ilk önce onu itmeye çalıştı ama sonra aralarındaki o saf ve ham enerji bambaşka bir şeye dönüştü. Reed, Kaia'nın yüzünü tutarken Kaia gözlerini açtı. Reed kahverengi gözlerini ona dikmişti. Reed'in gözlerinde kendi aksini gördü. Gözlerini tekrar kapatıp Reed'in dudaklarını tatmaya, dokunuşuna ve nefes alıp verişini hissetmeye verdi dikkatini.

Mutlu Yıllar mı? Neden olmasın?

Bölüm

13

“Tek istediğim, tek ihtiyaç duyduğum sensin...”

Adam kendini şarkının sözlerine kaptırmıştı. Harper’a sıkı sıkı sarıldı. Aheste aheste sallanarak, müziğe eşlik etmeye koyuldular. Harper başını Adam’ın göğsüne dayayınca, kestane rengi saçları Adam’ın göğsüne yayıldı.

Kaia’nın evi Adam’ın anımsadığından da görkemliydi. İçerisi tıklım tıklım davetlilerle doluydu. Bazıları leziz yemeklerle döşenmiş ziyafet masasının başındaydı, bazılarıysa tıpkı Harper’la Adam gibi bir köşeye çekilmiş, kendi dünyalarında kaybolmuşlardı.

Geniş salonu buz mavisi renkli bir ışık aydınlatıyor, bembeyaz koltuklara ve duvarlara buz gibi bir görünüm veriyordu.

Harper, “Burada asla yaşayamazdım,” dediğinde, Adam da aynı şeyi düşünüyordu. “Burası çok—”

Adam, “Soğuk,” dedi Harper’ın lafını tamamlayarak. Haklıydı. İnsan burada Kaia gibi yaşarsa, mutlaka soğuktan donardı.

Harper, “Ama parti harika,” dedi. “Sence de öyle değil mi?”

"Kesinlikle." Bu da doğruydı. "Ama hangi partiye gitseydik, ortam harika olacaktı... Yanımda sen varsın." Adam birkaç içki içmiş, alkol damarlarına karışınca da basmakalıp laflar etmeye başlamıştı.

Harper başını Adam'ın omzundan kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Ad, beni pohpohlamak zorunda değilsin," dedi. Sonra yanağına küçücük bir öpücük kondurdu.

Adam, "Ne?" dedi. "Ama seni pohpohlamıyorum ki!"

Harper gülüp başını salladı. Başını salladığında, saçları Adam'ın yüzünü okşadı. "Bak dostum, bence sen azıcık sarhoş olmuşsun. Ama o kadar şirinsin ki bence hiçbir sakıncası yok."

Adam, "Eh, sana göre hava hoşsa..." dedi.

Harper başını tekrar Adam'ın omzuna yasladı. "Bu şarkıya bayılıyorum," diye fısıldadı.

"İhtiyacım olan her şey kollarımda..."

Birkaç çift daha onlara dans pisti olarak kullanılan salonda eşlik ediyordu. Ama bu çiftlerden sadece bir tanesi Adam'ın dikkatini çekmişti.

Kane'in sırtı dönüktü ama Adam, Kane'in omzunun üstünden onun yüzünü görebiliyordu. Açık bıraktığı sarı saçları yanaklarına altın bir perde gibi düşmüştü. Masmavi gözlerini aniden Adam'a çevirdi.

"... Tek istediğim, tek ihtiyaç duyduğum sensin..."

Adam gözlerini yumdu... Ama Beth'in yüzü gözünün önünden kaybolmadı.

Beth başını ani bir hareketle diğer tarafa çevirdi.

Ona bakmaktan vazgeç, dedi kendi kendine ama bunu yapamayacağını biliyordu. Tüm gece boyunca, gizliden gizliye Adam'ı izlemişti. İlk olarak, Adam'la Harper'ı içeri girerlerken görmüştü. Sonra el eleyen merdivenlerde, daha sonra da arka

veranda da öpüşürken görmüştü. Başını nereye çevirse onları görüyordu ama onlara bakmadan da duramıyordu.

Kane endişeyle ona bakıp, "Neyin var?" diye sordu.

Beth hemen, "Hiçbir şey," dedi. "Sadece... dans eden çiftleri izliyordum. İnsanların artık doğru dürüst dans edememesi ne kötü, değil mi?"

Kane, "Ama dans ediyoruz ya?" dedi.

"Hayır, onu demek istememiştim. Biz olduğumuz yerde durmuş, ileri geri sallanıyoruz. Bu dans değil ki... Gerçek dans değil. Oysa eskiden..."

"Dur tahmin edeyim," dedi Kane. "Şık tuvaletler giymiş kadınları dans pistinde oradan oraya sürükleyen smokinli adamlardan mı bahsediyorsun?"

Beth hülyalı bir tavırla, hafifçe gülümseyerek, "Geceyi vals yaparak geçiren çiftler..." dedi.

Kane sırtarak, "Yasak dans'ı unutma!" dedi.

Beth ona şakadan vurdu. "Kane, ben ciddiylim!"

"Her zaman dediğim gibi, emrindeyim." Kane, Beth'in bir elini tutup diğer elini beline koydu. "Haydi gidelim."

"Nereye—"

Kane hiçbir şey demeden, Beth'i tıpkı eski dansçıların klasik balo dans figürlerini yaparak dans pistinden dışarı çıkardı. Sonra dans eden çiftlerin ve kalabalığın arasından geçip dans pistine geri döndüler.

Beth gülmemeye çalışarak, "Herkes bize bakıyor!" dedi.

Kane, "Kim takar?" dedi. "Bence bizi kıskanıyorlar."

Gerçekten de salondaki herkes *Kül Kedisi* masalındaki kahramanları anımsatan Kane'le Beth'e bakıyordu. Ama bu Beth'in umurunda bile değildi. Öylesine eğleniyor, Kane'in kollarında öylesine tatlı kahkahalar atıyordu ki! Sanki yeniden doğmuş gibiydi. Kane haklıydı: Kim takar?

Şarkı sona erince, Kane onu abartılı bir biçimde olduğu yerde döndürdü. Sonra da dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. "Mutlu yıllar," diye fısıldadı.

Beth nefes nefese, "Ben hiç... İnanılmazdın," dedi ve kıkırdamaya başladı.

"İyi vakit geçireceğine söz vermiştim. Bana güvenmelisin."

Beth gülümseyerek, "Dersimi aldım," dedi. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Bunu sorman ne komik." Kane cebinden ufak bir kutu çıkarıp Beth'e uzattı. "Sana küçük bir sürprizim var," dedi. "Mutlu Noeller!"

Beth heyecanla paketin ambalajını açarken, "Nedir bu?" dedi. Ama kutuyu açıp da içindekileri görünce, suratı allak bullak oldu.

Kutunun içinde iki tane sarı renkli hap vardı. O kadar.

Gayet sıkkın bir şekilde, "Kane, bunlar nedir?" diye sordu.

Kane kolunu Beth'in omzuna atıp, "Yılbaşı gecesini renklendirecek ufak bir şey işte," dedi.

Beth omzunu silkerek Kane'in kolunu itti.

"Uyuşturucu kullanmam," dedi ters ters. "Bunu sen de biliyorsun."

Kane ısrarla, "Ama bunlar seni bağımlı yapmaz ki," dedi. "Bu sadece tek sefer kullanmak üzere, özel bir şey. Kendini ne kadar *harika* hissettiğine inanamayacaksınız."

Beth kendini ortaokulda gösterilen uyuşturucu karşıtı filmlerdeki başkarakter gibi hissediyordu. Hani, başrol oyuncusu neredeyse arkadaş baskısına dayanamayıp uyuşturucu kullanacak gibi olur da son anda "hayır" demeye karar verir. Ya da başkalarını uyuşturucu konusunda uyarırken kendisi bağımlı olur.

Annesiyle babası bir kere ona bu soruyu sorma gafletinde

bulunmuşlar, Beth onlara *hayır, uyuşturucu kullanmıyorum*, diye yanıt vermişti. *Zaten kullanmak istesem bile, nereden alacağımı bilmiyorum.*

Beth doğruyu söylemişti. On yedi sene boyunca gerçekten de uyuşturucunun nereden ve nasıl bulunacağını hiç merak etmemişti.

Elindeki kutuya ve içindeki minnacık haplara baktı. Bunlar tek seferde insana ne kadar zarar verebilirdi ki? Hani, artık yeni şeyler deneyecek, riskler alacaktı? Bunları boşu boşuna mı söylemişti? Beth her zaman *doğru* ve kendisinden beklenen şeyleri yapmıştı. Odaya göz gezdirince, onu tekrar gördü. Adam... Ona ne kadar bakmamaya çalışsa da bakıyordu. Adam Harper'ı öpünce, Beth ürperdiğini hissetti. Onunla hep *doğru* şeyleri yapmıştı ama sonra ne olmuştu? Adam onu ihanetle suçlamıştı. Herkes de aynı fikirdeydi. Peki, neden bir kez olsun *çılğınca* bir şey yapmasıydı ki? Artık koruması gereken bir itibarı falan da yoktu nasıl olsa. *Gerçekten* yaşamadan hayatını sürdürmeye razı mıydı?

Beth haplardan birini eline alıp dikkatle baktı.

"Heyecan verici bir şeyler yapmak istediğini söylemiştin," dedi Kane. "İşte, heyecan tam karşında duruyor. İnan bana, bu muhteşem bir şey."

"Bilmiyorum, Kane... Bu... pek güvenli değil gibi geliyor bana!"

"Olabilirdiğince güvenli," dedi Kane. "Öyle olmasaydı, ben de alır mıydım hiç?"

Beth kaşlarını havaya kaldırıp ona bakınca, Kane tatlı tatlı gülümsedi.

"Tamam, belki ben yine de alırdım," dedi. "Ama seni asla tehlikeye atmazdım." Kane onu kendine doğru çekip havaya kaldırdı ve öptü. Sonra yavaşça yere bıraktı. "Sana sadece ne-

redeyse senin kadar muhteşem olan bir şey göstermek istiyorum,” dedi.

Beth’in aklını çelmek üzereydi. Evet demek öylesine kolaydı ki. Ama bir tepeden aşağı kaymak ayrı bir şeydi, bir yamaçtan aşağı atlamak ayrı şeydi. “Hiç sanmam,” dedi. Sesinin yeterince kararlı çıkıp çıkmadığından emin değildi.

Kane ısrarla, “Yapmak istediğini sen de biliyorsun,” dedi.

Beth ona bakınca, bir anda kendine geldi. *İstediyini sen de biliyorsun mu?* Buna yaratıcı arkadaş baskısı bile denemezdi! Kane sanki bir uyuşturucu satıcısının el kitabında okuduğu bir satırı ona tekrarlamıştı: *Arkadaşlarınıza Uyuşturucu Kullan-dırtma ve Ethileme Yöntemleri*. Beth saf sayılırdı ama bu laflara karnı toktu.

Hapı kutunun içine koydu, kutunun kapağını kapattı ve Kane’e geri vermeye çalıştı. Ama Kane kutuyu geri almadı.

Ters ters, “Sende kalsın,” dedi. “Bunları alabilmek için neler yaptığımı bilmiyorsun. Sana bir şey olmayacağına söz veriyorum. Hayatında bir kez olsun biraz eğlenmek istemiyor musun?”

Beth tek bir söz bile söylemeden, kutuyu cebine koyup başını salladı. Sonra da Kane’den uzaklaştı. Tam olarak ne yapmak istediğini bilmiyordu. O anda tek istediği uzaklara gitmek ve tek başına kalmaktı.

Kane ağlamaklı bir halde, “Bana güvenmiyor musun?” dedi.

İşte, Beth bu sorunun yanıtını o anda bildiğini fark etti.

Hayır, sana hiç güvenmiyorum.

Saat 23:29’du. Miranda kalbi güm güm atarak arka avluya çıktı. Gizemli erkek oralarda bir yerlerde olmalıydı. Miranda’ya gri ve yeşil çizgili bir gömlek giyeceğini söylemişti. Miranda da ona açık mavi renkli, askısız bir bluz giyeceğini söylemişti. Ona he-

nüz sıradan görünümlü, tahta göğüslü, kızıl saçlı ve koca ağızlı bir kız olduğunu söylememişti. Ama o zaten çok geçmeden bunları öğrenecekti. Yeter ki bunları önemsemesindi.

Onu ilk gören Miranda oldu.

Normal boylarda, normal yapıda, pek kaslı sayılmayan bir gençti. Eh, fena sayılmazdı.

Derken, yüzünü de gördü.

Gözlerini tavana çevirdi. Neden her seferinde kozmik bir şakanın kurbanı oluyordu?

Bir numaralı bekar Greg'di. Tabii ya! Hani, birkaç kez çıktığı, sonra terk ettiği, her gördüğünde ona azap çektiren ve arkasına bile bakmadan kaçan Greg... Miranda gülmek için kendini zor tuttu. İçinden, *İki Numaralı Bekarı da görebilir miyim?* diye sormak geçiyordu.

Şampanyadan mı, hala okulun tatil oluşundan mı, yoksa artık yalnız olmaktan bıktığı için mi bilinmez, Miranda şöyle bir düşündü. Ne de olsa Greg ona bir zamanlar çok iyi davranmıştı. Her şey mahvolmadan önce, Greg'in farklı bir yönünü de görmüştü. Onunla rahat rahat konuşabiliyor, Greg de ondan çok hoşlanıyordu.

Belki de buluşmaları bir felaketle sonuçlanmayacaktı. Belki de evren ona ikinci bir şans tanıyordu.

Greg hayretle, "Miranda?" dedi. "Lütfen bana Spitfire olmadığını söyle."

Miranda hafifçe gülümseyerek, "Suçluyum," dedi.

Greg'in suratından sırasıyla şu ifadeler geçti: Hayal kırıklığı, hayret ve tiksinti. Sonra bu ifadelerin hepsi birbirine karıştı.

"Tahmin etmeliydim," diye fısıldayıp oradan uzaklaşmaya çalıştı.

Miranda, Greg'in kolunu tutup, "Greg, bir dakika," dedi. "Bunun çok—"

“Acınası bir durum mu, yoksa pis bir şaka mı olduğunu söyleyeceksin?”

Miranda sert bir şekilde, “Tuhaf olduğunu söyleyecektim,” dedi. “Ama düşünsene. Olanlar çok mantıklı aslında. Birçok ortak yanımız var, iyi anlaşıyoruz... Eskiden iyi anlaşıyorduk... Bu bir işaret olamaz mı? Belki bir daha denemeliyiz.”

“Bir işaret mi?” Greg ona hayretle baktıktan sonra hayır anlamında başını salladı. “Aslında bir işaret olabilir,” dedi. “İçgüdülerime güvenmem ve bir Web sitesinde tanıştığım birisiyle buluşmamam gerektiğine dair bir işaret olabilir. Ne salağım... *İnternet*'te nasıl bir kız bulabileceğimi düşündüm ki?”

Miranda herkesin onlara baktığını fark edince, “Sesini biraz alçaltır mısın lütfen?” diye yalvardı.

Greg aynı ses tonuyla, “*İnternet*'te tanıştığım her kızın bir zavallı olmadığına, çaresiz olmadığına kendimi inandırmıştım,” dedi. “Kendimi kandırmışım. Hepsinin *senin* gibi olacağını tahmin etmeliydim.”

Kane gümüş renkli vefakar matarasından bir yudum votka daha aldı.

Beth yine ondan kaçmıştı. Yine! Üstelik yılbaşında...

Artık bu iş canını sıkmaya başlamıştı.

Peki, bu sefer neyi yanlış yapmıştı? Sadece ona nasıl eğlenebileceğini göstermeye çalışmıştı. Ama Beth ona resmen burun kıvrırmıştı. Dünyaya öylesine dar bir pencereden bakıyordu ki birisinin çıkıp da ona bir kaçış yolunu gösterdiğini görmek bile istemiyordu.

Kane elini cebine atıp sarı renkli bir hap çıkardı. İyi ki yanına bir tane de yedek hap almıştı. Beth'le bu deneyimi paylaşmak istemişti. Onun biraz olsun gevşeyeceğini ve birbirlerine yakınlaşacaklarını ummuştu. Beth uzun süredir çok gergin

olduğundan yakınıp durmuyor muydu? Eline geçen fırsatı tepmişti.

Kane hapı ağzına atıp hapın dilinin üzerinde erimesini bekledi. Sonra bir yudum viskiyle yuttu.

Birlikte eğlenmek varken, bu hapları tek başına kullanmak hiç hoşuna gitmiyordu. Ama çok geçmeden hap etkisini gösterecek ve onu başka dünyalara götürecekti. Sonra hiçbir şey umurunda olmayacaktı. Hem Kane yalnız olmaya alıştı. Birçok şeyi yalnız yapardı. Daha önce de bunu tek başına yaptığı olmuştı. Dolayısıyla, bu gece de öyle olacaktı.

Hiçbir şeyin önüne geçmesine izin vermeyecekti.

Aptallık etmişti. Büyük bir hata yapmıştı. Bu kadarı gayet açıktı. Ama hala anlayamadığı şeyler vardı. Akli karmakarışık olmuştu.

Beth kalabalığı yara yara geçti ve arka avluya çıkarak, derin derin nefes aldı. Partinin ve jakuzide oynaşanların gürültüsünü geride bırakıp tırabzana yaslandı. Sonra da gözlerini karanlığa dikti. Evet, hata etmişti. Ama hatası neydi? Kane'in yanından ayrılmak mıydı hatası? Yoksa onunla yakınlaşmak mıydı?

Bir yanı partiye geri dönmek, Kane'den özür dilemek istiyordu. Diğer yanıysa, partiden derhal ayrılıp hiç geriye bakmamak istiyordu. Zihnini kemiren başka bir şey daha vardı. Cebindeki hapları kullanacak olsa, acaba neler olurdu?

Karşısında çok seçenek, verilecek bir sürü karar vardı. Ama Beth tırabzana yaslanıp kendinden ve vermiş olduğu kötü kararlardan başka bir şey düşünmek istedi. Şayet zihnini tamamiyle boşaltacak olursa, belki de her şeye yeniden başlayabilirdi. Ama her şeye yeniden başlamadan önce zihninde dönüp duran tüm o düşüncelerden kurtulması gerekiyordu. Bunu yapması da bir hayli zordu.

Beth birinin ayak seslerinin git gide yaklaştığını ve tam arkasında durduğunu duydu.

Biri yavaşça ve tereddütle ismini söylüyordu.

Ama hemen arkasını dönmedi. Ona ne diyeceğini bilmiyordu. Sırtı ona dönük olduğu sürece karar vermesi gerekmiyordu.

Harper, Kaia'nın ardından çalışma odasına girdiğinde, hayretle, "Burada kaç oda var tanrı aşkına?" diye sordu.

Kaia, "Ben de hala bunu anlamaya çalışıyorum," dedi kırdayarak.

Harper odaya dikkatle göz gezdirirken şaşkınlığını gizleyememişti. Sekiz çarpı sekiz büyüklüğündeki odada sadece Sellers ailesinin CD'leri vardı. "İnanılmaz," dedi.

Normal şartlar altında, Kaia'nın *Zenginlerin ve Sürtüklerin Şaşaalı Yaşamı*'nda başrol oynamasını hayretle karşılamaz, onun giysilerine, arabasına ve evine... hayatına gıptayla bakmazdı. Ama artık şartlar normal falan değildi. Hem yılbaşı gecesi idi, hem bir partideydi, hem de hayatı neredeyse mükemmeldi. Eh, tabii mutfağın kapısının önünde duran Waterford marka kristal kasedeki pembe renkli pançı da fazla kaçırmıştı. Kendisini çok iyi hissediyordu ama bunun tek nedeni içki miydi? Yoksa Adam mıydı?

Çakırkef olan Kaia da çılgınlar gibi bir şey arıyordu. "Buralarda bir yerde olduğuna eminim," dedi. "Bu şarkıyı mutlaka dinlemelisin."

"Daha sonra da dinleyebilirim," dedi Harper. "Tüm geceyi burada CD arayarak geçiremeyiz." Ama Kaia'ya sinir falan olmamıştı. O gece, ona karşı son derece dostane bir biçimde davranmaya niyetliydi. Ne de olsa Adam'ı elde etmesine yardım eden kişi oydu. Harper eski rakibine karşı hislerinin değişmek

üzere olduğunu hissetti. Tam o sırada, Kaia aradığı CD'yi bulup müzik setine yerleştirdi. İstedığı şarkı çalmaya başlayınca da Harper'ı çekeştirerek dans etmeye koyuldu. Hoparlörlerden insanı yerinden hoplatan bir bas sesi yayıldı. Harper ve Kaia çılgınlar gibi dans etmeye başladılar.

Derken, kapı ardına kadar açıldı. Kane sendeleye sendeleye içeri girip Harper'ı kolundan yakaladı ve kendine doğru çekti. Boğuk bir sesle, "Araya girebilir miyim?" dedi. Nefesi leş gibi votka kokuyordu.

Harper onu geri itti. "Defol, Kane. Sarhoşsun," dedi tiksintiyle.

Kane onu öpmeye çalışarak, "Sahi mi? Sen değilsin sanki!" dedi.

Harper başını hızla yana çevirince, Kane'in dudakları yanağını yalayıp geçti. Onu bu kadar *şapşal* bir halde görmemişti. Kane'in her zaman takındığı o vurdumduymaz tavrında altın da, takıntı derecesinde kontrollü birisinin olduğunu biliyordu. Ama o anda Kane kontrolden çıkmış gibiydi.

Kane kaslı kolunu göstererek, "Ne o, yeterince seksi olduğumu düşünmüyor musun?" dedi sözcükleri ağzında yuvarlayarak.

Harper alaycı bir tavırla, "Olur mu canım?" dedi. "Çok seksisin. Hele şu anda senden seksisi yok."

Kane saldırgan bir tavırla Harper'ın üstüne atılıp, "Bakıyorum da artık benden pek hoşlanmıyorsun," dedi.

Harper, "Ne düşündüğüm seni ilgilendirmez," diye yanıt verdi. "Sen artık Beth'le birliktesin, *unuttun* mu? Hem Beth nerede?" Harper abartılı bir tavırla etrafına bakınıyormuş gibi yaptı. "Yoksa kız arkadaşını mı kaybettin?"

Kane sanki bir anda ayılmıştı. "Ya sen?" dedi. "Erkek arkadaşın görünürlerde yok! Yoksa Adam iyiden iyiye silikleşip

görünmez mi oldu?"

Harper onu duymazdan geldi. Kane'in sözlerinin aksini ispat etmek istercesine başını salona uzatıp etrafa bakındı.

Adam gerçekten de ortalarda yoktu.

Beth de öyle.

Kane pis pis sırıtıp, "Bir şey mi kaybettin?" diye sordu.

Harper'in onu dinleyecek hali yoktu. O anda, kendisine aynı soruyu soruyordu.

B ö l ü m

14

Beth ön avluya çıkmış, dalgın dalgın önünde uzanan ıssız ve karanlık çöl arazisine bakıyordu.

Adam yavaşça, "Beth?" dedi ama Beth ona yanıt vermedi.

Tereddütle omzuna dokununca, Beth hızla arkasına döndü. Ama gelen kişinin o olduğunu görünce, yüzü bir anda yumuşayıverdi.

İçini çekip, "Sen miydin?" dedi.

Adam, Beth'in gözlerinin kıpkırmızı ve dolu dolu olduğunu görünce, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedi Beth. "Sadece... Bir... biraz düşünüyordum."

"Öyle mi? Son günlerde ben de çok şey düşünüyordum," dedi Adam ön avluyu çevreleyen tırabzanlara yaslanarak. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Beth bezgin bezgin saçlarını geriye attı.

"Adam, şu anda hiçbir şey konuşacak—"

"Lütfen beni dinle," dedi Adam. "Bunu mutlaka söylemeliyim. Bu gece yılbaşı gecesi."

Beth tatsız tatsız, "Biliyorum, farkındayım," dedi.

“Yeni yıla bu şekilde girmek istemiyorum. Yani ikimiz... böyleyken.”

Beth şaşkınlıkla suratını buruşturdu. “Nasıl yani? Tekrar birlikte mi—”

Adam hemen, “Hayır, hayır,” dedi. Yanılıyor muydu, yoksa Beth bir an için onunla tekrar birlikte olmak istediğini düşünüp rahatlamış mıydı? Yoksa yüzündeki hayal kırıklığı mıydı? “Hayır... Sadece küs olmak beni üzüyor.” İçinden, *kayak merkezinde birlikte geçirdiğimiz gün hariç*, diye geçirdi. *O gün, her şey daha farklıydı... Çok güzeldi.*

“Ama şu anda konuşuyoruz,” dedi Beth.

Adam içinden, *sadede gel*, dedi. Beth kalbini çok kötü kırmıştı ama olanları artık unutmaması gerekiyordu. Beth’i cezalandırmak istediği sürece hayatına devam edemeyeceğini fark etmişti. Bir de... Beth’i üzgün görmeye dayanamıyordu. Ona ne yapmış olursa olsun, dayanamıyordu.

Sonunda, “Senden özür dilemek istiyordum,” dedi. “Sana bok gibi davrandım. Korkunç şeyler yaptım. Hatalı davrandığımı şimdi anlıyorum.”

“Buna sevindim ama...”

Adam, “Hepimiz hata yapabiliriz, Beth,” diye sözlerine devam etti. “Senin mükemmel olduğunu düşünerek hata ettim. O yüzden de...” Derin bir nefes aldı. Bunları söylemek öylesine zordu ki! “... seni affediyorum.”

Beth hayretle, “Affediyor musun?” diye bağırdı. “Sen mi beni affediyorsun?”

Adam bunları söylediğinde, Beth’in minnetle gözyaşlarına boğulacağını, hatta hiçbir şey söylemeden boynuna atılacağını sanıyordu. Ama Beth’in öfkeden kıpkırmızı kesileceği hiç aklına gelmemişti.

“Ne yaptım da beni affediyorsun?”

Sorması mı gerekiyordu?

“Biliyorsun ya?” dedi. “Kane yüzünden...”

“Sana kaç kere onunla aramızda hiçbir şey olmadığını söyleyeceğim?” diye bağırdı Beth.

Adam kaslarının gerildiğini hissetti. Sakin olmalıydı. Buna inanamıyordu. Bunları söylerken o kadar zorlanmış, gururunu ayaklar altına almış ve onu affetmek için büyük bir çaba harcamıştı ki... Beth hala ona ihanet ettiğini itiraf edemiyordu!

Adam sesini yükselterek, “Bunu istediğin kadar söyleyebilirsin,” dedi. “Ama hiçbir faydası yok. Ne yaptığımı biliyorum. Neden itiraf etmiyorsun?”

Beth, “İtiraf edecek bir şey yok da ondan!” diye bağırdı.

“Ben—” Adam tam arkasını dönecekken durdu. Aynı şeyleri yapmaya devam edemezdi. Yeni yıla bu şekilde giremezdi. Bu herkes için büyük bir haksızlık olurdu. “Bak, buraya seninle kavga etmeye gelmedim,” dedi Beth’e dönerek.

Beth gözle görülür bir biçimde rahatlayarak, “Ben de kavga etmek istemiyorum,” dedi.

Adam umutla, “Peki, ateşkes ilan edebilir miyiz?” diye sordu.

Beth evet anlamında başını salladı. “Çok sevinirim.”

Bir süre hiç konuşmadan öylece birbirlerine baktılar. Sonra Adam ona sarılıverdi. Beth’in saçları hala leylaklar gibi taptaze kokuyordu. Onu sarılmak, bedenlerinin birleştiğini hissetmek öylesine güzeldi ki! Beth ona sıkıca sarılmış, yüzünü omuzlarına gömmüştü. Adam onun ağladığını hissediyordu ama Beth sonunda başını kaldırıp ona baktığında, gözlerinde yaş olmadığını gördü.

Beth kollarını Adam’ın boynundan çekmeden, “Geçen yıl başını hatırlıyor musun?” diye sordu. Adam, Harper’la birlikteyken, Beth’i düşünmemeyi becerebiliyordu. Ama Beth karşısında dururken, kollarını boynuna dolamışken, geçmiş şimdi-

ki zamandan çok daha gerçekmiş gibi geliyordu ona.

Hüzünlü bir tavırla başını salladı. "Hayatımızın bu hale geleceği hiç aklıma gelmezdi," dedi.

Beth içini çekti. "Biliyorum. Ben de öyle."

Adam, Beth'in yanağından aşağı süzülen bir damla yaşı silip, "Biliyorum," dedi. Beth'in teni ipek gibiydi. Birazcık öne eğilip gözlerini kapatması, nerede olduğunu ve aralarında geçenleri unutmaması, Beth'in yumuşacık dudaklarına kavuşması o kadar kolaydı ki! Adam nefesinin kesildiğini hissetti. O anda, tek görebildiği Beth'in yarı aralık duran, parlak dudaklarıydı. İçinden onu öpmek geçiyordu.

Beth aniden geri çekilip utana sıkıla, "Artık içeri girmemiz gerek," dedi.

Adam çaresizlik içinde kollarını iki yanına sarkıttı. Az önce Beth'i öpmek istediği için çıldırmış olmalıydı.

"Ben de gidip Harper'ı bulsam iyi olacak," diye mırıldandı.

"Ben de Kane'i." Beth tekrar içini çekti. "Sanırım..." Başını salladı. "Haydi içeri girelim." Sürgülü cam kapıdan içeri girmek üzereyken Adam onu durdurdu.

Eğilip, "Konuştuğumuza sevindim," dedi. "Aramızın iyi olmasını istiyorum."

Beth elini tutup, "Olacak, merak etme," dedi.

Kapı eşiğinde öylece kalakalmışlardı. Adam içeri girmesi, partiye katılması ve Harper'ı bulması gerektiğini biliyordu. Ama Beth elini sımsıkı tutmuştu. Adam kendini öylesine güvende hissediyordu ki!

Beth'in elini hiç bırakmak istemiyordu.

"Adam'ı içeride yalnız bıraktığına inanmıyorum," dedi Kane. "Sence de aptallık etmiyor musun?"

Harper asabi bir şekilde, "Kes sesini," dedi. Kane'in küstah-

lığından ve üstünlük kompleksinden artık bıkmıştı. “Adam beni seviyor,” dedi. “Endişelenecek bir şey yok. Ama seni bilemem...”

Harper yere çökmüş, odanın bir köşesinde CD’leri karıştırmakta olan Kaia’ya döndü. Belli ki Kaia bu tartışmaya katılmak istememişti ama merakına yenilip odadan da çıkmamıştı.

Kane duvarın karşındaki küçük deri koltuğa oturup, “Bu da ne demek şimdi?” dedi. “Beth’le gayet iyi anlaşıyoruz.”

Harper alaycı bir kahkaha patlattı.

“Bize söylemek istediğin bir şey mi var, Grace?”

Harper, “Sen ve Beth ayaklı bir felaket gibisiniz. Tıpkı patlamak üzere olan bir bomba, bir tren kazası ya da ne bileyim, akla gelebilecek her türlü kötü şeyi söyleyebilirsiniz... İlişkiniz bir şaka gibi.”

Kane ciddi bir sesle, “Gülmüyorum,” dedi.

“Ama senden başka herkes gülüyor,” diye yanıt verdi Harper. “Beth, Adam’dan ayrılmasaydı, seninle asla çıkmazdı. Bunu herkes biliyor. Sana dönüp bakmazdı bile.”

Kane koltuktan ayağa fırlayıp Harper’ın üstüne yürüdü. “Ya sen?” dedi. “Adam, Beth’i kasabanın sürtüğü için terk eder miydi sanıyorsun?”

Harper içine müthiş bir öfkenin dolduğunu fark etti. “Bana dilediğin kadar hakaret edebilirsin,” dedi. Mızraklar ve taşlar insanın kemiklerini paramparça edebilirdi ama isimler sizi yavaş yavaş, içten içe öldürürdü. Ama Harper “sürtük” lafına ne kadar alındığını hayatta ona belli etmeyecekti. “Ben gerçeği biliyorum,” dedi. “Adam benimle birlikte olmak istiyor.”

“Ama bunu sırf Beth’in ona ihanet ettiğini sandığı için istiyor,” dedi Kane.

“Eee?”

“Eee mi? Beth ona ihanet *etmedi* ki... Yoksa bu ufak detayı şimdiden unuttun mu? Kendin için yarattığın bu hayali dün-

yada Adam'ın neden buna *inandığını* da mı unuttun?" Kane, Harper'ı omuzlarından tuttuğu gibi sarsmaya başladı. "Kendine gel artık. Adam seninle birlikte olmak istediği için birlikte değil. Onu kandırdığın ve yalan söylediğin için seninle birlikte."

"Yalan söyleyen tek ben değildim, *sen* de yalan söyledin," dedi Harper. "Artık bunun bir önemi kalmadı." Kane'in elinden kurtulup ona sırtını döndü. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Adam er ya da geç benim olacaktı. Biz sadece işleri biraz hızlandırdık, o kadar."

Kane, "Hayır, asıl er ya da geç *bana* gelecek olan *Beth'ti*," dedi. "Kızlar her zaman kendiliğinden bana gelirler. Öte yandan, sen yalnız kalmaya mahkumsun."

Harper ağlamaklı bir sesle, "Bana bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Peki, ya sen neden benden daha iyiymişsin, Adam'la ilişkin çok mükemmelmış gibi davranıyorsun? Beth ve ben..." Kane, Harper'ı omuzlarından tutup kendine doğru çevirdi. Öfkeyle ona bakıp, "Sen ve ben aynıyız," dedi.

Harper ısrarla, "Hayır, *değiliz*," dedi.

Öfkeyle Kane'in küstah ve fütursuz suratına baktı. Hiç kimse Kane'in umurunda değildi. Ne kime yalan söylediği, ne de kimi incittiği önemliydi. Harper içinden onun gibi olmadığını düşündü. Yaptığı şeyi yapmak zorunda olduğu için yapmıştı. Olanlar onun hatası değildi. Kalpsiz, içten pazarlıklı birisi gibi davranmış olabilirdi ama gerçek Harper öyle biri *değildi*.

Kane, "Öyleyiz, Harper," dedi inatla. "Sana bakınca, aynaya bakmış gibi oluyorum. Neden bunu kabullenemiyorsun? Hayatında bir kez olsun neden doğruyu söylemiyorsun?"

"Çünkü o doğruyu söylemeyi bilmiyor."

Kane bu buz gibi sesi duyunca, başını kaldırıp kapıya baktı. Harper'ınsa kapıya bakmaya ihtiyacı yoktu. Sesin kime ait

olduğunu biliyordu. Bu sesi nerede olsa tanırdı. Ama buna daha fazla dayanamadı. Arkasını dönmeli, yüzünü görmeliydi. Adam olduğu yerde kalakalmış, yanında Beth'le birlikte kapıda dikiliyordu.

Harper bir an için gözlerinin karardığını hissetti. Bayılacak gibiydi. Bayılmak istiyordu. Ama her şey netleşti. O anın gerçek olduğunu fark etti. Adam oradaydı. Harper, Adam'a baktı.

Yüzündeki ifadeden onun her şeyi duyduğunu apaçık ortadaydı.

İlk önce, içeriden gelen bağırış çağırışa bir anlam verememişlerdi. Adam kimin ne söylediğini idrak edememişti. Ancak yanında sessizce duran Beth'ten bir inilti yükseldiğinde, neler olup bittiğini anladı.

Harper'ı bulmak üzere, paldır küldür odanın kapısını açmış ve onu bulmuştu. Bulduğu *gerçek* Harper'dı.

Dördü de donmuş bir şekilde öylece ayakta duruyor, hayretle birbirlerine bakıyorlardı. İlk konuşan Beth oldu.

Bir Harper'a bir Kane'e bakarak, "Bunu bana nasıl yaparsınız?" diye bağırırdı. "Her şeyin ortaya çıkacağını hesap etmediniz mi?"

Kane omuzlarını silkip koltuğa çöktü. Rahat bir tavırla ellerini başının arkasında kavuşturup, "Hesap ettim tabii," dedi. "Sakın bana olanlara şaşırdığımı falan söyleme."

"Be... ben..." Beth kekelemeyi kesti ve bir an gözyaşlarına boğularak odadan kaçtı. Adam onun peşinden gitmek istiyordu ama sanki ayakları yere çakılmıştı. Yerinden kımlıdayamıyor, gözlerini Harper'dan ayıramıyordu.

Harper ona doğru koşup ellerini omuzlarına koydu. "Adam... Adam, lütfen yapma. Beni anlamalısın."

Adam alçak bir sesle, "Sakın bana dokunma," dedi. Tüm

bedenine yavaş yavaş büyük bir öfkenin yayıldığını hissediyordu. Ama bu Beth'in ona ihanet ettiğini öğrendiğini sandığı anki gibi bir öfke değildi. Daha farklı, daha yeni bir histi. Son derece sakin ve soğukkanlıydı. Sanki damarları donmuş, içinde bir şeyler ölmüştü.

Ona yavaşça, "Buradaki ilk arkadaşım sendin," dedi. "Sana güvenmiştim." Artık bunlar geçmişte kalmış gibi konuşuyordu. "Seni sevdiğimi *sanmıştım*."

Harper gözyaşları arasında, "Adam, lütfen," diye yalvarmaya başladı. Adam onu tanıdığından beri, ilk kez ağladığına şahit oluyordu. Şaşırsın mı, ona acısın mı bilemiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. İçi bomboştı.

Harper, Adam'a sarılarak, "Seni seviyorum Adam!" diye bağırdı. "Sen benim her şeyimsin."

Adam geri çekilerek, "Ama sen hiçbir şeysin," dedi. "Koca bir *hiçsin*!"

Harper bu sözleri duyunca irkildi. Adam için her şey bitmişti. Harper'ı incitmeye çalışmıyordu. Sadece gerçekleri söylüyordu. İnandığı ve güvendiği her şey yok olmuştu. Geriye koca bir boşluktan başka bir şey kalmamıştı. Tanıdığı, bildiği ve sevdiğini sandığı Harper artık yoktu. Demek Harper büyük bir yanılsamadan ibaretti. O kadar.

Sakin bir şekilde, "Artık gitmem gerek," dedi. "Beth'i bulmalıyım."

Harper'ın ayakta duracak gücü kalmamıştı. "Git, o halde," dedi. "Git. Ama onunla mutlu olmayacağını biliyorum, Adam. Bizim gibi olmanız mümkün değil. Bizim ilişkimiz gerçektir."

Adam, "Evet," dedi. "Bunu mahveden de sensin." Kapıyı açıp dışarı çıktı. "Kendini yaptıkların için affetsen bile, ben seni asla affetmeyeceğim."

Bölüm

15

Beth'in hemen oradan gitmesi gerekiyordu. Sanki duvarlar üstüne üstüne geliyor, herkes ona bakıyordu... Partinin gürültüsü ve uğultusu kulaklarında çınlıyor, onu ezip geçiyordu. Düşünmek için oradan bir an önce ayrılmalıydı.

Ön kapıdan dışarı çıktı ve derin derin nefes almak için durdu. Eve nasıl döneceğini düşünmesi gerekiyordu ama bu nasıl olsa bir şekilde hallolurdu. O an için sadece sakinleşip içine temiz hava çekmeliydi.

Çünkü onun peşinden geleceğini biliyordu.

Geldi de.

Adam arkasından, "Seni burada bulacağımı biliyordum," dedi.

Beth arkasını dönmedi.

Adam, Beth'in sırtına dokundu ama sonra elini hemen geri çekti.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi.

Beth kollarını göğsünde kavuşturdu. Adam o anda bir sürü şey söyleyebilirdi. Ona güvenmiş olması gerektiğini, Harper'ın

sadist oyununa kandığı için ne kadar aptal olduğunu söyleyebilirdi. Peki, ya kendisi? O da en azından Adam kadar aptalca davranmamış mıydı? Gerçekleri ortaya çıkarmaya çalışmadan Kane'in kollarına atılmamış mıydı? Kane'in nasıl birisi olduğunu bile yapmıştı bunu. Bilmezden gelmişti. İlişkisinin yürümesini, Kane'in doğru kişi olmasını ve Adam'dan daha mutlu olmayı öylesine çok istemişti ki! Tüm bunlar gerçeklerden daha önemli hale gelmişti.

Beth arkasını döndüğünde çok şaşırdı. Adam berbat görünüyordu. Sanki tüm hayatı bir fırtınayla yerle bir olmuş, kendini ıssız bir kıyıda bulmuş gibiydi. Gözkapakları ve omuzları sarkmıştı.

Adam ellerini havaya kaldırıp, "Ö... özür dilerim," dedi. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Ona değil, bana inanman gerekiyordu."

Adam başını salladı.

"Evet. Ama..." Gözlerinde yaşlarla Beth'e baktı. "O benim en iyi arkadaşımды."

İşte, bunun da geçmişte kaldığını duymak Beth'i mutlu etmişti.

Öfkeyle, "Ben de kız arkadaşındım," dedi. "Neden işin bu kısmını unutuyorsun? Ben de seni seviyordum. Her zaman yanımdaydım... Sana ihanet edebileceğime nasıl inanabilirsin?"

Adam hüzünlü bir ifadeyle, "Bilmiyorum," dedi. "Bilmiyorum."

Adam öylesine yıkılmış, yalnız ve kederli görünüyordu ki Beth buna daha fazla dayanamadı.

Anlayışlı bir tavırla, "Olanlar senin suçun değil," dedi. "Seninle oyun oynadılar. Her ikimizle de oynadılar, Adam. Nereden bilebilirdik ki?"

"Anlamalıydım—" Adam konuşacak halde değildi. Beth

ona doğru birkaç adım atıp ellerini Adam'ın omuzlarına koydu.

"Keşke bana güvenseydin," dedi sert bir tavırla. "Ama bunu yapmadın."

"Çünkü salağın tekiyim."

Beth yavaşça, "Hayır, çünkü aramız zaten iyi değildi Adam," dedi. "O yüzden onlara inandın. Çünkü biz—"

"Lütfen, söyleme," dedi Adam. "Lütfen, ben..." Gözlerini kapadı. "Seni seviyordum. Sen... Ben sandım ki..."

"Ben de seni seviyordum." Bunu söylemek ne kadar da güçtü. Adam'ın gerildiğini hissetti.

Adam öfkeyle, "Olanlara hala inanamıyorum," dedi. Titreyerek, "Bunu nasıl bir insan yapabilir—" diye sordu.

"Unut gitsin," dedi Beth.

"Unutayım mı?" dedi Adam şaşkınlıkla. "Nasıl yapacağım bunu?"

"Yapacaksın." Beth, Adam'ı kendine doğru çevirdi. "Yaptıkları şey korkunçtu," dedi. Kane'in onu kollarına alıp teselli ettiği zamanı anımsayınca ürperdi. O zaman tüm bunların sorumlusunun Kane olduğunu bilmiyordu. "Korkunç bir şey yaptılar. Ve yaptıkları en sonunda ortaya çıktı. Artık birlikteyiz. Belki de bu..." Duraksadı. "İkinci bir şanstır."

Adam, Beth'in ellerine sarılıp göğsüne çekti. "Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

"Her ikimiz de pişman olduğumuz şeyler yaptık," dedi Beth. Haklıydı. Harper'la Kane hayatına girmeden çok önce Adam'ı kendisinden uzaklaştırmıştı. Ona güvenmekten vazgeçmiş, ufacak şeyler yüzünden kavgı çıkarmıştı. Ama bunları kendileri yapmışlardı. Bu, gerçekten de ellerine geçen ikinci bir fırsat olabilirdi. "Bu sefer, her şeyi ağırdan al, geçmişini unutursak... Sen de istiyorsan tabii."

Adam, Beth'in ellerini dudaklarına götürüp hafifçe öptü.

"Her şeyden çok istiyorum," dedi. Sonra saatine baktı. Şaşkınlıkla, "Vakit gece yarısı olmuş," dedi. "Mutlu Yıllar!"

Beth ona bakıp gülümsedi. "Mutlu bir yıl olacak galiba," dedi. Adam onu öptü.

Salondaki zil zurna sarhoş konuklar havaya konfetiler fırlatıp birbirlerini kucakladılar. Herkes bir ağızdan, "Mutlu Yıllar!" diye bağırdı.

Miranda, Greg'in kızın biriyle birlikte olduğunu gördü. Gözlerini onlardan ayıramıyordu. Greg kızın saçlarını okşuyordu. Bedenleri birbirine kenetlenmişti. Eskiden o kızın yerinde kendisi vardı... Bu gece de Greg'in kollarındaki kendisi olabiliyordu.

Gerçi Greg'le öpüşmekten hiç hoşlanmamıştı. Öpüşmeleri uzun, ıslak ve sıkıcı olmuştu.

Ancak bir yılbaşı gecesi daha tek başına herkesin mutluluk içinde birbirine sarılmasını izlerken, Miranda şunu düşündü: Acaba gerçekten de standartları çok mu yüksekti? Belki de elindekilere razı olmak yalnız kalmaktan çok daha iyiydi.

"Hah, demek buradaydın, Stevens!"

Miranda arkasını dönünce, kendisine doğru sırtarak gelen Kane'i gördü. Kane kollarını açıp onu kucakladı ve havaya kaldırdı. Sonra da Miranda daha ne olduğunu anlayamadan, onu ıslak ve kaba saba bir biçimde öpüverdi. Hem de dudaklarından.

Kane onu öpmüştü.

Kane'in dudakları dudaklarına dokunmuştu.

Kane kolunu Miranda'nın omzuna atıp, "Mutlu Yıllar!" diye bağırdı. Miranda'nın onu duyacak hali yoktu.

Kane onu öpmüştü.

Kane'in kollarındaydı, kokusunu içine çekiyordu.

Kane ya sarhoştu ya da kafası iyiydi. İnsanlara ancak o hal-

de olduğunda ilgi gösterirdi. Ama bunlar Miranda'nın umurunda değildi. Neden alkol de olsa, uyuşturucu da olsa, Kane rahatlamış, gerçek hisleri su yüzüne çıkmıştı.

Gece yarısı onu bulmaya gelmişti. Beth'i ya da sırf göğüs olan kız arkadaşlarını değil, onu öpmüştü. Onu.

Kane zil zurna sarhoştı. Miranda'ya "dostane" bir öpücük vermiş olabilirdi. N'olmuş yani? Yeni yıla Kane Geary'nin kollarında girmişti. Bundan sonra ne olursa olsun, asla bu anı, bu geceyi unutmuyacaktı.

Şu an için Kane'in öpücüğü ona yeterdi.

Harper, Kane'le Miranda'nın birlikte yeni yıla girişini izleyip hüznle gülümsedi. Miranda, Kane'in öpücüğüne çok mutlu olmuştu. Kane sarhoş olsa da Miranda bunu umursamıyordu. Ertesi gün mutlaka Harper'ı arayacak, saatlerce yeni yıl öpücüğünü konuşacaklardı. Ya sonraki günler? Harper'ın onu aldat-tığını ve "tek gerçek aşkını" en büyük düşmanının kollarına attığını öğrenince ne yapacaktı?

Sonra Miranda da herkes gibi Harper'ın hayatından çekip gidecekti.

Miranda bunu henüz bilmese de Harper onu kaybetmişti. Ama bunu düşünecek hali yoktu. Tüm bedeni ve ruhu Adam'ı kaybetmiş olmanın verdiği acıyla sarsılırken, başka bir şeyi düşünecek hali mi kalmıştı sanki? Adam ona sırtını dönüp uzaklaştığında, Harper bir parçasının öldüğünü hissetmişti.

Keşke Adam öfkelenmiş olsaydı. Keşke bağırıp çağırmış, etrafa tekmeler savurmuş olsaydı. O buz gibi, donuk bakışlarını kendisine yöneltmesinden bin kat daha iyi olurdu. Adam ona öyle bir bakmıştı ki sanki aralarındaki her şey yok olmuştu.

Harper'ın hayatı darmadağın olmuştu. Her şey mahvolmuştu. Partinin ve kalabalığın ortasında duruyordu. Ama ağlamı-

yordu. Ne bağılıyor, ne de içini kasıp kavuran acıyı dindirmek için kendisini yerlere atıyordu. Kimseye yüreğinin parçalara ayrıldığını göstermeye niyeti yoktu.

Harper bu tür şeyleri başkalarına hissettirmezdi. Yoksa insanlar onun hakkında ne düşünürlerdi?

Bu yüzden, suratında buz gibi bir gülümsemeyle, kutlamaları izliyordu. Etrafındaki insanlar gülüyor, birbirlerine sarılıyor, yeni yıla birlikte neşeye giriyorlardı.

Harper'sa hala öylece ayakta dikiliyordu, kıpırdamadan, kimsenin sevgisini hissetmeden, sanki görünmezmiş gibi oracıkta duruyordu.

Belki de hak ettiği buydu.

Başka bir zaman olsa, Kaia, Haven Lisesi'nin talihsiz aşıklarının başına gelenleri gülümseyerek uzaktan izleyebilirdi. Ama nedense o gece bunu yapamamıştı. Belki de bunun nedeni, özenle yaptığı planların altüst olmasıydı, belki de Harper'la girişmiş olduğu kısa süreli ortaklığın ona karşı hislerini değiştirmesi idi. Ya da elinin altındaki iki farklı erkek yüzünden kendisini çok ama çok şanslı hissetmesi idi. Biri seksi bir prens, diğeryse en az onun kadar seksi bir serseriydi. Ama neden her ne olursa olsun, Harper'ın başına gelenlere üzülmüştü. Harper renk vermemeye gayret etse de Kaia bunu yutmuyordu. Harper'ın gerçek yüzünü çok iyi görebiliyordu.

Gördüğü şey de hoşuna gitmiyordu.

Harper, Adam'la Beth'in gizlice oradan uzaklaştığını öğrendiğinde mutlaka daha da üzülecekti. Peki, Mükemmel Çift neden birbirine kavuşup bundan sonra mutlu yaşasındı?

Kaia o sene kimseye hediye almamıştı. Hayatında bir hediyeyi hak eden kimse olmadığını düşünüyordu. Ama birden fikrini değiştirdi. Harper'ı azıcık da olsa keyiflendirebilirdi. Kaia

ona ne vereceğini gayet iyi biliyordu.

Bu senin için Harper, diye düşündü avının peşinden giderken. Umarım hoşuna gider.

Beth aradan ne kadar vakit geçtiğini bilmiyordu. Aradan bir dakika da geçmiş olabilirdi, bir saat de. Tek bildiği Adam'ın kollarında son derece mutlu ve güvende olduğuydu. Kendini evine geri dönmüş gibi hissediyordu. Avludan, içeriden gelen kutlama sesleri duyuluyordu. Ama sanki Adam'la baş başaydılar. Sanki dünyada onlardan başka kimse yoktu.

"Vay, vay, vay! Demek 'sonsuz dek mutlu yaşadılar' diye biten masallar böyle oluyormuş."

Beth'le Adam, Kaia'nın iğneleyici sözlerini duyunca, irkilip birbirlerinden ayrıldılar. Beth tiksintiyle bu davetsiz misafire bakıp hafifçe gülümsemekle yetindi.

Adam onun kadar nazik davranmayacaktı. "Biraz izin verir misin?" dedi ters ters. "İşimiz var."

Kaia gülümseyerek, "Görüyorum," dedi. "Bana aldırış etmeyin. Sadece mutlu çifti tebrik etmek istemiştım."

Adam kolunu Beth'in omzuna atıp öfkeyle Kaia'ya baktı. "Tebrik ettin, artık gidebilirsin," dedi.

Kaia neşeyle, "Tamam," dedi. "İyi geceler... Ve iyi şanslar. Umarım bu sefer onu yatağa atmayı başarırısın."

Beth bu sözleri duyunca irkildi ama Adam elini sımsıkı tutuyordu.

Beth içinden, *onu duymazdan gel*, dedi.

Kaia, Beth'e dönüp, "Sana gelince," dedi. Beth, Kaia ne derse desin, hiç tepki vermemeye kararlıydı. Sinirlenerek onu mutlu edemezdi. "Umarım benden daha fazla tatmin eder seni."

Sonra da arkasını döndüğü gibi çekip gitti.

Adam'ın beti benzi atmıştı.

Beth çaresizlik içinde Adam'a dönüp, "Ne demek istedi?" diye sordu. "Kaia neden bahsediyor?"

Adam yanıt vermedi. Bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi.

Beth panik içinde, bir kez daha, "Adam, Kaia ne demek istiyor?" diye sordu. Paniklemişti çünkü aslında gerçeği biliyordu. Adam'ın ve Kaia'nın yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu. Belki de Beth bunu başından beri biliyordu. Belki de bu yüzden Adam'a bu konuda hiçbir şey sormamıştı. Belki de Kaia bu yüzden Adam'ın hayatına girdiği gibi, bir anda ortadan kaybolmuştu.

Öfkeli ve kırılğan bir sesle, "Onunla yattın, değil mi?" dedi. Kendini kırılğan hissediyordu. Sanki birisi ona değse, bir anda un ufak olacaktı.

Adam bir şey söylemedi.

Beth bu sefer soru sormadı. Ne dediğini gayet iyi biliyordu. "Onunla benimle birlikteyken yattın, değil mi?"

Adam onu çıldırtmak üzereydi. Hala gıkını çıkarmamıştı.

"Bir şey söylesene!"

Adam, Beth'in ellerine yapıştı ama Beth hızla geri çekilip elleriyle yüzünü örttü. "Bana bunun doğru olmadığını söyle."

Adam sonunda, "Bunu yapamam," dedi.

Beth bedeninin taş kesildiğini hissetti. Kalbi adeta donmuştu.

Boğuk bir sesle, "Benden uzak dur," dedi.

Adam ona yaklaşarak, "Seni bu halde bırakamam," dedi. Beth geri geri kaçmaya çalıştı. Neredeyse tökezleyip yere düşecekti.

"Benden uzak dur dedim sana!" Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Öfkeden patlamamak için sakinleşmeye çalıştı. Yapabilseydi, avazı çıktığı kadar bağırır, hatta ona saldırırdı. Ama içindeki öfkeyi ve acıyı bastırmaya çalıştı.

“Derhal git yanımdan, Adam. Hemen.”

Adam dediğini yaptı.

Beth hemen karanlık ve ıssız yola çıktı. Onu eve bırakacak birilerini bulabilirdi ama yürümek istiyordu. Bütün gece otoyolun kenarından kilometrelerce yürümek zorunda kalsa da yürüyecekti. Düşünmek, ne yapacağına karar vermek için yalnız kalmalıydı.

Çünkü bu sefer, Adam'ın onu büyük bir kıskançlık krizine kapılıp bir kenara atmasından farklıydı her şey. Dağılmamıştı. Yerle bir olmamıştı.

Sadece öfkeliydi. Öfkesi her şeyi daha net bir biçimde görmesini sağlıyordu.

Harper. Kane. Kaia. Adam. Hepsi ona ihanet etmişti. Hayatını mahvetmişler, onunla oyun oynamışlardı. Onu bir futbol topu gibi, oradan oraya savurmuşlardı. Tekrar tekrar mahvetmişlerdi.

Şimdi ne yapacaktı? Eve geri dönüp hüngür hüngür ağlayacak mıydı? Tonlarca dondurma yiyip dünyanın ne kadar adaltsiz bir yer olduğundan mı yakınacaktı? Güvenecek birisini bulmak, sonra yine hayal kırıklığına uğramak, tekrar darma-dağın olmak için mi uğraşacaktı?

Hayır, kesinlikle hayır.

Eski Beth olsa, eve gidene dek ağlardı. İyi ve doğru şeyleri yapan bir kız gibi, saatlerce ağlayabilir, sonra da hayatına devam edebilirdi. Bunları da atlatabilirdi.

Ama bu sefer böyle olmayacaktı. Beth artık değişmişti.

Gözyaşı dökmeden yumruklarını sıkarak eve döndü. Zihninden tonla şey geçiyordu.

Çünkü bu sefer bunu onların yanına bırakmayacaktı.

İntikamını alacaktı.